

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jennifer Echols

AŞKTAN KAÇIŞ YOLU

Aşk son sürat üzerine gelirken, fazla uzağa kaçamazsın.

AŞKTAN KAÇIŞ YOLU

Jennifer Echols

FORMAT YAYINLARI: 7

BESTSELLER: 7

AŞKTAN KAÇIŞ YOK

JENNIFER ECHOLS

ORİJİNAL ADI: GOING TOO FAR

YAYIN YÖNETMENİ: ŞAHİN GÜÇ

ÇEVİREN: BELMA DEHİNİ

EDİTÖR: CUMHUR MISIRLIOĞLU

DİZGİ: ELİF AYDIN YAVUZ

KAPAK: YASİN ÖKSÜZ

BASKI: MELİSA MATBAACILIK

KAPAK FİLMİ: BERK GRAFİK

TEMMUZ 2011

ISBN: 978-605-5420-26-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO:12330

Copyright ©JENNIFER ECHOLS

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı KarasuİlTelif Hakları Ajansı
aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

format

FORMAT YAYINLARI

Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30

Fax: 0 212 483 27 38

Jennifer Echols

AŞKTAN KAÇIŞ YOK

format

“Bu şimdiye dek duyduğum en kötü fikir,” dedim Eric’e. Sonra kutu biramdan bir yudum daha aldım. “Haydi yapalım.”

“Meg,” diye seslendi Tiffany arkamdan. Ama ben Eric’in spor BMW’sinden çoktan inmiştim bile. Elimdeki bira demiryolu köprüsüne giden karanlık ve çakıllı yola döküldü.

Eric koşup bana yetişti. Elinin ensemde dolaştığını hissediyordum; köprüye varmamıza çok az kala beni durdurdu. Birbirimize aç gözlerle bakıyorduk. Tiffany ve Brian’ın gece boyunca bizimle birlikte olacağını ona söylediğimde delirmişti. Ve neden bu kadar çok sinirlendiğini biliyordum. Eğer yalnız kalamazsak, istediğimizi yapamayacaktık. Eğer yapamayacaksak, o zaman birlikte takılmamızın ne anlamı vardı?

Ama şu an, tek kelime söylemesek de, bunu eninde sonunda deneyeceğimizi biliyorduk. Dördümüz de sarhoştuk ve hepimizin gizliliğe ihtiyacı vardı.

Dolunayın ışığında onun yakışıklı yüzünü, dağınık siyah saçlarının dalgalanışını izledim. Ateşliydi. Birbirimize baktık. Demiryolu köprüsüne varmıştık. Aslında birlikte takılıyor görünüp hâlâ birbirimizden hoşlanmıyor olmamız utanç vericiydi.

Köprünün sonuna doğru baktım. “O gençlerin kendilerini bilerek raylara, yani ölüme atmış olmaları bana gerçekçi gelmiyor. Trenin geldiğini duyduklarında bir o uca, bir bu uca koşup kaçmaya çalışmışlar ama başaramamışlar gibi görünüyor,” dedim.

“Bu hikâyeye inannıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Seni oyunbozan. Madem hikâyeye inanmıyorsun, neden köprüye gelip raylarda yürümek istedin? Bunun çok tehlikeli bir şey olduğunu düşünen biri buraya gelmeye cesaret edemez ki.”

“Kızın ayakkabısı raylara sıkışmış,” dedi Brian geriden seslenerek. “Herkes öyle söylüyor. Ve çocuk da kızı kurtarmak için geri döndüğü sırada ölmüş.”

“Ne kadar romantik,” dedi Tiffany. Ses tonu, sanki gerçekten böyle düşünüyor gibi çıkmıştı. İlk kez üç tane birayı arka arkaya içmişti, ayakta duramayacak kadar sarhoştı ve eminim herhangi bir imalı söz yumurtlamaya bile gücü kalmamıştı.

“Ama sonrası tek kelimeyle trajik!” dedim. “Müthiş tehlikeli. Çılgınca bir şey.” Elimdeki birayı çalkaladım. “Belki bunu hissetmek için bizim de ayakkabılarımızı çıkarmamız lazım.”

Bütün oyunbozanlığına rağmen, Eric bile çıkardı ayakkabılarını. Nasıl olsa şehir kurallarını çiğnemeye alışmıştık bir kere; ayakkabılarımızı, *Geçmek Yasaktır* yazan tabelanın altına bıraktık ve Eric’le köprünün ortasına doğru ilerleyip rayların üzerinde çoraplarımızla dolaşmaya başladık. Tiffany ve Brian da arkamızdan geliyordu. Pamuklu çoraplarımın üzerinden rayların soğuk sertliğini duyuyordum. Nehir kıyısında yürürken hava giderek daha da soğuyor gibiydi.

Tiffany ağzında bir şeyler geveledikten sonra çılgın bir kahkaha patlattı. Brian büyük olasılıkla bu gecenin O Gece olacağını düşünüyordu ve gerçekten de öyle olabilirdi. Aylardan beri sınıfın en dibindeki sıralardan birinde oturup bana Tiffany ile ilişkisini nasıl ilerletebileceğini sorup duruyordu. Ona Tiffany ile eskisi kadar yakın olmadığımı söyledim. Aslında kimseyle yakın değildim. Bana bunun önemli olmadığını söylüyordu. Seks konusunda uzman olduğumu sanıyordu herhalde.

Ne bekliyordum ki? İyi haber çabuk yayılmıştı.

Kendime baktığımda Eric’in hakkımda ne düşündüğünü gayet iyi anlayabiliyordum. Aykırı davranışlarımdan dolayı herkesin çıkmak istediği, Alabama, Shelby County’nin mavi saçlı tek kızıydım. Bu gece Eric’i baştan çıkarmak için kısa ve açık bir tişört giymiştim. Sanki onun baştan çıkarılmaya ihtiyacı varmış gibi. O zaten dünden razıydı her şeye.

Köprünün ortasına ulaştığımızda, beni ensemden yakalayıp demir korkuluklara doğru yöneltti. Ensemde tutması değil de bana bu şekilde hükmetmesiydi hoşuma giden. Ge-

niş demirin üzerindeki yoğun pas ve zift kokusu başımı döndürüyordu. Beni korkuluklara yaslayıp elini kalçamda dolaştırdığında titremeye başladım.

Bir elimle biramı yudumlarken, diğer elimle paslı demiri tutuyordum. Aşağı baktım, altımızda bizden oldukça uzakta duran simsiyah nehrin üzerine ayın beyaz ışığı vurmuş, iki taraftaki heybetli ağaçların ince ve küçük yaprakları ışıltıyla parlıyordu. İnsanlar hep köprüden görünen bu manzaranın çok güzel olduğunu söylerdi, ama bana göre hiç kimse bunu gerçek anlamda görmüş değildi. Bir tek ben görüyordum işte.

Şu an *her şeyi* görüyordum. Son sınıf öğrencisi ve diploma töreninin açılış konuşmacısı, aynı zamanda okulun matematik takımının kaptanı Brian Johnson ile okul yıllığının editörü ve törenin veda konuşmacısı olan Tiffany Hart az ötede duvarda birbirlerine kenetlenmişlerdi. Brian en azından dökülmesin diye birasını aşağı koyup önlem almıştı. Üzerindeki rastgele seçilmiş giysilere bakılırsa, annesiyle babası televizyon seyretmesine izin vermiyor olmalıydı. Adamın modadan falan haberi yoktu. Tiffany ise çok temiz ve uyumlu giyinmişti. Brian'ın ellerinin onun iki yanındaki tehlikeli bölgede dolaştığını görünce kendimi gülmek için zor tuttum. İki saniyede bir Eric'e bakış atıyordu, sanki onun talimatlarına gereksinim duyuyormuş gibi.

Brian'ın kalçalarında dolaşan ellerini görmezden gelen Tiffany rüzgârın yapıştırdığı bukleleri yüzünden uzaklaştırmak için sarı saçlarını savururken, "Neden bu çocuklar köprü'nün bu tarafına atlamamışlar? Aptalca bir soru değil mi?

Ama neden böyle aptalca bir soru sorduğumu açıklayamayacağım," dedi. Aşırı derecede *sarhoşt*. Brian'ı ve bu masumiyet abidesini bu akşam yanımda böyle bir maceraya sürüklediğim için pişman olmuştum.

"Oldukça yüksekteyiz," dedi Brian. Ses tonu *Gilligan'ın Adası*'ndaki profesör gibi çıkmıştı. "Bu kadar yüksekten atlandığında su beton etkisi yapar."

"Tren çarpması da o kadar acı verici olmalı," dedim. "Ama kızın ayakkabısı sıkışmış ve çocuk da onu orada bırakmamış. Bu yüzden tam burada ikisi de sıkışıp kalmış."

"İnanın bana," dedi Eric, "bu hikâye kesinlikle doğru olamaz. Geri zekâlı kız arkadaşımın ayakkabısı rayların arasına sıkıştı diye bile kendini trenin önüne atmak sizce ne tür bir aptallıktır?" Gerçek aşkın bu olamayacağını da ilave ettikten sonra beni ensemden öptü ve parmaklarını tehlikeli bölgelere doğru sürmeye başladı.

Alaycı tavırlarına rağmen, ondan hoşlanmaya çalışıyordum. O beni ensemden öperken soğuk Mart rüzgârı da göğüs dekoltemi okşuyordu. Kıpırtılı bir heyecan bedenimi iyice sarınca dudaklarını daha fazla dolaştırabilmesi için başımı iyice aşağı kaydurdum.

Lisenin bitimine son üç ay kala ona can simidi gibi sıkı sarılmıştım; beni sürükleyen bir selden kurtaracak tek kişi oymuş gibi. Sömestr tatilinde çıkacağım bir haftalık Miami seyahatinin haricinde, ortalıkta, beni heyecanlandırabilecek ondan başka kimse yoktu en azından. Haziranda mezun olup Birmingham'daki üniversiteye gitmeden önce, bir hafta

boyunca onunla birlikte bedenimi heyecan dalgalarına teslim edecektim. Aslında iki eyalet arası sadece yirmi dakikaydı, gideceğimiz yer fazla uzak değildi ama hiç değilse bu küçük kasabadan çıkıyor olacaktım. Bu arada henüz on yedi yaşındaydım, bir çocuk şu an burada, demiryolu köprüsünün tam ortasında benimle sevişmek istiyordu ve ben en azından hayatta olduğumu hissediyordum.

Şimdilik.

“Dur. Şş.” Eric’i yapıştığı ensemden ayırmak için omzundan tutup ittim.

“Ne oldu?” Brian sürekli kıkırdayan Tiffany’nin üzerinden bakıp sordu.

“Şş. Sus, Tiff.” Sırtımın dayalı olduğu paslı demir korkuluktan eğilip üzerine ayın görüntüsü yansımış, rüzgârda yüzeyinin kımıldadığını gördüğüm zifiri karanlık suya baktım. Gözlerimi kısmış, karanlığın içinde oldukça derinlerden gelen belli belirsiz bir uğultunun kaynağını arıyordum. “Siz de duydunuz mu?”

“Hayır,” dedi Brian.

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu. Temkinli davranan her zaman ben olurdum ama bu kez önüne geçemediğim bir heyecan içindeydim. Demiryoluna baktığımda, önündeki kocaman ışığını yakmış, üzerimize doğru gelen bir tren falan görmedim. Diğer yöne baktım. Orası da karanlıktı. Titreşimleri duyabilmek için elimdeki birayı yere koyup, eski kovboy filmlerinde olduğu gibi rayların üzerine kulağımı dayamayı düşündüm bir an. “Nedense çok korktum,”

dedim.

Eric iki eliyle beni sıkıca sarmalayıp bedenimi ovuşturdu. “Senin kafan güzel olmuş,” diye fısıldadı, Brian ve Tiffany duymasın diye. Aşırı derecede sarhoş olmalarına rağmen, hâlâ esrar adı geçtiğinde heyecanlanabiliyorlardı.

Bu uğultunun beni bir saatten beri uyarıp durduğunu hissediyordum; ya da en azından öyle olduğuna inandırmıştım kendimi. Ama Eric kesinlikle haklıydı. Bu alkolün etkisinden dolayı yaşadığım bir tür paranoya olmalıydı ve şu an gerçekten de çok sarhoştum.

Ama bütün bunlar kulaklarımdaki uğultuyu açıklamaya yetmiyordu.

O sırada köprünün ucunda polisin yanıp sönen mavi ışıkları belirdi.

2

Megafondan duyulan ses, “Derhal köprüden uzaklaşın, sesime doğru gelin,” diye emretti.

Arkamda duran Eric’in birden gerildiğini hissettim. İki-
miz de köprünün karşı ucundaki polis otosundan bakışları-
mızı kaçırmaya çalıştık. Şu an ne yapmamız gerektiğini bili-
yorduk ama ne yazık ki bunu yapacak durumda değildik. İki-
mizin de aklından aynı senaryonun geçtiğinden emindim. Eğer
polislerden kaçacak olursak, bu arabasız olacaktı. Bu durum-
da ya rayların üzerinden bir sonraki kasabaya kadar koşacak-
tık, ya da nehrin üzerindeki diğer köprüye ulaşana kadar or-
manın içindeki kestirme yoldan gidecektik. Ama eninde so-
nunda eve dönmek zorunda kalacaktık, polis de bizi eliyle
koymuş gibi bulacaktı. Tabii Brian ve Tiffany not ortalama-
larını kaybetmenin korkusuyla bizi hemen ele vereceklerdi.
En kötüsü de babamın anneme tutuklandığımı söyleyemeye-
cek olmasıydı; bu durumda annem de kaçırıldığımı düşün-

cekti.

Bu arada Tiffany'nin yanında olmam gerekiyordu. Aslında onu bu pisliğin içine düşürmeyi istememiştim, kendi ayağıyla bana gelip pislige bulaşmak isteyen yine kendisi olmuştu. Brian'a gelince, besbelli ki onun yanında olmayacaktı. Şu an rayların üzerinden tıpış tıpış gelirken polisin emirlerini aynen uyguluyordu. Tiffany'yi soğuk demirlerin üzerinde donmaya terk etmişti. Büyük olasılıkla iyi davranışlar sergileyip kurtulacağını ümit ediyordu. Eric'in de benim için kahramanca bir davranışta bulunmasını beklemiyordum, ama Brian'ın Tiffany için yapacağından çok daha fazla şeyler yapabileceğini düşünüyordum.

Tiffany'nin titreyen elinden birasını alıp benimkiyle birlikte yere koydum. Polis tabii ki bizim içkili olduğumuzdan şüphelenmişti, ama birayı götürüp onun eline verecek değildik, bu resmen aptallık olurdu. Kolumu boynuna doladım. "Sakin ol."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Eric'in arkasında yürürken, Tiffany telefonunu cebinden çıkarıp düğmesine bastı.

"Kimi arıyorsun? Avukatını falan mı?" Gergin havayı yumuşatmak için iyi bir espri olduğunu düşünmüştüm.

Hiç zamanı değilmiş demek ki. "Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Anne?" diye ciyakladı sonra telefona. "Ben iyiyim, herkes iyi, ama başım belada. Karakola gelip beni alman gerekiyor."

"Tiffany, telefonunu kapat," dedi megafondan gelen me-

talik ses.

Bunun üzerine, sanki hep birilerinden gelen emirleri uygulamaya alışıkmiş gibi, diğer düğmeye basıp telefonu kapattı. "Aman Tanrım," diye bağırdı yeniden bana dönerek, "benim kim olduğumu da biliyor!"

Tamam, bu biraz garipti ama imkânsız bir şey değildi. Burası küçük bir kasabaydı. Büyük olasılıkla polis memurunun kızı da bizimle aynı okula gidiyordu. "Ehliyetine bakınca da tanıyacaktı nasıl olsa," dedim. "Ne fark eder ki?"

"Annemle babama söyleyecek!"

Bunun için kaygılanması saçmaydı. Brian köprünün sonuna vardığında, ona zaten az önce annesiyle kendisinin konuştuğunu hatırlattım.

Saçları asker tıraşlı, vücudu kaslı bir polis memuru ay ışığı ve aracın mavi ışıklarının oluşturduğu gölgeler arasından görüldüğünde, bu sinsî domuz bizi ana yoldan beri takip etmiş olmalı diye düşündüm.

Polis memuru kısık sesle bir şeyler söyledi. Brian bu gücün karşısında korkmuştu. Başını eğdi, köprünün sonundaki korkuluğa tek bileğinden kelepçelemesi için memura kolunu uzattı, ardından da üzerini araması için bacaklarını iki yana açtı. Memur onu ararken, ellerini bedeninin üzerinde gezdirirken gıkını bile çıkarmadı. Adam parmaklarını şıklatıp soyunmasını istese, hemen yerine getirecekti herhalde.

Bu arada Eric de köprünün sonuna varmıştı. Eric uzun boylu olduğu için polis memuru onun yanında ilk seferki gibi iriyarı durmuyordu şimdi. Ama Eric çok zayıftı, memursa

Matt Damon gibi yapılıydı.

Memurun onu tek bileğinden kelepçeleyip aramasına o da izin verdi. Ama Brian'dan farklı olarak umursamaz bir tavır içindeydi ve memura pislikmiş gibi bakıyordu; sanki birbirlerini daha önceden tanıyor gibiydiler. Bu bakış Eric'in son zamanlarda fazla gündemde olmasıyla ilgili olabilirdi. Her neyse, babası sıkı bir avukat olduğu için kasabadaki herkes Eric'i iyi tanırdı zaten.

Tiffany'ye köprünün sonundaki demiryolu hattına oturması için yardım ettim, ayakkabılarımızı giydik. Memurun arkası bize dönüktü, bu yüzden ne konuştuğunu duyamıyordum. Ama Eric'in yalan söylediğini duyabiliyordum. “Ben esrar falan içmedim. Ne yani, kasabadaki herkesin bana uyuşturucu sattığını mı düşünüyorsun? Ama denemedim mi? Denedim.” Ardından da, “Buraya gelmek kız arkadaşımın fikriydi,” diye ilave etti.

“Sağol be, korkak pislik,” diye seslendim ona ve sonra orta parmağımla işaret çektim. “Erkeklik hâlâ ölmemiş demek.”

“Bu asıl *senin* fikrindi,” dedi Tiffany, Eric'e. Sonra da dönüp bana gözlerini kısarak baktı. “Öyle değil miydi?”

“Aranızda konuşmayın.” Polis memuru hâlâ megafondan konuşuyormuş gibi sakın ve serinkanlıydı. Parmağını Tiffany'ye doğru uzattı. “Sıra sende.”

“Aman Tanrım.” Tiffany bir an durduktan sonra memura doğru yürüdü. Onu izliyordum, eğer düşecek olursa yakalamaya hazırdım. En azından deneyecektim. Çünkü kendi den-

gemin de yerinde olduğundan pek emin değildim.

Bir yandan da sapığın teki mi değil mi diye memuru izliyordum. Adam diğerlerine yaptığı gibi tek bileğinden kelepçeleyip üzerini aramak yerine, Tiffany “Aman Tanrım aman Tanrım,” diye mırıldanırken, iki bileğini birden arkadan kelepçelemekle yetindi. Sonra da dirseğinden iterek polis otosunun arka koltuğuna oturttu ve koltuk kemerini bağlayıp kapıyı kapattı.

Ardından bana döndü. Sıra bana gelmişti.

O alçak uğultu yine başlamıştı. Belki de hiç bitmemişti.

Eric ve Brian ikisi birden konuştuğu için ortalıkta gürültü vardı. “Onun böyle şeylere alerjisi vardır,” diyordu memura Eric. “Ben de denedim de oradan biliyorum.”

“Onu içki içip toplum kurallarını çiğnemedi önce düşünenecekti,” dedi memur ve bana doğru yürüdü.

“Gerçekten böyle bir sorunu var,” dedi Brian. “Ben denemedim, ama dokuzuncu sınıftayken onunla ilgili bir olaya şahit olmuştum.”

Brian'ın ne demek istediğini anlayamamıştım. Jimnastik dersinde üç bacak yarışından sonra bağlı olan bileğimi Julie Meadows'un bileğinden bir an önce çözmek için sabırsızlandığımdan mı, yoksa Todd Pemberton'ın beni katların arasında kalmış bozuk asansörde tuzağa düşürdüğü sırada yaşadıklarımın mı söz ettiğini merak ettim.

“Ayağa kalk,” dedi memur.

“Bakın,” diye seslendi Eric, “tutuklandığı sırada yapacaklarından ben sorumlu değilim, daha fazla sorun yaşamak

istemiyorum. Size bunu önceden söylediğimi hatırlatırım."

Polis memuru bunu umursamadı. Yavaşça ayağa kalktım, Tiffany'den daha fazla titriyordum. Kötü bir şeyler olacağını hissediyordum. Beni kelepçelemeye gelecekti. Ya direnecek ya da ona bunu yapmaması için yalvaracaktım.

"Arkanı dön," dedi.

Polis otosuyla yüz yüze geldiğimde İcalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Arkamda duran polis memuru beni bileğimden sıkıca kavradı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmen gerekiyor," dedi. Sıcak nefesini ensemde duyuyordum.

"Nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum," diye fısıldadım.

"Sanmıyorum." Kelepçe metalik bir sesle açıldı.

Ormanın içinden mavi ışıklar görüldüğünde, "Ah, bak," diye bağırdım. Açıklığa ikinci bir polis otosu daha gelmişti. "Biz ne azılı haydutlarmışız meğer Bugün emniyet teşkilatında işler kesat herhalde." Gelen büyük itfaiye aracı kırmızı ışıklarıyla ortada belirdiğinde alçaktaki ağaç dalları çatırdamıştı. "İtfaiyeciler de sinek avlıyor herhalde," diye ilave ettim. Son olarak da bir ambulans gelmişti. "Hastaneler de aylak kalmış galiba. Süvarileri de çağırırsaydınız bari."

"Sana tren çarptığı zaman ihtiyacımız olacağını düşündük," dedi polis memuru.

"Ne treni?"

Giderek yükselen alçak tondaki uğultu kükrelemeye dönüşmüş, çok geçmeden köprünün uzak ucundaki karanlığın

arasından trenin ışığı gömlmüş, birkaç saniye sonra da lokomotif ortaya, bulunduğumuz yere varmıştı. İki bira bardağı ılemir parmaklıklardan aşağı dökülüp karanlığın içinde gözden kayboldu.

Lokomotifin uzaklaşmasının ardından birkaç saniye ilaha geçti. Makinist tam o esnada trenin düdüğünü de çalmayı tercih edince Eric ve Brian serbest elleriyle kulaklarını tıkadılar.

Memur dirseğimden tutup gerideki polis otosuna doğru sürüklerken birkaç adım sendeledim. Bir grup acil durum sağlık personehlin önünden geçtik, birbirleriyle sohbet ediyorlardı, müdahalede bulunmalarını gerektirecek bir durum olmadığı için hayal kırıklığına uğramışlardı. Adı Quincy olan sağlık elemanı, "McPherson," diye seslendi diğerine, "sen de on üç yaşındayken böyle başbelasmin tekiydin işte."

Ben, "Ne diyorsun sen!" diye bağırana kadar memur beni polis aracına tıkip kapıyı kapatmıştı bile.

Kapı kolunu zorladım. Kilitliydi.

Paniğe gerek yok. Yavaş nefes almaya çalışıyordum. En azından memur beni kelepçelemeyi unutmuştu. Ve Tiffany'nin önünde paniklememem gerekiyordu. Emniyet kemerini sonuna kadar zorlayıp arka koltuğa yattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Başını kucağıma koyup gözyaşlarından ıslanmış saçlarını okşadım. "Yıllık çalışmalarını bitirdin mi? Benim resmimin altındaki listeye 'Okulun son sınıfında kendisini tutuklatmayı başardı' diye ilave etmelisin."

Burnunu çekti. “Hiç komik değil, Meg. Bu durumda büyük olasılıkla diploma töreninde beni konuşmacılıktan azledecekler. Hatta Birmingham’daki Alabama Üniversitesi burundan bile olabilirim.”

Birmingham’daki Alabama Üniversitesi yetkililerinin polis kayıtlarına geçen yeni vukuatları tek tek incelediklerini hiç sanmıyordum. “Zaten benim adıma da doğru düzgün bilmiyorlar,” dedim. “Bay Mac McRearson adına kayıt formları gelip duruyor. Dilerim yurttan bana oda arkadaşı olarak kız yerine erkek verirler.” Tabii ben üniversitede parasını kendim ödeyeceğim bir dairede kalmayı planlıyordum. Monitörlerden izlenip sokağa çıkma yasağına uymak zorunda kalacağım, ziyaret saatleriyle kısıtlı bir yurttan kalmak istemiyordum. Evde ebeveynlerimden gördüğüm baskıdan bıkmıştım. Ve tutuklanmamdan dolayı işlerin birkaç ay içinde daha da sarpa saracağı çok açıktı.

Tiffany gülüp yine burnunu çekti. “Benim de bundan sonra yeni bir erkek arkadaşına ihtiyacım var.”

Doğruydum. Şu an Tiffany ve Brian birlikte tutuklanmışlardı, henüz flört ettikleri dönemde olduğu gibi topu deliğe sokmaya çalıştıkları golf derslerindeki romantizm artık söz konusu değildi. Üzerlerine boyayla resimler çizilmiş yakıt tankerleri, yük ve kargo vagonları büyük bir gürültüyle raylardan geçerken polis memuru, Brian’a dönüp bağırmağa başladı. Ardından Eric’e dönüp ona da bağırırdı. Polis otosunun camı yarıya indirilmişti, üzerine trenlerin de uğultusu eklenince ne söylediğini duyamıyordum. Ama Brian’ın ve Eric’in yüz-

lerindeki ifadeden bunun oldukça ağır bir azar olduğu anlaşılıyordu. Onları izleyen bir itfaiye eri, memuru durdurmak ister gibi onların olduğu yöne doğru birkaç adım attı.

İkinci polis memuru itfaiyecinin omzuna elini koyup onu durdurdu. İkinci memur birincisinden daha yaşlıydı. Pek emeklilik yaşına yakın gibi durmuyordu, ama dedektifliğe terfi etmeden önce polis üniforması giymek için de oldukça yaşlıydı.

Arkamdan sonu gelmez vagonların geçmeye devam edişinden dolayı başım dönüyordu. Tiffany’ye baktım, ağzı oynuyordu. “Aman Tanrım.”

“İş çok hafife alıyoruz, Tiff. Hem de çok hafife alıyoruz. Neden oğlanlara bağırırlarken, buna seyirci kalıyoruz? Bu işin tek suçlusu onlar mı? Biz de suçlu olduğumuzu göstermeliyiz.”

“İyi o halde, polis memuruna git ve ne kadar suçlu olduğunı göster,” diye çıkıştı Tiffany. “*Seni de* onlar gibi körünün demirine kelepçelesin.”

Şakadan, gitmek ister gibi yapıp aracın kapı koluna asıldım. “Kapı kilitli.” Bunu söyler söylemez, aracın içi sıcak olduğu halde tekrar titremeye başlamıştım.

“Keşke öyle söylemeseydim.” Tiffany ne yapacağını bilemez halde doğrulup başını omzuma dayadı. “Kilitli kalmak konusunda tedirginliğin olduğunu biliyorum. Zaten bu yüzden seni değil, beni kelepçeledikleri için memnunum.”

Ben de, diyemedim ona tabii ki. Tiffany’yi her zaman soğuk, ayaklı bir bilgisayar gibi görmüştüm ama şimdi o ka-

dar da ruhsuz olmadığını hissedebiliyordum.

Memurun, aracın kapısını açmasıyla, ikimiz de içine düştüğümüz birkaç saniyelik dalgınlıktan sıçrayarak uyanık. İçeri dolan tren gürültüsü bunu takip etti. Giderek gözden kaybolan trenin son vagonunun köprüyü aydınlatan ışıklarını seyrettim.

Polis memuru adaleli yapısıyla sürücü koltuğunda yerini alıp kapıyı kapattı. Telsizine birkaç kelime konuştuktan sonra üzeri metal klipsli bloknotuna uzanıp formları doldurmaya başladı. Bu sırada kendini bizim gibi tehlikeli suçlulardan ayıran metal paravanın üzerinden göz ucuyla dahi bakmıyordu bize. Kalın ensesinden aşağı doğru boncuk boncuk ter damlaları akıyordu.

Eric ve Brian'a bakındığımda onların yaşlı polisin aracının arka koltuğunda oturduklarını gördüm. Araç Eric'in eski model BMW'sinden oldukça uzakta duruyordu. O sırada can sıkıcı itfaiye aracı ve ambulans, sinyal ışıklarını yakmadan yola çıktılar.

"Çılgın hikâye hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum memura. "Şu iki çocuğun bir süre önce tam burada öldükleri doğru mu?"

"Doğru," dedi bakmadan. "Ve bu gece sizinle birlikte bu çocukların sayısının dörde çıkmasına ramak kalmıştı."

"Dört olmazdı ki," dedim. "Eğer raylara sıkışıp kalsaydım, sadece ben ölecektim. Erkek arkadaşım beni kurtarmak için karşı tarafa geçmezdi."

"Erkek arkadaş bozuntusu." Polis memuru bunu derken

diğer formları bize göstermemeye çalışarak sıraya koyuyordu; belki de bunlar *önceki suçlular* ya da *özel durumu olanlardı*.

"Bizi burada nasıl buldun?" diye sordum.

"Şanssızdınız. Martin Onbeşine Dikkat."

Birden içimi bir korku kapladı. Gerçekten de 15 Marttı. Ve korkum giderek su yüzüne çıktı.

Ama bunun ne anlama geldiğini ona açıklayana kadar, Tiffany başını omzumdan kaldırmış, sarhoş kafayla da olsa Martin Onbeşinin Shakespeare'den bir satır olduğunu hatırlamıştı. "Oo, eski İngilizceyi üniversitede mi öğrendiniz? Ben de İngilizce öğretmenini *olacağım!*"

"Şu durumda," dedi memur, "*hiçbir şey* olamazsın."

Polise dönüp çılgılık çılgılığa bağırılmamak için kendimi zor tuttum. Tiffany'nin de aynı şekilde böyle bir çıkışı garip karşılayacağından çok emindim. Üniversite derecesinin düşünme korkusuyla gözyaşlarına boğulabilir, hatta bir gözyaşı seline dönüşebilir, oturduğu yerde eriyip gidebilirdi. Tabii o zaman döşemeyi temizlemek de aptal polis memuruna düşerdi.

"Herkes lisede *Julius Sezar*'ı okumuştur," dedim Tiffany'ye, memurun da duyabileceği yüksek bir sesle. "Polis olabilmek için üniversite eğitime ihtiyacın yok. Ne için üniversite okuyacaksın? Sadece araba kullanabiliyor olman yeter. Birazcık da okuma yazma biliyorsan tamamdır." Memurun soğukkanlı bir şekilde clindeki formun üzerine X işareti koyup diğerine geçişini izliyordum. "Hatta onu bilmesen de olur."

“Yapma,” diye uyardı beni Tiffany alçak sesle.

Kolumu onun omzuna koyup polise döndüm ve “Onun kelepçelerini çıkarabilir misin?” diye sordum. “Ona ben kefilim.”

Memurun bakışlarıyla karşılaştığımda ne kadar parlak olduklarını fark edip şaşırdım. Bunun nedeni büyük olasılıkla şu ana dek her şeyin bana biraz bulanık gelmiş olmasıydı; daha önce yüzünü bu derece net görme şansım olmamıştı. Bunun alkolden mi yoksa adrenalin çekilmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum, ama gözlerinin parlaklığını ilk kez fark ediyordum ve dikiz aynasından yansıyan hatları mükemmeldi. Oldukça açık tenli bir yüze sahip olmasına rağmen gözleri garip bir şekilde koyu kahverengiydi. Elindeki forma dikkatle baktı.

“Neden çıkarmıyorsun?” diye sordum. “Yoksa tehdit edildiğini mi hissediyorsun? Senin gibi güçlü bir adam hiç benim gibilerin tehdidine pabuç bırakır mı?”

Oturduğu yerde dönüp aramızdaki metal paravanın üzerinden dik dik bana baktı. Anlaşılan ıgneli sözlerimden biri onu tam can evinden vurmıştı. Tehdit edildiğini hissetmiş olduğu kesindi. Olmayacak şey miydi?

Tiffany kelepçeli elleriyle bana doğru uzanıp kalçama koca bir çimdik atınca, “Ayy!” diye keskin bir çığlık attım.

Polis memuru arabadan çıktı. Tiffany’nin kapısını açtı. Tiffany korkuyla geriye doğru kaçarken memur onun kelepçelerini çıkarmak için eğildi.

”Şu erkek arkadaş bozuntuları sizi değil, külotunuzun için-

dekini istiyor,” dedi. “Bunu bilmiş olun, tamam mı?” Bunları Tiffany’ye söylüyordu herhalde, çünkü onun omuzları üzerinden bile bakmıyordu bana.

Ve sonra bir an bakışları benimkiyle karşılaştı, ardından kelepçelerini açmak için tekrar Tiffany’ye döndü.

“Bu doğru değil,” dedi Tiffany.

Tabii ki doğruydu. Ama Tiffany bunu anlamak istemiyordu ve ona bunu kanıtlamanın zamanı değildi.

“Bizim onların külotlarının içindekiyle ilgilenmediğimizi nereden biliyorsun?” diye sordum.

Memur kelepçeleri açarken birden durdu, gözlerini bana dikti.

Tiffany’nin “Aman Tanrım ama Tanrım”ları şimdi “Kapa çeneni kapa çeneni”ye dönüşmüştü.

“Bir türlü hakim olamadığın o ağızdan çıkan sözlerle sadece kendinin değil arkadaşının da başını belaya sokmak üzeresin,” dedi memur.

“Ne yapacaksın işte, bazı kişiler ne zaman susması gerektiğini bilmiyor,” dedim.

“Kapa çeneni!” diye feryat etti Tiffany.

Bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündüm. Memur birkaç saniyelik gecikmeyle de olsa sonunda kelepçelerini çözünce Tiffany serbest kalan kollarını derin bir iç çekişle sallayıp bileklerini ovuşturdu. Onun kapısını sert bir şekilde kapatan memur, aracın çevresinden dolanıp bu kez benim kapımı açtı. “Çık dışarı.”

İndim ve aracın yanında durdum. Kapıyı ardımdan sert-

çe vurup kapatırken onunla tekrar göz göze gelmemeye çalışıyordum. Önümde durup bana baktı. Ben de Eric ve Brian'ın akıbetine uğrayacaktım.

Belli de olmazdı. Beni baştan aşağı süzüp tişörtüme baktı. Bakışları tişörtüm yokmuş gibi dekoltemde dolaşıyordu. Aslında bu benim için bir avantaj olabilirdi. Ama bu koyu kahverengi, yoğun bakışların karşısında bunu denemeye hiç niyetim yoktu. Yaşlı polisin aracının hâlâ birkaç metre ötede olduğundan emin olmak için etrafıma baktım. İstenmeyen bir taciz olayıyla karşılaşabilme olasılığını düşünmüş ve beni bu polis memuruyla bırakıp ormanın içine gitmiş olabilirdi.

Memurun kendini toplamaya çalıştığını görüyordum. Bakışlarını tişörtümden alıp yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Büyük olasılıkla göz bebeklerimin büyüüp büyümediğini kontrol ediyordu. Esrarın etkisinin geçmiş olmasını ve göz bebeklerimin normal büyüklükte görünmesini umut etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Ama sanki saklayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi dosdoğru koyu renk gözlerinin içine baktım.

Başını sallayıp Tiffany'nin olduğu araca doğru yöneldi. "O ne kadar içti?"

"Onu rahat bırak, tamam mı? Şu an zilzurna sarhoş olduğunu biliyorum, ama o ilk kez böyle oluyor. Of ya, onun ilk içişi işte. Yani içki içişi."

"Hım," dedi. Tanrıya şükür inanmıştı. Tiffany'yi beladan uzak tutmalıydım. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" Güldüm. "Ben suçluyum."

Başını salladı. "Ne kadar esrar içtin?"

Kıpkırmızı olduğumu hissettim. Belki de blöf yapıyordu. "Ne esrarı?" diye sordum.

Memur ellerini yumruk yapıp beline bastırdıktan sonra başını diğer tarafa çevirdi. Yüzünde beliren derin çizgiler, kıllı kırk yaran karakterini ortaya koyuyordu ve bunun tek kelime olarak karşılığı *şüphecilikti*. "Belki üniversiteye gitmedim," dedi, "ama polis akademisine gittim."

Polis akademisini sanki yabancı bir kelimemiş gibi dikkatle telaffuz etmişti. Kendisiyle eğleniyor diye düşünüren gülmek için kendimi zor tuttum.

"Polis akademisinde ne yapıyoruz sanıyorsun? Bütün gün internette sörf mü yapıyoruz?" diye devam etti.

"Dürüstçe söylemek gerekirse ben hiç..."

"Erkek arkadaşının Auburn erkek lisesinden esrar sattığı için kovulduğunu biliyorsun," dedi.

"Bu yüzden onunla çıkmaya başladık."

"Yani ondan biraz esrar istedin."

"Çok fazla değil. Ayrıca Eric benim iyi arkadaşlarımdan biridir."

"Eric aslında..." Durup yüzünü buruşturdu. Ardından tekrar konuştu. "Ne kadar geri..."

Bana geri zekâli diyecekti herhalde. Şu anki konumumla onunla tartışmıyordum. Ama bir polisin bana bu şekilde hitap etmesinden dolayı şok geçiriyordum. "Ne kadar neyin?" diye ısrar edebildim.

Başını iki yana salladı. "İnsan on yedi yaşındayken ken-

dini ölümsüz sanıyor. Hiç kimseye kulak asmıyor. Oysaki kendisi için bunu görmek zorunda.”

“Neyi?”

Burnunu çekti. “Sizi köprüden toplamadan önce erkek arkadaşının otomobilinde bulduğum tek şey sadece iki şişe biraydı. Sizi bu duruma getiren şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum ama bunu kanıtlamanın tek yolu temize çıkmaktan geçiyor. Ve biliyorsun bu kanıtlansa bile, o zaman da kafası iyiyken araba kullandığı için erkek arkadaşının hakkında işlem yapacağız.”

Gerçekten de yapacaklardı. Ne söylemem gerektiğine karar verip kafamı toplamak için soğuk araca dayandım ve diğer polis otosunun içinde oturan Eric’e baktım. Aslında gerçek anlamda sadece birkaç haftadır çıkıyordum onunla. Sözü geçen ilim ve irfan yuvasından zamansız koparılışından sonra biraz olsun “kafasını toplaması” için (daha doğrusu “ayılması için”) annesiyle babasının yanına gelmişti.

Ama bu gibi durumlarda tepkisinin nasıl olacağını bilecek kadar da tanıyordum onu. Onu ele verirsem başı belaya girecekti ve bana aptal orospu diyecekti. Yok, ele vermezsem, nasıl olsa idrar tahlili yapacaklardı, bu durumda başı daha büyük belaya girecekti, o zaman bana yine aptal orospu diyecekti.

“Sadece ikimiz esrar içtik,” dedim telaşla. “Tiffany ve Brian içmedi. Onların böyle bir şeyden haberleri yoktu. Biz onlarla buluşmadan önce içtik. Karnımız acıktığı için Eric’le McDonalds’a Big Mac yemeye gittik. Tuvalette Tiffany ile

karşılaştım. Ona sarhoş görünmüş olmalıyım, çünkü bana bahar tatilinde gelecek hafta seyahate gideceğini ama henüz ağzına bir damla dahi içki koymadığını ima etti. Tatilde çevresindeki akranlarına hiçbir şeyden haberi olmayan saf biri gibi görünmek istemiyordu. Ben de ona ‘Ah! Zavallı bebek. O halde ben sana bir bira ısmarlayabilirim,’ dedim. Aslında Brian da içki içmez, ama o da ayak uydurdu bize. Belki de benim daha önce sözünü ettiğin nedenden dolayıdır.”

“Hım,” dedi polis.

“Yani anlayacağınız önceden planlanmış bir şey değildi. Diğer Tiffany’nin, üzerinde uzun uzun düşünmeye vakti olmasaydı, teklif ettiğim birayı katiyen içmezdi. Ve kafam karışık olmasaydı, ben de asla böyle bir şey yapmazdım. Köprü’nün üzerinde yaşadıklarımız anlık bir şeydi. Önceden tasarlanmış değildi yani.”

Memurun tepkisinin nasıl olacağını ölçmeye çalıştım. Hiçbir şey anlayamıyordum. Koyu renk gözleri bana gülüyordu, ama nedenini kestiremiyordum; belki de bu durumda, hapisten, Amerikan Emekliler Derneği üyeliğine katılacak yaşta çıkacağımı duyunca yüzümün ne hal alacağı aklına geldiği için gülüyordu.

“İlginç,” dedi. “Bu gece epey bir kanun çiğnedin.”

Kesinlikle benimle alay ettiği için gülüyordu. Artık bundan emindim. Baskın çıkmaya çalıştım. “Bir liste yapalım istersen ha, ne dersin? Eğlenceli olur. Girilemez levhalarını ihlal etmek. Esrar kullanmak. Reşit olmadan içki içmek. Başka? Sarhoş dolaşmak. Serserilik yapmak, kanun dışı

davranışlarda bulunmak. Reşit olmayan birinin aklını çelmek. Dur bir dakika, yani henüz ben de reşit değilim, reşit olmayan birinin kanına girmem suç oluyor mu?”

“Sen söyle. Kılık kıyafetine bakılırsa bunu benden daha iyi biliyor gibi duruyorsun.”

Tişörtüme takmıştı. “Evet, gözlerini bir türlü tişörtümden alamadığının farkındayım,” dedim, giysimle ne kadar ilgili olduğunu iyice ortaya çıkarmak için.

Gerçekten işe yaradı. Koyu renk üniformasının üzerindeki beyaz yüzü ve boynu utancından kıpkırmızı oldu.

Birden korktum, gerçekten. Yıllardan beri Taylor Swift ve Miley Cyrus’un sunduğu televizyon programlarında genç kızların kırk yaş civarındaki erkeklere nasıl cazip geldiğini dinleyip duruyordum. Aslında hep mavi saçlı bir kızın bu sınıflamaya girmeyeceğini düşünmüştüm, ama genç bir kızın tadına bakmak için bunun önemini olmadığı anlaşıyordu.

Şu an karşımda duran polis memuru, evde hiçbir şeyden habersiz bekleyen masum karısı ve dört çocuğunun gözünde geceleri 11:30’lara kadar durmadan çalışan bir aile babası olmalıydı. Büyük olasılıkla karısının istediği yeni bir alüminyum sundurma yapabilmek ya da yeni bir çim biçme makinesi alabilmek için her şeyinden kısıp para biriktirmeye çalışıyordu. Bense tutmuş, tişörtümü adamın gözüne sokmaya çalışıyordum. Sonra da bakıyor diye ayıplıyordum onu.

Tekrar burnunu çekti. Yüzünün kızarıklığı yavaş yavaş geçti ve nihayet toplum içindeki yerini hatırladı. “Biraz üzgün olsan bari.”

Evet, gerçekten iki dakika içinde onu allak bullak edip şaşırttığım, dikkatini dağıttığım için çok üzgündüm. Ama bunu dile getirmemek en iyisiydi. “Tiffany’yi tutukladığın için üzgünüm. Ve hatta Brian’ı tutukladığın için de üzgün sayılırım,” dedim. Aslında Tiffany’yi yüzüstü bıraktığı için Brian’a çılgın gibi öfkeliydim, ama bir anlamda da beni kelepçelenmekten kurtaran o olmuştu. Hiç değilse, başını beladan kurtarmak konusunda Eric kadar bencil davranmamıştı. “Kıyak kafayla dolaştığım için de üzgün olmamı istiyor musun?”

“Sence gözü kapalı ölüme gittiğin için de üzgün olman gerekmiyor mu?”

“Biz öyle bir şey yapmadık.”

“Yaptınız!” Birden hiddetlendi, bana da bağırmağa başladı, sonunda Eric ve Brian’a gösterdiği muamelenin aynısını bana da yapacaktı. “Trenin geldiğini göremeyecek kadar sarhoş olan sen değil miydin?” Yalan söylediğim için daha da çıldırmaşa benziyordu. Sesimi çıkarmayıp sindim; beklemek en iyisiydi.

Ama sonra ne düşündüyse bağırmağı bırakıp ağzını kapattı ve birkaç adım geriledi.

Başını köprüye çevirip koyu karanlığa gözlerini dikti. Ben de polis araçlarından gelen ışık deryasına baktım, gözlerim kamaştığı için *Girilmez* levhasını bile göremiyordum. Ama bu memur için durum böyle değildi herhalde. Karanlıkta bile köprüyü görebiliyordu sanki.

Merkeze giden yolda parazitli telsizden memur yetkilileri bilgilendirmişti. Belki de durmadan peşinde koştukları uyuşturucu müptelalarını hapishaneye getirip götürürken aşırı kullanımdan dolayı bozulmuştu aracın telsizi. Ama yoğun karanlık içinde yol alırken memurun dikkatini hiçbir şeyin bozmadığını görebiliyordum; uğruna baş koyduğu görevini her durumda düzgün bir şekilde yerine getirmeye devam ediyordu. Genelde bölge istasyonunu dinliyor olmalıydı. Belki de aracın içindeki son mahkum dalga geçmek için radyoyu Birmingham pop istasyonlarından birine ayarlamıştı.

Tiffany yarı uykulu, gevşemiş halde, yığılır gibi üzerime yaslanmıştı. Yalnızca bağlı olan emniyet kemeri onun çuval gibi yere devrilmesine engel oluyordu. Ben de uykuluydum. Memurun hakkımdaki soruşturması sinirlerimi yeterince yormuştu zaten; üzerine aracın motorunun sesi şimdi ninni gibi geliyordu. Koltuğun tam ortasına doğru kaydım, Tiffany'nin

gözlerinin üzerine düşen saçlarını düzeltip okşadım. Bu şekilde oturunca ortadaki koltuğun kemerini bağlamadan kucığıma çapraz koyabiliyor, böylece memuru da kandırmış oluyordum. Emniyet kemeri kullanmıyordum. Otomobilden çok daha ucuz olması bir yana, motosikletin benim için en güzel yanı emniyet kemerinin olmamasıydı.

Tiffany gözlerini açmadan başını biraz kaldırıp bana doğru döndürdü. “Meg, biliyor musun biz neyiz?”

“Suçlu mu?” diye tahminde bulundum.

“Evet, ama başka?”

“Sabıkalı?”

“Bizim artık adımız kötüye çıktı!”

Dikiz aynasından memurun gülümsediğini gördüm. Belki ki benden değil de Tiffany’dan hoşlanmıştı.

Gözlerini açınca Tiffany de gördü memurun gülümsemişliğini. “Memur Bey, siz de adımızın kötüye çıktığını düşünüyor musunuz?”

“Evet, ama çok sürmez.”

“Güzel, bunu hak ettiğimi bilmenizi istiyorum, ben derdimi aldım. Bu gece kendimle ilgili çok şey öğrendim. Hepsi de çok kötü şeyler.”

Tiffany’yi sakinleştirmek için bacağına ovaladım. Ben bu gece kendimle ilgili hiçbir şey öğrenmemiştim. Zaten kötü olan vasıflarımı biliyordum.

“Arkadaşın bunun senin ilk içki içişin olduğunu söyledi,” dedi memur.

“Ah, hayır,” dedi.

“Bu senin ilk içkindi,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Polise yalan söylemek istemiyorum,” dedikten sonra doğruldu Tiffany. “Polis Bey, geçen yaz büyükannemle birlikte İngiltere’ye gittim ve orada da bir şişe içki içtim. Gazozu benzer limonatalı biraydı. Onu Coca Cola aldığımız makinelerden satın aldım. Büyükannem tadının çok güzel olduğunu söyledi. Ama onun için sakıncalı bir şey olduğu çok belliydi.”

“Sarhoş oldun mu?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Yanında çok miktarda balık ve kızarmış patates de yemiştım.”

Memur güldü. Güldüğü zaman yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkıyordu.

Onunla sohbet etmeye karar verdim. “Televizyondaki şu polis dizisini izliyor musun?”

“Evet, çok severim,” dedi. “O benim hayatım, ama sıkıcı kısımları çıkarılmış haliyle tabii.”

“Demek öyle düşünüyorsun.”

“Evet. Gerçek hayatta yaşananlara çok benziyor. En azından bu kasabada olanlara.” Polis aracını Adalet Sarayı ve eyalet hapisanesinin önündeki park yerine, Tiffany’nin annesinin arabasının yanına park etti. “Bir dakika kadar bekleyin hanımlar.” Direksiyonun altından bedenini sıyrıp aşağı indikten sonra kapısını kapattı ve arka koltukta Brian’la Eric’in olduğu, sürücü penceresi yarıya inmiş diğer polis aracındaki yaşlı polisle konuştu.

Eric pencerenin arkasından bana bir şeyler söylemeye

çalışıyordu. Pek iyi şeyler olduğunu sanmıyordum. Ardından arkadan kelepçelenmiş elleriyle bir işaret yapmaya çalıştı. Sonunda başı ve omuzları gözden kayboldu, sadece kelepçeli ellerini cama doğru kaldırdı. Ve o anda bana işaret çekti.

Olanları Tiffany'ye de gösterdim. "Mezuniyet balosuna gitmeyeceğim için çok memnunum. Büyük olasılıkla o şu an benimle gitmeyi reddedecektir," dedim.

Tiffany şakaklarını ovuşturdu. "Onu sen davet et. Her yere dördümüz gitmeye alıştık. Bizi akşam yemeğine nereye götüreceklerini düşünüyorsun?"

Memur inmemiz için kapıyı açtığında, "McDonald's," dedim gayet emin bir şekilde.

Yaşlı polis, Brian ve Eric'i araçtan indirirken hâlâ azarlıyordu. Eric'in bana göndermeye çalıştığı mesaj park yerini çınlatıp binada akis yapmıştı. "Ona esrardan söz etmişsin. Seni oyuna getirdi, aptal orospu!"

"Pekâlâ! Çünkü hakkımızda söyleyeceğim güzel bir şey yoktu." Doğru söylemek gerekirse memurun beni oyuna getirmesi konusundan tedirgin olmuştum, hayal kırıklığı yaşıyordum. Adalet Sarayının kapısına geldiğimizde kendimi toplamaya çalıştım.

Memur bana hiç bakmıyordu. Ona yine bir bakış attığım sırada, "Birbirinizle konuşmayın," diyerek alçak sesle uyardı bizi.

"Esrar mı?" Tiffany'nin sesi arkamda yankılanmıştı.

"Sen dahil değilsin," dedi memur onu rahatlatmak için, "senin adının o kadar da çok kötüye çıkmış olmadığını bili-

yorum," diye de ekledi gülümseyerek. Bunun üzerine Tiffany sanki ikisi çok eski arkadaşlarmış gibi kıkırdadı. Aman Tanrım, bu iki kafadar birbirleriyle ne de iyi anlaşmış görünüyordu.

Polis merkezindeki memurlar parmak izimizi almak, vesikalık fotoğrafımızı çekmek ya da üzerimize turuncu mahkum giysileri giydirmek konusunda pek de hevesli görünmüyorlardı. Büyük olasılıkla olayı fazla büyütmem istemiyorlardı, çünkü Tiffany'nin anne ve babası orada bizi bekliyordu ve kızlarını korumak için her türlü yaygarayı koparmaya hazır gibiydiler. Tiffany tıpkı kasırgada anne ve babasını kaybetmiş ördek yavrusu gibi koşup onlara sıkı sıkıya sarıldı. Tiffany'nin neden yüksek öğrenim için büyük üniversitelerden birine gitmediğine hep hayret etmiştim; ben onun yerinde olsam, bu derece ve notlarla kesinlikle Birmingham'dan uzakta bir yere giderdim ve bu, asla burası gibi küçük bir kasaba olmazdı. Ama ebeveynleriyle arasındaki ilişkiyi gördüğümde, neden fazla uzağa gidemediğini anladım.

Tiffany çıkarken, "Beni yarın ara," dedi.

"Arayacağım," dedim, ama aramayacağımı biliyordum. Ben kimseyi aramazdım.

Çok geçmeden Brian'ın babası geldi. Tıpkı Brian gibi, fazla konuşmayan, suratsız adamın tekiydi. Ama büyük olasılıkla ev ahalisinin bir çeşit terapi gördüğü ve burada da bunu devam ettirmeye kararlı oldukları anlaşılıyordu ve taktik tutmuştu. O da oğlunu alıp eve götürdü.

Derken Eric'in babası hışımla içeri girdi. Oğlunun tu-

tuklanması polisin hatasıymış gibi davranıyordu; dahası köprüde gerekli önlemleri almamak da şehir yönetiminin hatasıydı; benim payıma da oğlunu baştan çıkarmak kalmıştı. Bunu bana bakıp “serseri orospu” dediği zaman anlamıştım. Kısacası Eric’ten başka herkesi suçlamış, hatta bizi tutuklayan memura bile bağırıp çağırarak kadar ileri gitmişti.

Ama bu asla memurun, Eric’in dosdoğru yüzüne yapıştırdığı gibi bir azar değildi. Bu çok daha özel bir tarzıdı. Hayır, Eric’in babası memurun çevresinde dolanmış, tehdit eder gibi elini kolunu sallamış, ama bunu yaparken memurun yüzüne ve koyu renk gözlerine bir kez olsun bakmamıştı. Memur ise orada öylece sessiz bir şekilde durmuştu. İleride bir noktaya gözünü dikmişti; yüzünde tıpkı Meçhul Asker Anıtı’nı ya da Buckingham Sarayı’nı koruyan muhafız askerlerin yüzündeki ifadesizlik vardı. Şimdi bir biraya hayır demezdi herhalde. Eric’in babası da oğlunu alıp eve götürdü.

Sonra memur etrafı camla çevrili bir ofiste uzun bir telefon konuşması yaptı. Onu izlememeye çalışıyordum, ama ahize elinde konuşurken sürekli olarak bana bakıyordu. Büyük olasılıkla karısına onu ne kadar çok sevdiğini ve onu mavi saçlı sabıkalı bir kızla asla aldatmayacağını söylüyordu. Üzerinden oldukça uzun bir zaman geçtikten sonra memur telefonu kapatıp ana ofise geldi, yaşlı polis memuruna bir şeyler söyledi, ama ne söylediğini duyamadım. Ardından beton duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Esneyip gerindikten sonra oturmam için gösterilen metal sandalyeye yerleştim. Memurlardan birinin televizyonun-

dan, tekrar gösterilmeye başlanan *Andy Griffith*’i izliyordum. Memurun adı Lois’di, üç yetişkin çocuğu, sekiz torunu, iki kedisi, iki köpeği, bir iguanası, çok fazla miktarda altın mücevheri ve benimkinden çok daha büyük memeleri vardı. Sunny Level 2043 numarada yaşıyordu ve suça meyilli çocuklara adresini vermekten çekinmeyen bir tipti.

“Annenle babanı tekrar aramak ister misin?” diye sordu yaşlı polis memuru. Adı Memur Leroy’dur. Hiç evlenmemiş, hiç çocuğu olmamıştı, hatta bir iguanası bile yoktu. “Babanla konuştuğumda, sesi hiç uykulu gibi çıkmıyordu.”

Evet, doğrudur, babam pek uyumazdı, her zaman uyanıktı. Annemle babamın kendilerine ait bir restoranları vardı ve adı Eggstra! Eggstra! idi. Restoranın tabelasında *Kahvaltı bizim işimiz* diye yazıyordu, sanki bilen bilmiyormuş gibi.

Gözlerimi televizyondan ayırmaksızın, “Gelmezler,” dedim, sonra da televizyonda seyrettiğim dizinin bir esprisine kıkırdarak güldüm. Hâlâ sarhoşum.

“Onları aramaya çalışacağım.” Memur Leroy, nöbetçi memurun masasındaki ahizeyi kaldırıp uzattı.

“Lütfen can sıkma. Bu sana son ihtarım.” Babamın telefonunda bana söylediği sözleri tekrar ettim. “Onlar benden ümidli çoktan kesmişler.”

Aralık ayında Davy Gillespie ve Billy Smith ile birlikte okulu kırıp küfeli bir vaziyette eve geldiğimde, babam beni bunun son olması için uyarmıştı. Bir de geçen sefer annemi üzüntüden hasta ettiğimi, gelecek sefere onların ölümüne neden olacağımı söylemişti. O günden beri burnumu pisliğe

bulaştırmamaya çalışıyordum. Aslında Eric’le birlikte çok şey yapıyorduk, ama şu ana kadar hiç yakalanmamıştım.

Polis memuru Leroy ahizeyi yerine koydu. Ben televizyon seyredirken adamın da beni incelemekte olduğunu hissedebiliyordum. “Babanı tanırım,” dedi sonunda. Bunun anlamı çok genişti. Ama ben kısaca tercüme edeyim: “*Senin baban tek kelimeyle piçin tekidir*” demekti.

Homurdandım. “Okuldayken birlikte top mu oynardınız?”

“Anlaşılan oyunda onun başbelasıymışsın.” Memur Leroy, bizim memurun omzunu sıvazladı, bir yandan kulaklıkla konuşup bir yandan bilgisayarında bir şeyler yazan Lois’e hoşça kal dedi, sonra dış kapıyı itip çıkarken Lois ona belli belirsiz el salladı. Kapı yavaşça kapanırken gecenin soğuğu da içeri sızdı.

“Pekâlâ, gel bakalım,” dedi benim memur.

Ayağa kalkıp peşi sıra giderken, Lois dönüp, “After!” diye seslendi memura. Keşke hapis tutanağını doldurup beni içeri tıkma işini daha sonraya bıraksalardı. O zamana kadar kafam iyice yerine gelirdi. Böylece geceyi de burada geçirmek zorunda kalmazdım. Bu arada Lois kulaklığından yeni bir şey duymuş olmalı ki, gözleri parlamıştı. Tekrar dönüp kulaklığıyla konuşmaya devam ettikten sonra yerinden kalktı.

Memur kendi televizyonunu izleyen bir muhafızı başıyla selamladıktan sonra, hurdası çıkmış parmaklıklı kapıyı itti ve beni beton duvarlarla çevrili hücrelerin bulunduğu koridora soktu. Parmaklıkların arasından ellerini uzatıp bana do-

kunmaya çalışan çok sayıda uykulu ses, ıslık ve yuhalama duyuyordum. Bir adam parmaklıkları sıkıca kavrayarak, “Günaydın Clarice,” dedikten sonra diliyle vücudumun hangi bölümlerini keşfetmek istediğini sıraladı. Memurla birlikte aynı yavaş adımlarla ilerlerken her şeyimi geride bırakmıştım.

“Kapa çeneni Jerry,” dedi memur.

“Görmemi istediğin şey bu muydu?” diye sordum, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Hayır, buydu.” Memur koridorun sonundaki boş hücrenin kapısını açıp beni içeri soktu.

Durdum.

Nefes aldım.

“Haydi,” dedi.

Ona doğru yürüdüm, onunla birlikte içeri adım attım ve kalbim hızla çarparken onu geride bırakıp hücrenin içine girdim. Paniklemeye başladığımı hissediyordum. Döndüğümde onunla yüz yüze geldim ve elimi uzatıp omzuna dokundum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Umutsuz bir şekilde onunla aramızda bir bağ kurmaya çalışıyordum, arkadaş gibi, ya da öyle bir şey.

Hışımın bana doğru dönüp, “Üniformalıyken bana asla dokunma!” diye bağırdı. Beyaz yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Sanki onu yoldan çıkarmak için baskı yapıp karısından, on dört çocuğundan, almak için para biriktirdiği sundurma ve yeni tabanca katalogundan ayırmaya çalışıyordum.

“Tamam,” diye fısıldadım. Havada kalan elimi diğeriyle aşağı indirdim ve yüzümü beton duvara doğru çevirdim. De-

mir parmaklıklı kapı arkamdan *drang!* diye kapandı. Nefes alıp verişlerimi yavaşlatmaya çalıştım. Gözlerimin önünde pek de iyiye işaret olmayan kırmızı ışıklar uçuşuyordu. “Kapıyı biraz aralık bırakabilir misin?”

“Hayır.”

“Kilitlememen mümkün mü?”

“Hayır.”

“Anahtarı uzanabileceğim bir yere koyabilir misin?”

“*Andy Griffith*’de olduğu gibi mi? Neden içeri girdiğini unutuyorsun galiba.”

“Doğru,” dedim. Artık gitmek üzereydi. Koridora doğru yönelip beni bu hücrede, duvarlara demir halkalarla tutturulmuş iki ranza, bir alüminyum tuvalet ve bitişikte yatan Hannibal Lecter ile yalnız bırakıp gitmek üzereydi. Soluk alıp verişlerimi yavaşlatmayı ve gözlerimin önünde uçuşan kırmızı ışıkları engellemeyi başaramıyordum.

“Meg.”

Bu memur adamı deli ederdi. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Ehliyetinden. Geçen birkaç ay içinde motosikletini kasksız kullandığın için sana iki kez ceza yazdım.”

Tabii ya. Bu serseriye hayal meyal hatırlamaya başlamıştım. Bu sarhoş halimle bunu nasıl akıl edebildim bilmiyorum ama ehliyetimde adımın Meg değil, Margaret olarak geçtiğini hatırladım. Bana Margaret’in diğer kısaltılmış şekillerinden biriyle değil de özellikle Meg olarak hitap etmesi şaşırtıcıydı. Meg diye bana sadece küçükken yaşı oldukça

büyük akrabalarım seslenirdi. Sırtım beton duvara dayalı olduğu halde, “Adımın Maggie olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordum. “Peg, ya da Margot olamaz mı? Gerçi Margot bana hep bir mantar türünü hatırlatır.”

“Meg, bana bak.”

Döndüm. Başımı çevirdiğimde karanlık üzerime çullandı. Memurun parmaklıkların önünden geçip tünelin sonunda gözden kayboluşunu seyrettim.

TENİM SANKİ KEMİKLERİME YAPIŞMIŞTI. KENDİMİ çekip ufalmış, su yüzüne çıkmış gibi hissediyordum.

BURNUMA YOĞUN AMONYAK KOKUSU GELİYORDU. Elimi sallayıp bu kokuyu savuşturmaya çalıştım. Lois’in metal masasının ıslak soğuğunu omuzlarımda hissediyordum. Dolabından başımı uzaklaştırıp diğer yana çevirdiğimde memurun kemercinin tokasıyla yüz yüze geldim. İki parmağıyla bileğimi sıkıca kavramış, saatine bakıp nabzımı kontrol ediyordu.

Bir şey olmuştu herhalde, hatırlamaya çalıştım. Hücresinin zeminine düşüp bayılmıştım. İyy. Ve memur beni güçlü kollarıyla yerden kaldırıp buraya taşımıştı.

İyy.

“Numara yapıyor,” dedi memur; koyu renk gözlerinde nefretle bakıyordu bana. “Kasıtlı olarak sık nefes aldığı için

kanındaki karbondioksit yoğunluğu artmış, bu da bayılmasına neden olmuş.”

Evet, gerçekten iyi’lik bir durumdu bu.

“Numara yapıp yapmaması önemli değil,” dedi Lois odanın bir köşesinden. “Liseli bir genç kızın, bir grup sabıkalı erkekle birlikte aynı hücreye atılmaktan dolayı sinirlerinin bozulması sık görülen bir şeydir.”

“Onun kaldığı hücrede erkek yoktu ki.”

“Sence de biraz dinlenmesi gerekmiyor mu, After?” dedi Lois.

“Çok iyi olur,” dedim bitkin bir halde. “Şu an hemen istirahat etmeliyim.”

Memur parmaklarını bileğimden çekti ve görevini yerine getirmiş olmak için, “Bilmemiz gereken bir şey var mı, herhangi bir ilaç aldın mı?” diye sordu.

“Aldım mı? Hangi yıldayız?” Bu sabah beş mil koştuğumu hatırlıyordum. “Hayır, bugün almadım.” Yavaşça metal masanın üzerinden kalktım.

“Al, tatlım.” Lois bana bir kutu Sprite uzatmıştı. Titreyen parmaklarımla onu açıp bir yudum aldım.

“Çabuk iç,” dedi memur. “Hücreye yiyecek içecek götürmezsin.”

“Onu tekrar oraya koymayacaksın,” dedi Lois, ona hayret içinde bakarak.

“Lois, onu caddede trafik ışıklarını beklemeden karşıya geçtiği için tutup buraya getirmedi. Geceyi Sprite içip televizyon seyrederek geçirmesine izin mi vereceksin?”

“Ama diğer üçü geceyi evlerinde, rahat yataklarında, anne ve babalarıyla birlikte geçiriyorlar.”

Birkaç saniye birbirlerine baktılar.

“Senin devriye nöbetinde olman gerekmiyor mu?” dedi Lois.

Memur söylenip, kabara kabara yürüyerek odadan çıkmak üzere kapıyı açtı. Bu kez daha büyük miktarda soğuk hava içeri girdi ve kapı yavaşça kapandı. Gitmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim iç çekerek.

“Hı hı.” Lois beni masadan kaldırıp metal sandalyeye oturmama yardım etti. O da oturdu ve kulaklığıyla yavaşça konuşmaya başladı.

Konuşması bittiğinde tekrar dönüp bana baktı.

“Onun sorunu ne?” diye sordum.

“İyi bir polistir,” dedi. “Belki biraz fazla iyi.”

“Neresi iyi? Adam resmen beni korkutmak için elinden geleni yaptı.” Elimdeki Sprite’ı yere koyup başımı ellerimin arasına aldım. “Eğer bu kasaba ikimiz için yeterince büyük değil diyorsa, ben zaten çok yakında Birmingham’a gideceğim. Bütün isteğim Haziran’da mezun olmak. Ve de gelecek hafta Miami’ye gitmek.”

Kulaklığı başında olduğu halde bir şeyler mırıldandı. Ve ardından, “Miami mi dedin?” diye sordu. “Ne için? Sömestr tatili için mi?”

“Evet,” dedim mutlu bir ifadeyle.

“Ailenle birlikte mi?”

“Hayır. Allahtan onlarla değil. Tiffany, Brian ve ben,

okuldan bir grup kıdemliyle birlikte gideceğiz. Yani bize refakat edecekler, ama sıkmayacaklar, rahat bırakacaklar. O yüzden herkes bu seyahate gitmek istiyor. Her yıl, okulun futbol koçu tezahürat yapmaları için yanına bir sponsor alır, ilk gece içki içmek serbesttir ve haftanın sonuna kadar kimse onlardan haber alamaz. Bu bir gelenektir.”

Lois koltuğunda biraz gevşemişti. “Doğrusunu istersen bu haberi benden duymanı istemezdim tatlım.”

“Ne haberiymiş o?”

“Umarım seni tutuklayan memurun peşini bırakacağını düşünmüyorsundur. Onu çıkmadan az önce emniyet yetkilileriyle telefonda konuşurken duydum. Senin telefon numaranı da almış.”

“Benim telefonumu mu almış?” Yani evli barklı biri olarak karısı ve on dört çocuğuna rağmen beni aramayı planladığını mı kastediyordu? Adam kesin orta yaş krizine girmişti.

“Seni nerede görse başına bela olacaktır,” dedi Lois. “Çünkü suç işleyen çocukların anne ve babalarına karşı sorumlulukları olduğuna ve yaptıklarının bedelini bir şekilde ödemeleri gerektiğine inanıyor. *Sizin de* bunu ödemenizi isteyecektir. Ama çocuk mahkemesine gönderilmeden tabii. O yüzden sizinle ilgili özel bir planı var.”

“Planlardan nefret ederim.”

“Bir hafta boyunca birinizi itfaiye biriminde, birinizi ambulans biriminde ve birinizi de polis devriye biriminde çalıştırmak istiyor. Gecenin bir yarısı insanları demiryolu köprüsüne topladığınız için.”

“Peki ya dördüncümüz?” diye sordum, cevabı bildiğim halde.

Gözlerini döndürdü. “Sanırım herkes ünlü avukatın esrarkeş oğlunun paçasını bu işten nasıl kurtardığını tahmin ediyordur, her zaman olduğu gibi.”

Elbette.

“Ve bu hafta sonuna kadar,” dedi, “yaptığınız şeyin yanlış olduğu yönünde diğer çocukları cesaretlendirmemek adına, size verilen bu teklif üzerine düşünüp emniyet yetkililerine kararınızı bildirmeniz gerekiyor.”

Bu aptal teklif uykularımı kaçırıp yolumdan alıkoyamayacaktı. “Çok kötü bir şey gibi görünmüyor. Hatta eğlenceli bile olabilir. Hatta belki aracı ben kullanırım,” dedim. Aslında normal zamanda bu gerçekten de eğlenceli bir oyun olabilirdi, ama malum tren olayının sebep olduğu bu saçmalık yüzünden kendimi şu an hiç de iyi hissetmiyordum.

“Gece vardiyasında çalışmanızı istiyorlar,” dedi.

“Bunun da üstesinden gelebilirim.”

Başımı üzgün bir şekilde iki yana salladı. “Ama bahar tatilinde çalışmanızı istiyorlar, böylece geceleri çalıştığınız için okulunuzdan da geri kalmamış olacaksınız.”

Bir an için bu ikinciye anlamakta zorluk çekmiştim. Ardından bir çığlık attım. “Ne? Bu memur tam bir şeytan!”

“Hayır, gençlerin kafasından neler geçtiğini iyi biliyor, o kadar.”

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Memur bahar tatilinde zilzurna sarhoş olup tişörtümü çıkaracağımı düşü-

nüyor olmalıydı. Evet, kesinlikle böyle düşünüyordu. Ama kazın ayağı öyle değildi. Masmavi Atlantik Okyanusu'nu ne zaman hayal etsem, gözlerime yaşlar dolmasını önleyemiyordum. Annemle babam bir gün para biriktirdiklerinde beni Florida'ya götürmekten söz edip dururlardı. Bu konuşma birkaç yıl önce sona ermişti. Şimdiyse hayatımı sadece beş saat uzaklıktaki sahili ve okyanusu görmeden boşa harcayacaktım.

İlkin kendim için üzülmuştüm elbette. Sonra annem için. Miami gezisinde bana birisi eşlik ederken, annemle babam da dört yıldır ilk kez yapacakları bu tatili Graceland'de gönül rahatlığıyla geçirmeyi planlamıştı. Aslında ben gece vardiyası görevimi yaparken, onlar tatillerine gidebilirlerdi. Bir başkasının annesi olsa kesinlikle giderdi. Ama annemin evde kalacağını çok iyi biliyordum. Kahretsin, hatta izin verseler, o da benimle birlikte polis aracında devriyeye çıkardı. Benim yüzümden seyahatlerini iptal edeceklerdi ve ben hapisteye yatmaktan çok daha beter bir duygu olan vicdan azabının ağırlığı altında ezilip duracaktım. Bir genç kız için içki içmenin ne demek olduğunun acısını tekrar tekrar yaşayacaktım böylece.

"Bunun sana dünyanın sonu gibi geldiğini biliyorum," dedi Lois, dizime hafifçe vurup. "Ama bu sizi ciddiye aldığını gösterir. Aslında bir yetişkin bu planı duyunca, sizin çok çok şanslı olduğunuzu düşünür, bu yüzden ona müteşekkir olmalısınız. Mahkemeye çıksanız daha mı iyi olurdu?"

Bunu ciddi ciddi düşünmeden edemedim. Çocuk mah-

kemesinde kötü şeyler oluyordu. Burada ise her şeyden önce kilitli tutulmayacaktım, dışarıda olma şansına sahiptim. Birden ürperdim ve ceketimi iyice üzerime çektim.

Ambulansa binecek olursam, evet bu, mahkemeye gitmekten daha iyiydi. Ama ben hastalara yakın olmayı sevmeme karşın, ambulanslardan pek hoşlanmazdım. Gerçi benim sağlıkçı arkadaşım Quincy de benimle birlikte olacaktı tabii. O benim sorunlarımı biliyordu, beni anlıyordu, dışarıda doluşmama izin verirdi. Nitekim köprüde de bana yardımcı olmaya çalışmıştı, ama ben, bize kötü gözle bakıp onaylamayan diğer yetişkinlerin önünde ona da aynı türden yetişkin muamelesi yapmıştım.

İtfaiye aracına binmek ondan daha iyi olabilirdi. Böylece daha fazla uyuyabilirdim. Bu kasabada çok fazla yangın çıkmazdı. Ara sıra yangın söndürmeye gitmek, mahkemeye çıkmaktan iyiydi.

Ama benim bu memur yüzünden, polislerle devriyeye çıkmak zorunda kalma olasılığım diğer seçeneklerden daha güçlü görünüyordu. Öyle olursa bu kadar zorluğa değip değmeyeceğindense hiç emin değildim.

Lois sabah 6'da paydos ederken beni de eve götürmeyi teklif etti. Aslında ilkönce annemle babam gelip imza verene kadar nezarethanede kalıp beklemem gerektiğini söylemişti. Ama şu ana kadar görünmediklerine göre, öğle yemeği kalabalığı azalınca kadar buraya gelemeyeceklerini söylediğinde "Boş ver, ben seni evine bırakırım, tatlım," dedi.

Elli yaşında, fazla parası olmayan ve özgür ruhlu biri olan Lois, üzeri vazo ve çiçek desenleriyle süslü aşk böceği tipinde sarı bir Volkswagen kullanıyordu. Adalet binasının park yerinden ana caddeye çıkarken bir polis aracı bizi takip ediyordu. Göz ucuyla bir memurun elini kaldırıp Lois'i selamladığını gördüm; adam sonra park yerinde ikilemde kalıp sanki yarı duralar, yarı ana yola çıkar gibi oldu. Evet, benim memurdu bu. Her ne kadar mavi saçlı biri olarak dikkat çekiyor olsam da, ön cama vuran farlardan dolayı Lois'in arabasında, yolcu tarafında seyahat eden kişinin ben olduğumu

fark edebileceğini sanmıyordum.

Pencereyi yarıya indirdi ve kaşlarını çatarak Lois'e baktı; onun da aynı şekilde penceresini yarıya indirmesini istiyordu. Eyvah. Anlaşılan beni görmüştü ve azılı bir suçluyu emniyet yetkililerinden izin almadan götürdüğü için Lois'i ikaz etmek istiyordu şimdi de. Ona kalsa beni geri götürüp içeri tıkacaktı. Kalbim hızla atmaya başlamıştı, bu adamı görünce bedenime yine sancılar saplanıyordu, benden intikam alacak bir tanrıya ihtiyaç olduğuna karar vermişti herhalde. Oysaki aynı şeyi babam da gayet iyi yapabilirdi.

Lois onun aracına yanaştı. Volkswagen'in ana yola çıkmak için hızla dönmesi benim yana yatmama neden olmuş, böylece onun tarafından görünmemi engellemişti. Ama bu hıza karşı motor birazcık isyan etmişti. "Git biraz dinlen Memur After," diye homurdandı Lois. "Bu gidişle seni bebek gibi kucağıma yatırıp döveceğim yoksa."

Dönüp Lois'e şaşkın gözlerle baktım.

O da bana dönüp öfkeli bir bakış attı. "Ne var?"

"Yok bir şey." Sarhoşluğumdan dolayı şu ana dek memurun soyadını fark edemediğimi ona açıklamak istememiştim. Ve beni eve bırakacak kadar nazik olan bu kadın, polis merkezinde gece vardiyası boyunca yaşanan seks ilişkilerine asla sıcak bakmayıp birden kabalaşabilen biri gibi görünüyordu. On yıllık memuriyet hayatı boyunca Memur After gibi, karısı ve on dört çocuğu olan bir erkekle, yanına iguanasını da alarak evlilik dışı ilişkiye girmek isteyecek birine de pek benzemiyordu. Ve Lois ya da bir başkasının Memur After'a da-

yak atmak gibi bir girişimde bulunup bulunmadığını ciddi olarak merak ediyordum. Eve giden yol boyunca, peşimizden gelen mavi ışıklı aracın önümüze geçmesine engel olmak için manevra yapmak üzere dikiz aynalarını düzeltip durmuştu. Ama araç bizim önden gitmemize izin vermişti.

Lois bizim restoranın park yerine girdiğinde, aracın lastikleri altında çakıl taşları gıcırdadı. Ellerini önlüğüne silen babam tezgahın gerisinden bana korkunç bir bakış attı, sonra tekrar ızgaranın başına döndü.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," dedi Lois, "en azından gelecek hafta sonuna kadar. Burnunu pisliğe bulaştırma." Burnunun ucuna iki kez parmağıyla vurdu. Gecedен kalma ağır makyajının büyük bir kısmı gözlerini ovuşturup durduğu için çıkmış, altından kırmızı kırmızı damarlar fırlamıştı.

Peki efendim, aynen öyle yapacağım, şeklinde bir cevap kibar olurdu. Ama böyle bir sözü veremezdim. "Her şey için teşekkürler," demekle yetindim.

Restorana gitmek yerine, önce hemen yanındaki karavanımıza doğru yürüdüm. Babamla annem restoranı geliştirip kasabanın önde gelen lokantalarından biri haline getirmeye kadar para biriktirebilmek adına geçici süreliğine karavanda yaşamamıza karar vermişti. O yüzden bizim evimiz burasıydı.

Metal kapı arkamdan hızla kapanınca etraftaki her şey sallanmıştı. Banyoya gitmek üzere yürürken zemin gıcırdıyordu. Düşüp bayıldığım nezarethane hücresinde kaldığım

süre içinde her yerim tutulmuştu, bedenim sıkı bir koşuya ihtiyaç duyuyordu ve böylece hasta olmadığını, zamanın sandığım kadar boşa geçmediğini bana kanıtlamalıydı. Ama başım zonkluyordu. İhtiyim biranın etkisinden kurtulmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Ve benim gün boyu çalışmam gerekiyordu. İçimden bir ses, babamın öfkeli bakışları yüzünden işe dört elle sarılmamın hapishane hücrelerinde yatmaktan çok daha iyi olacağını söylüyordu. Koşuya daha sonra çıkabilirdim. Naylon perdeyi çekip duş yaptım, ardından yere sıçrayan suları havluyla kuruladım. İş için pek uygun olmayan kısa ve dekolte tişörtüm yerine, daha ciddi görünümlü başka bir tişört giydim ve kendimi dışarı attım.

Ön kapıdan girmeyi tercih etmiştim, taşıdığım kucak dolusu kirli tabakları babamın görmesini istiyordum. Annem her zamanki gibi birkaç arkadaşıyla birlikte oturmuş sohbet ediyordu ve büyük olasılıkla yaptıklarını onlara anlatıp dert yanıyordu. Tabii her zamanki kötü permalı saçlarıyla. Ve de on beşe yakın fazla kilosuyla. Üzerinde, patisiyle başını kaşıyıp balonuyla oynayan bir kedi resmi olan oldukça salaş tişörtüyle televizyondaki üçüncü sınıf şov programları öncesi hazırlık yapan çılgın sunuculara benziyordu. Tişörtün üzerinde: “Hafta sonu başladı mı?” yazıyordu ve bu soru çok saçmaydı, çünkü annemle babam hafta sonu da çalışırdı. Hepimiz çalışırdık.

Annem beni görünce, bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Ama gözleri tezgahın ardında duran babama odaklanınca ağzını kapattı ve önünden geçerken bana ateş püsküren göz-

lerle baktı. Babamın onu sakinleştirdiğini biliyordum. Büyük olasılıkla ona şöyle bir tembihte bulunmuştu: *Meg geldiğinde, sakın onun üzerine gitme ve ona sanki güzellik yarışmasını kazanmış gibi davran.*

Kimseye tek kelime etmeden, kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirdim, önlüğümü bağladım ve müşterilerin siparişlerini aldım. Hem garsonluk hem de aşçılık yapıyor, babam bana işaret etmeden boşları alıp ortalığı temizliyordum. Yeterince hızlı çalışacak olursam, adrenalinim yükselecek ve zonklayan baş ağrıyla aramda bir duvar örecekti.

Sosisleri doğrarken hücrede yaşadıklarımı düşünüyor, bayıldığımda beni yerden kaldıran Memur After’ın elleriyle tam olarak nereme dokunduğunu bilmek istiyordum.

Tekrar masalara döndüm, emniyet yetkilileriyle başını belaya soktuğum için olsa gerek ızgaradan başını kaldırıp bana bakmayan babamın homurdanmaları duyuluyordu. “Buraya geldiğimden beri sinirli görünüyorsun,” dedim.

Sakalının çenesine gömülmüş gibi durduğunu fark edip, böyleyken hiçbir şey söylemem gerektiğini hatırladım. Mavi gözlerini ızgaraya dikmişti. Ama neden eve gelmediğim konusunda tek kelime dahi etmiyordu. En azından şu ana kadar.

Normal olarak fırtınadan önceki bu sessizlik beni hep ürkütürdü. Ama gece boyunca Memur After beni yeterince şoka soktuğu için bu kez korkmuyordum. Elimdeki bıçağı, sosisleri doğradığım kesme tahtasının yanına gürültüyle bıraktım. “Ne yani şimdi de beni evden kovduğunuz mu söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordum parmağımla dışarıyı

işaret ederek. “Beni işten de atıyorsunuz, öyle mi?” Bizim kiler beni çalıştırıyorlardı ama ödeme yapmıyorlardı. Ne zaman başım belaya girse bunu hatırlatırdım. “Benim yerime Bonita’yı mı ayarlarsınız, ne yaparsınız bilemem. Tabii işiniz zor, çünkü o da gündüzleri torun bakıyor.”

Annemin mutfağın diğer ucunda olduğundan emin olmak için o tarafa doğru bir bakış atan babam sonunda fısıltılı bir tonda konuştu. “Annenin sana nasıl davrandığı ya da ne söylediği umurumda bile değil. Onunla bir piyanonun tuşlarıyla oynar gibi oynamandan usandım. Planladığımız gibi onu Graceland’e tatile götürüyorum.”

“Sen...” Sustum. Fısıldamayı gerektirecek bir durum yoktu. *Beni çocuk mahkemesine mi göndereceksin?* İçimden geçen bu soruyu ona soracak olsam, ben değil, sen kendini oraya gönderiyorsun diyecekti. Tam o sırada annem tıpkı nezarethanedeki hücrenin ağır demir kapısının kapanırken çıkardığı *drang* sesine benzer bir sesle cindeki tavayı yere düşürdü. Yüzümden kanın çekilip ayaklarıma doğru hücum ettiğini hissettim. Duyduğum öfkeden dolayı kalp atışlarım hızlanmıştı. Ama bayılmak üzere olduğumu babama fark ettirmemeye çalışıyordum. Tezgaha eğilip sosisleri doğramaya devam ederken, ne zaman şuurumu kaybedip elimi keseceğimi merak ediyordum.

Babam öfkeyle bana baktı. “Bahar tatilini memur After ile birlikte gece vardiyasında geçirecekmişsin, az önce merkezden polis müfettişi arayıp söyledi. Sabahları da buraya işe geleceksin. Eğer günün geri kalan sekiz saati için enerjin

kalırsa, onu da kendini tutuklatmak için harcayabilirsin...” Elindeki spatulayla, yumurtaları sarılarını delmeden ustaca ters çevirdi. “*Vaya con dios.*”

Izgarada cızırtıyla pişen yumurtalara baktım, sarıları giderek koyulaşıyordu. “Ne demek bu, yani Memur After’la gece vardiyasına mı çıkacağım? Oysaki itfaiye aracı ya da ambulanza görevlendirileceğimi düşünmüştüm.”

“Polis Müfettişi öyle söylemedi.” Babam ilk kez dönüp bana bakarken mavi gözlerinden öfke saçtığını görüyordum. “Ambulanza çalışırsan daha fazla şey mi öğreneceğini düşünürdün?”

“Orada ya da başka yerde fark etmez,” dedim. Konuşukça batıyordum aslında. Kesme tahtasının üzerindeki sosisleri bıçağı kullanarak tavaya aktardım. Aslında kahverengi kızartma tavasını kullanırsam daha iyi pişeceklerini düşünmüştüm ama boşta değildi. Televizyondaki süper aşçılar gibi hızla hareket ederken, Memur After’ın koyu renk gözleriyle göğüs dekolte bakışını ve güçlü elleriyle bedenimi kavrayışını hatırladım. Cezamı ağır bir şekilde çekeceğimi biliyordum, ama düşündüğümde seksi cazibemi kullanıp ona meydan okuyacak olmam hoşuma gidiyordu; hatta bu açıdan bakıldığında onunla birlikte olmak benim için şans sayılırdı. Karısını boş ver.

Ama diğer açıdan bakıldığında, onun sadece benim bahar tatilimi yok etmekle yetinmeyip aynı zamanda seçimini benden yana yaparak beni kontrol altında tutmayı planladığı anlaşılıyordu. Belki de benimle birlikte olmanın yolunu bu

şekilde bulmuştu. Garip şeyler oluyordu. Hatta ürkütücü şeyler.

Ve ben bunu hak etmiştim.

“SEN ARAÇTA KAL,” DİYE EMRETTİ MEMUR AFTER.
“Silahımı çekmek zorunda kalabilirim.”

Ön koltuktan ona doğru kaşlarını çatarak baktım. Bu gece beni arka koltukta oturtacağını düşünmüştüm. Ne büyük zafer ki, öne terfi etmiştim. Bu arada saç tıraşı artık asker modeli değildi. Hafta içindeki talihsiz tanışmamızdan sonra uzayıp normal boya gelmişti. Diğer bir deyişle artık Irak’tan yeni gelmiş askerlere benzemiyordu.

Ana yolun kenarındaki paslı ve eski püskü Volkswagen Caddy’ye doğru baktım; polis aracının sinyal ışıkları mavi mavi yansıyordu kamyonetin üzerinde. “Silah mı dedin? Yani onlara ateş mi edeceksin? Ama neden? Sadece hızlı gidiyorlardı.”

“Sen benim gördüğümü göremezsin. Henüz.” Soğuğa rağmen gece boyunca açık tuttuğum camı yukarı kaldırdı, kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etti.

“Anlaşmam gereği sen nereye gidersen ben de oraya geleceğim ve mesleğin nasıl bir şey olduğunu yakından keşfeceğim. Bunu araçta oturarak öğrenemem.”

“Ama sanırım bir kuralı bilmiyorsun, silahımı çıkardığım zaman araçta kalmak zorundasın.”

“Emniyet yetkilileri bana böyle bir kuraldan söz etme-

di.”

Derin bir iç çekti. “Ama şayet yaralanacak olursan, beni yeniden hapishane gardiyanlığına göndereceklerinden çok eminim.”

“Yaralanmam ki.”

“Seninle tartışacak zamanım yok. Ne diyorsam onu yap.” Kapısını açtı.

“Dur bir dakika,” dedim, elimi çıplak kolunun üzerine koyarak.

Elime baktı. *Üniformalıyken, bana dokunma.* Bana çıkmak için bahane arar gibiydi.

“Özür dilerim. Tamamen refleks. Ama bak, beni araçta kilitli tutamazsın. Ya eğer vurulursan, o zaman ben burada ne yapacağım?”

Aslında vurulacağına inanmıyordum. Hatta kimsenin vurulacağına inanmıyordum. Şu ana kadar bütün bir gece boyunca onunla devriye dolaşırken gördüklerim pek dikkate alınacak şeyler değildi. Beni tutukladığı sırada kaba bir tarzda konuşup sürekli olarak benim *bir şeyler görmemi* ve göreceğim şeylerin beni ürkütmesini istemişti. Oysaki şu an karşımda ancak belediye başkanının çilek tarlasına giren meklere çobanlık yapabilecek bir kasaba polisinden başka bir şey görmüyordum; bence görevi inekleri ahıra soktuktan sonra bitişik kapıdaki evine geri dönmekten ibaretti. Ve bu polis bozuntusunun maaşı ben ve benim gibi çalışanların ödediği vergilerden geliyordu. Diğer bir deyişle restoranda köle gibi bedavaya çalışmak yerine, bir gün doğru dürüst ma-

aşlı bir işim olursa, kazandığım paradan alınan vergiler bunun cebine gidecekti. Ama şimdilik her yıl sadece bahşişlerimden birer dolar vergiye gidiyordu.

Sırf iş yapıyor görünmek adına çok sayıda masum insanı taciz etmiştik. Örneğin kasabanın merkezinde patenle dolaşanları kovalamış, tiyatronun arka sokağına pikaplarını park eden gençleri takip etmiştik. Lois haklıydı. Memur After'ın, gençlerin kafasından neler geçtiğini iyi bildiğini söylemişti. Sinsi herif.

Sonra alkollü bir halde otomobil kullanıp aşırı hız yapanları enselemek için Birmingham kavşağına gitmiştik. Burası Birmingham'a giden eyaletler arası karayoluyla otobanın kesiştiği noktadaki kavşaktı ve trafik kazaları konusunda çok ünlüydü. Ama bu defaki kaza pek ilginç değildi; sadece arka lambaları parçalanmış bir araçtan sinirli bir halde, otomobil fabrikasında görevli bir çift kibar Japon iş adamı çıkmıştı, o kadar.

Sonra gençlerin orada içki içmediğinden emin olmak için aracın farlarını kapatıp belki üç dört kez köprüye gitmiştik. Martin Onbeşi, geri zekâlı. Memur After'ın o gece bizi köprüde enselemek konusunda yetenekli olduğu söylenemedi, diğer bir deyişle onun söylediği gibi o gece bizim adımıza şanssız bir gece değildi. Çünkü tıpkı şimdi olduğu gibi o gece de köprüde pusuya yatmıştı ve kendisini öldürmeye niyet etmiş birilerini hayalet gibi gözlüyordu.

Akşam yemeğini - ya da gece saat 1'de Eggstra! Eggstra! da buna ne yemeği denirse onu - birlikte yemiştik. Memur

After'ın her gece bunu alışkanlık haline getirdiğini söyleyebilirdim. Purcell ona kahve ikram ediyor ve tıpkı bana yaptığı gibi ona da siparişini sormadan yemek pişiriyordu. Garip olan, bazen ben yanında olmadığımı da bunun aynen devam ediyor olmasıydı, çünkü genellikle işten on civarı çıkabiliyordum. Bazen Memur After ile yemek yerken restoranımız yıkıcı bir derbi maçından sonra eve dönen kalabalıkla dolup taşıyordu. Bu gibi durumlarda Purcell tabii ki yemek pişirirken benim de siparişleri almamı, içki ve yemek servisi yapmamı istiyordu, ama ben tabii ki reddediyordum. Orada çalıştığım halde ebeveynlerimin bana ücret ödememesi zaten yeterince kötüydü, hiç değilse çalışma saatleri dışında bu cehennemden uzak kalmalıyım.

Purcell sinirinden bana küfretmeye başlamıştı. Bu şekilde pervasızca davranması başka bir iş bulma konusunda endişesi olmadığı için olsa gerekti. Nasılsa kasabamızda cahiller için bu türde bol miktarda iş imkanı vardı ve çoğu da buradan aldığından daha iyi ücret ödüyordu. Memur After gelip yanımda duruncaya kadar bana küfretmeye devam ediyor, onu görür görmez hemen ızgaranın üzerindeki etleri çevirmeye koyuluyordu.

Yemek bitince Memur After yüzüme dahi bakmadan kalkıp yola koyuluyordu. Benimle tek kelime konuşmuyordu. Çoğu geceleri sessizlik içinde geçiriyorduk. Otobanda pusuya yatıp farları söndürdükten sonra aşırı hız yapanları enselemek için bekliyorduk, bir tür sersem tavuk yakalama oyununa benziyordu. Acaba önce kim gıdaklayacaktı?

Bu tam bir işkenceydi. O gün öğleden sonra Eggstra! Eggstra!daki mesaim biter bitmez restorandan çıkmış, ardından biraz koşu yapmış, sonra da iyi bir uyku çekmeye çalışmışım, ama nerede o günler. Bir türlü yorgunluk hissetmiyordum, saat öğleden sonra 3 olmuştu ve ben daha gözümü kırpmamıştım. Gece olduğunda da kendimi enerjik hissediyordum. Ama Memur After beni ciddiye almıyordu. Zaten sömestrde tatile gidememiştin, onun yerine bir polisle birlikte gece boyunca kasabada dolaşmam gerekiyordu, o zaman neden buna izin verilmiyordu? Ailem gibi bu polis memuru da beni sıkıntıdan öldürmeyi görev biliyordu herhalde.

Ama şu an ona boyun eğmekten başka şansım yoktu.

“İstediginde kapını açıp dışarı çıkabilirsin,” dedi. “Ben sadece zanlıların kaçmaması için arka kapıları kilitledim. Ayrıca kimse senin kapını dışarıdan açamaz. Böylece zanlılar da içeri giremez.”

“İçeri mi?” Dışarı çıkmak için oturduğu koltukta doğrulunca, beline asılı bir yığın teçhizatın bir tangirt gelmiş, sonra da kapı ardından her zamanki ağırlığıyla *dank!* diye kapanmıştı. Ama blöf yaptığını biliyordum, beni korkutmaya çalışıyordu. Arabanın mavi ışıkları üniformasının sırtını sıvazlarken, kendinden emin adımlarla Caddy’ye doğru yürüyüp sürücü kapısının önünde durdu. Ardından sürücüyle konuşmak için eğildi.

Ve yavaşça bir eli silahına uzandı, silahın horozunu açtı.

Çılgın gibi cep telefonumu aradım. Aslında ben kimseyi aramazdım, ama bu kez hastaneden Tiffany’yi aramak için

düğümeye bastım. Onunla çocukluğumuzdan beri bu kadar yakın olmamıştık. Sekizinci sınıftan beri mesafeli bir arkadaşlığımız vardı. Ama şimdi kendimi ona borçlu hissediyordum, benim yüzümden hem bahar tatilini hem de erkek arkadaşını kaybetmişti. Ama Cuma günü okulda benden isteğinde ben de ona cep telefonumu vermiştim. Bana çoğu geceler sağlık memurlarının ya televizyon seyrettiklerini ya da uyuduklarını, ama bir çağrı geldiğinde onlara mutlaka haber vermesini tembih ettiklerini söylemişti, yoksa ortalığın cehenneme döneceğinden söz edip onu ikaz etmişlerdi. Her ihtimale karşı başı sıkıştığında, örneğin hızla giden ambulans takla atıp ters döndüğünde onu kurtarmak için birilerini aramaya ihtiyaç duyabileceğinden söz etmişti. Bu her zaman olabilecek acil bir durumdu.

“Alo?” diye açtı telefonu Tiffany, uykulu bir sesle.

“Uyan,” diye fısıldadım. “Ben Meg. Senden 911 acil durum sinyali vermeni istiyorum. Eğer çılgın atarsam, sağlık ekibini hemen Golden Cherry Motel civarındaki otobana getir. Polis memurunun elinde silah var.”

“Polis memurunun elinde silah mı var?” Şimdi uyanmıştı.

“Sadece trafiği durdurmak istediğini düşünmüştüm. Ama silahın horozunu açtı. Aracın içinde Lois’e haber vermek için bir acil durum düğmesi olduğundan eminim, ama maalesef üzerinde *Yardım Çağrısı İçin* yazan kırmızı bir düğme görmüyorum.”

“Ne yapıyor dedin?”

“Otomobilin yanında durmuş, sürücüyü konuşuyor.”

“Sakin ol, Meg. Ne yaptığını telsiz üzerinden mutlaka rapor etmiştir, tamam mı? Ve eğer rapor verdiyse, kesin diğerleri de yoldadır.”

“Ya gelmezlerse? Ya o elindeki silahla otobanda vuruşmaya kalkarsa? Burada kesinlikle bir ambulansa ihtiyaç olacağını hissediyorum. Ah, Tanrım, neden sağlık dersinde hayat kurtarma konusunu daha dikkatli dinlemedim ki? Neyse boş ver, bir ara sana bunun nedenini anlatırım. Derek Bledsoe’nun, gözümün önünde bir adamı hayata döndürdüğünü hatırlıyorum, adam üzerine kusmuştu. Bunun üzerine Saran Wrap kendimi iyi hissetmem için ağzımın üzerine temiz bir bez kapatmıştı.”

“Meg, sakinleşir misin biraz? Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim. Oysaki seni hiçbir şey üzmezdi. Kapalı yerde kalma korkusu dışında, tabii.”

“Şu an sürücüyü dışarı sürüklüyor, onu kelepçeliyor, üzerini arıyor.”

“Sakin ol. Aklımı başına topla.” Bir süre durdu. “Baban bu polisin köprüdeki memurlardan biri olduğundan emin mi?”

“Evet.”

“Sevimli biri mi?”

Garip bir şekilde, kızardığımı hissetmiştim. Adeta beynimi okumuş, memurun bir çatışmada ölme ihtimalinden endişe duyduğumu anlamıştı. “O gece onu sen de gördün,” dedim.

“Sana okulda söyledim. O geceye dair hatırladığım tek şey içtiğim içkiydi ve beni çarptığı için onu suçlarken büyükanneme ait ne kadar laf varsa sıraladığımı biliyorum.”

“Doğru ya. Neyse çok güzel koyu kahverengi gözleri var ve insana hülyalı hülyalı bakıyor.”

“Off!”

“Ama daha da önemlisi, asker tipli bir adam. Üniforması jilet gibi ütülü, botları gıcır gıcır boyalı.”

“Ah.” Heyecanlı ses tonunda hayal kırıklığı belirmişti. Sonra sesi iyice alçalıp fısıltıya dönmüştü. “Ama yine de bahar tatilini *buradakilerden biriyle* geçirmek zorunda olmadığın için memnun olmalısın.”

“Onlardan biriyle epey zaman geçirdim, özellikle de şu kır saçlı Quincy ile. Birmingham’daki hastaneye genelde onun ambulansı ile giderdik.”

“Gerçekten mi? Onların anlatacak çok fazla hikâyeleri var. Kazaların çoğunun alkol yüzünden olduğunu söylüyorlar. Ya da zincirleme hata yüzünden.”

“Alkol ve zincirleme hata.”

“Anlaşılan, bu hikâyeleri fazla dinlemişsin. Ben de onlar gibi olmaya başladım. Ama ben doktor değil, öğretmen olacağım. Ve bir daha asla içki içmeyeceğim. Her neyse sen de sakın olup boş ver.”

“Gececek, sana birazdan itfaiye maceralarıyla ilgili hikâyeler de anlatacaklardır. Ayrıca en azından biraz olsun uyuyabiliyorsun.”

Esnedi. “Eric’ten hiç haber aldın mı?”

“Hayır.” Alsam bile bunun nasıl bir haber olacağını az çok biliyordum. Çıkarına uygun bir telefon gelinceye kadar bana çok kızgın olmaya devam edecekti. Eric’in beyninin nasıl çalıştığını biliyordum. “Peki sen Brian’dan hiç haber aldın mı? Ambulansla dolaşırken onun itfaiye aracıyla karşılaşmıyor musun?”

“Hayır.” Sesi ümitsiz çıkmıştı. Brian geçen hafta bizimle de konuşmayı reddetmişti. Okulu bitirmek üzereyken tutuklandığı ve özellikle itfaiye biriminde çalışarak ateşe dayanmak zorunda bırakıldığı için kendisini bir çeşit kurban olarak görüyordu.

Tiffany o geceye ait hiçbir şey hatırlamıyordu. O yüzden kanunun uzun kolunun o gece köprüde Brian’ı yakaladığını ve Brian’ın onu o anda terk ettiğini de hatırlamıyordu. Ama hatırlasa bile büyük olasılıkla kabul etmek istemeyecekti. Onun ve benim erkeklere yaklaşımımız farklıydı. O romantik bir ilişki istiyordu, bense gününü gün etmek.

“Polisinin adı ne?” diye sordu. “Bizi köprüden tanıdığını söylemiştin. Birisinin babası olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Adı Memur After.”

“After mı dedin?”

“Evet, evet. Ona neden After diye garip bir soyadı olduğunu sordum. Bana bunu daha sonra söyleyeceğini ama bunu sorduğum için beni öldürmek zorunda kalabileceğini söyledi.”

“Sanırım onun kim olduğunu buldum, Meg. İlk adı ne?”

“Tek bildiğim onun adının Memur After olduğu.”

“Uzun boylu mu?”

“Eric kadar uzun değil.”

“Hiç kimse Eric kadar uzun değil ki,” dedi. “Zayıf mı?”

Bir an için Matt Damon’ı gözümün önüne getirdim. “Ah, hayır.”

“Sarışın mı?”

“Tam bilemiyorum. Saçları o kadar kısa ki, anlaşılmıyor.”

“Meg, sanırım onun kim olduğunu buldum. O...”

“Allah kahretsin!” diye ciyaktım. Caddy’nin kapısı birden açılmış, sürücüsü ormana doğru koşmaya başlamıştı. Memur After ise arkasından seslenmiş ve silahını çekip ona doğrultmuştu. Sonra da lanet okuyup silahı kılıfına geri sokmuş, şüphelinin peşine düşmüştü.

“Neler oluyor?” diye sordu Tiffany merakla. “Sağlık memurları önlerindeki ekrandan Memur After’ı dinliyorlar. Bir başka polis memuru da oraya gelmek üzere yolda.”

“Ona acele etmesini söyle.” Elleri kelepçelenmiş haldeki sürücü, aracın üzerine doğru yaslandığı yerden beni fark etmişti. Ardından polis aracına doğru yürürken bana bakıp bağırarak duymak istemediğim şeyler söylemişti.

“Kim o yaratık?” diye sordu Tiffany. “Duyduklarımı sana söylemediğinden eminim. Annesi nerede bu herifin?”

Adam bana doğru yaklaşıyordu. “Tiffany,” dedim. “Memur After başka bir şüphelinin peşine düştü.” Arabanın sü-

rücüsü, içinde bulunduğum polis aracının çamurluğuna kadar yaklaşmıştı. “Kendimi hiç güvende hissetmiyorum.” Adam kapıma yaklaşıp kuvvetli bir tekme savurunca araç yerinden sallanmıştı. Yavaşça Memur After’ın koltuğuna geçip siren butonuna basmak üzere eğildim. “Korkudan ölmek üzereyim.”

Tam o sırada aracın dışında bir bağırışma duyuldu, ardından bir cop parıldadı, derken arka kapı açıldı ve Memur After öfkeyle şüpheliyi aracın içine tıktı. Öfkesinden homurdanıyor, hızlı hızlı soluyordu.

İşte bu kadar.

Memur After adamın kapısını hızla kapatıp aracın etrafından dolaştı. Onu görür görmez tekrar kendi koltuğuma doğru yavaşça kaydım ve arkamda diğer suçlular olduğu için her an kaçmam gerekebilir düşüncesiyle yanımdaki kapının tokmağına sıkıca tutundum. Tam o sırada Memur After kendi kapısını açıp içeri girdi ve direksiyonun başına geçti.

Şimdi artık kendimi güvende hissediyordum.

Bir başka polis aracı mavi ışıkları açık halde yanımıza yanaştı. Memur Leroy bizi geçti ve Caddy’ye doğru yaklaşıp farlarını üzerine yöneltti.

Tam arkamdan zanlı sürücü hışımla Memur Leroy’a bağırды, sanki Memur Leroy onu duyabilirmiş gibi. Zanlı sürücü homurdanmaya devam ediyordu. Memur After telsizinden Lois’le birkaç kelime konuştu. Sonra radyoyu açıp tekrar Birmingham rock istasyonuna geri döndü. Özellikle bu istasyonu seçmesinin nedeni şüphelilerin esrar çekip kafa bulma

moduna girerek suçluluk kompleksine kapılmalarını sağlamak olsa gerekti. Ama bu bana, şüphelilerin rehabilitasyonu konusunda pek etkili bir yol gibi görünmüyordu.

Memur After arkada olup bitenlerle hiç ilgilenmiyordu. Yıllar ona bir polisin sadece yapması gereken işlere yoğunlaşması gerektiğini öğretmiş olmalıydı. Nitekim metal klipsli bloknotuna uzandı ve formları doldurmaya başladı. Boynunda bir damarın attığını görüyordum, bu onun hâlâ oldukça sinirli olduğunu gösteriyordu ama bunu çok belli etmemeyi başarıyordu.

“Seninle çene çalmak iyi geldi Tiff,” dedim telefona.

“Önemli değil,” dedi Tiffany bitkin bir ses tonuyla. “İyi geceler.”

Telefonu kapatıp cebime koydum, ardından yerde duran bloknotumu almak için uzandım. Emniyet yetkililerinin saçma teklifi sonucu başladığımız bu Hanım Evladı Oyunu süresince olup bitenleri not aldığımı Memur After’a söylemiştim. Böylece hem bu sıkıcılıktan kurtulmuş hem de neler olduğunu unutmamış olacaktım. Ayrıca *Martin Onbeşi, polis akademisi, külotun içindeki vs.* gibi bu süreç içinde sarf edilen ilginç sözcükleri de hatırlayacaktım. Şimdi bunlara *araç, silah çekme, yaralı ve zanlı* gibi yenilerini de ilave ettim. Bloknota rastgele bir şeyler karalarken, Memur After’a aklımdan geçen soruyu sordum. “Bu iş nasıl böyle belalı oldu? İnek gütmenin neresi tehlikeli ki?”

“Sakin gülme,” dedi. “Aslına bakarsan inekleri gütmek gerçekten tehlikeli olabilir. Heyecanlı bir şey olduğunu sakın

sanma. Karşına inek yerine boğa çıkmazsa, şanslısın demektir.” Elindeki formun tepesine X işareti koydu. “Aslında tavuklara bakmak da zordur.” Kahkahayı patlatınca yine gamzeleri ortaya çıkmıştı, tıpkı Tiffany’yi gördüğü ilk gece onun yaptığı espriye güldüğü gibi gülmüştü. Ama benim söylediklerime hiç gülmüyordu. Sadece kendi esprilerine gülüyordu. Iyy. İnsan azmanı Hulk Hogan espri yaptı, gülün.

Yolcu zanlı homurdanmaya devam ederken sürücü zanlı, Memur Leroy’a yüksek sesle bağırdı. Memur After o tarafa dönmeksizin, “Kes sesini, Zeke. Otur oturduğun yerde, Demetrius,” dedi ve tekrar radyoyu açtı. Sonra da formları doldurmaya yöneldi. Ben de yazı yazarken onu inceliyordum.

Elizabeth Smart’ın kendisini rehin tutan kişiyle yaşadığı Stockholm Sendromuna benim de yakalanmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Günümüzde artık sadece fosil olarak bulunan, uzun azı dişli kaplanlardan beni koruyan mağara adamına karşı aynı vahşi tepkiyi verebilmem için biyolojik olarak programlanmış bir mağara kadınına dönüşmüştüm belki de. Beni köprüde tehdit ettiğinde Memur After’ın ilkin koyu renk üniformasını, beyaz yüzünü ve koyu kahverengi gözlerini fark etmiştim. Ve de gamzelerini. Şimdiye çok daha fazlası çekiyordu dikkatimi.

Ensesine düşmüş olan gölge ve kaşlarının arasındaki derin çizgiler dışında yüz hatlarının ne kadar naif olduğunu, dudaklarını hafifçe ısırırken ağzının ne kadar duyarlı ve yumuşak görüldüğünü ve de koyu renk gözlerini çevreleyen kirpiklerinin uzunluğunu da yeni fark ediyordum. Kaşları,

sakalları gibi gür değildi. Saçını özellikle çok kısa kestiriyordu. Sanki kemoterapide hepsini kaybettikten sonra yerine yenisi çıkmayan hastaların kafalarına benziyordu.

Yaşlı erkeklere kapılmak gibi bir saplantım yoktu, babamın yağlı arkadaşları bana hiçbir zaman cazip gelmemişti. Seks yaparken karılarının onlara nasıl katlanabildiğini hep merak ederdim. Ama Memur After ilginçti. Onun karısı olmak bana hiç de cehennem azabıymış gibi gelmiyordu; onu kafamdaki bu sınıflamadan ayrı tutuyordum.

Büyük olasılıkla benden sadece birkaç yaş daha büyükken evlenmiş ve karısı hemen sonrasında hamile kalmış olmalıydı. Belki de annemle babam gibi onlar da on dokuz yaşındaydılar evlendiklerinde. Ve şimdi Memur After’ın, en büyüğü on dört yaşında olmak üzere dört çocuğu vardı ve onlara karşı sorumluluk sahibi bir baba görünümündeydi.

Muhtemelen üç vagon büyüklüğünde bir karavanda yaşıyorlardı ve çok mutluydular. Karısı bazı geceler oturup onu bekliyordu ve sırf onu kendisine yakın hissedebilmek için polis telsizinden sesini dinlerken ona meyveli turtla yapıyor olmalıydı. Tabii bunun için tereyağ kullanıyordu ve bu da onun bunca yıllık evliliklerinden sonra bile karısına karşı hâlâ şehvetli olmasını sağlıyordu.

Karısı yaptığı meyveli turtadan fazla yemiyordu, bu yüzden hâlâ daha genç kızlık hatlarını koruyordu. Bu kasabanın en formda, en güzel kadınlarından biriydi, gür ve dalgalı saçlara sahipti. Tıpkı yirmi sene önce Lois’in olduğu gibi. Ah, evet, onun da Memur After’ın gözdelelerinden biri olduğu

belliydi.

Bense hiç ona uygun biri değildim. Başımı eğip tişörtüme baktım. Bu gece göğüs dekoltesi yoktu. Aslında evli bir erkeği baştan çıkarabilmek konusunda biraz hayal dünyamı zorladığımda bütün evli erkeklere rahatsız edici bir tip olarak gelebilirdim. Bu gece bisiklet yaka sade bir tişört giymiştim, üzerinde kuru kafa ve kemik resmi vardı, ona baktığımda cezalı olduğum aklıma geliyordu.

“Aslında tehlikeli bir durumla yüz yüze gelebileceğimi düşünüp benim için endişelendiğini hiç sanmıyorum,” dedim. “Benim araçta kalmamı istiyorsun, çünkü şüphelilerin önünde benimle birlikte görünmekten utanıyorsun.”

Elindeki formlardan başını kaldırıp bana baktı. Sonra metal paravanın ardındaki şüphelileri gözetledi. Demetrius hâlâ homurdanıyordu. Zeke, “Ne bakıyorsun?” diye hırladı.

Zeke’ye bakıp, “Sessiz kalma hakkını kullanmalısın,” dedi. Sonra bana baktı. “Ne demek istediğini anlayamadım. Seninle görünmekten neden utanacakmışım?”

Bunu o kadar içtenlikle sormuştu ki, ona açıklama yapmam gerektiğini hissetmiştim. “Saçım, giyim tarzım.”

“Giyim tarzın Japonlara benziyor,” dedi.

“Araba fabrikasında çalışan, plastik sandaletli, ifadesiz suratlı Japonlara mı? Teşekkürler.”

“Hayır, sevimli ve cana yakın Japon kızlarına. Birmingham’daki alışveriş merkezlerinde onlara sık rastlayacaksın.”

Tekrar formlarına baktı, kalemi yazma pozisyonundaydı. Ama hiçbir şey yazmıyordu. Sonra birden ensesinden ya-

naklarına kadar kıpkırmızı kesildi. Bana sevimli ve cana yakın dediğini yeni fark etmişti.

“Yani Japon kızlarının,” dedi, bloknottan başını kaldırmadan, “nasıl giyindiklerini bilirsin. Tişörtün, ceketin, blucinin, ayakkabıların, garip soket çorapların, saç firketelerin ve mavi saçlarınla onlar gibi görünüyorsun demek istedim.”

Konuştukça daha da batıyordu. Şimdi de benim onlara ne kadar benzediğimi söylemeye çalışırken, bendeki her türlü detaya dikkat ettiği ortaya çıkıyordu. Belki de bu onun mesleği gereği gördüğü eğitimin bir parçasıydı, belki de kaçacak olursam en ufak detayına kadar tarif edebilmesi içindi. Gerçi sadece mavi saç bile beni yakalaması için yeterli bir detaydı.

Ya da beni etkilemeye çalışıyordu.

Formun üzerine X işareti koyup alelacele çevirişini izledim. Dürüstçe söylemek gerekirse ilk kez birinin ne düşündüğünü anlayamıyordum. Oysa genellikle insanların karakterlerini okumak konusunda usta sayılırdım. Bu konuda duygusal hareket etmez, tamamen objektif olmaya çalışırdım, bu da benim karakter tahlili yapmamı kolaylaştırırdı. Ama bu adamı okuyamıyordum işte.

“Manga karakterleri gibi giyinmişsin,” dedi.

Güzel, bu her şeyi açıklıyordu. “Senin çocuklar manga okuyor herhalde.” Büyük olasılıkla mangadakilerden birine benzeyen bir kızı vardı ve ona kızını hatırlatmışım. Yanlış bir fikre kapıldığımı düşünerek kıpkırmızı oldu. Ve haklıydı da.

Bana garip bir şekilde bakarken elindeki kalemi iki parmağı arasına aldı. “Ne çocuğu?”

Birden sol elindeki yüzük parmağının boş olduğunu fark ettim. “Görevdeyken alyans takmana izin vermiyorlar mı?”

Eline baktı. “Ne alyansı? Ben evli falan değilim.”

Zeke bana hapisteyken ne zaman istersem onunla ilişkiye girmek için ziyarete gelebileceğimi söyleyip duruyordu. Beni şimdiden bir takım banal sözlerle bağlamaya çalışıyordu. Bu sözler ciddi anlamda sinirlerimi bozmuştu, kalp atışlarımın giderek hızlandığını duyuyordum. *Orospu*, kan sağ bileğimden aşağı doğru akıyordu, *kamuş*, diğer bileğimde de aynı hızla akmaya başlamıştı, *patlatmak*, bu kez sol bileğime doğru iniyordu.

Bloknotumu kucağımdan kaldırıp kapıyı açmak için kulpuna asıldım. Kilitliydi. “Kahretsin.” Pencereyi açtım. “Dışarı çıkmak istiyorum. Allah belanızı versin!”

Kapının kilidinin açıldığını duydum. Sonra tekrar asılmayı denedim ve kendimi çimenlerin üzerine fırlattım, ayağa kalkıp Caddy’ye doğru koşmaya başladım, Zeke’nin *heh heh heh* şeklindeki zevzek kahkahalarından bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

Araçların mavi sinyal ışıkları ve farları dışında gece simsiyahtı. Otoban bomboştı. Memur Leroy, gelip Caddy’ye doğru eğildi, içeriyi gözetledi. Bunun nedenini biliyordum, babamdan hoşlanmasa da onu tanıdığı için şüphelilerden beni koruması gerektiğini düşünüyordu. Memur After da öyle. Aslında bu garip görünüşlü, gıcık polisin hem beni cezalandırmaya çalışıp hem de rahatımı sağlamaya çalışması bana oldukça komik geliyordu.

Ama kulaklarımda hâlâ o uğultu varken bir türlü rahat olamıyordum. Bu uğultunun kaynağını bulmak için çevreme asabi bir şekilde bakındım, sonunda onun Memur Leroy’un aracının motorundan geldiğini keşfettim.

Memur After aracın kapısının önünde durmuş rüzgâra karşı sigarasını yakmaya çalışıyordu. Sonra paketi arabanın içine bırakıp kapıyı kapattı ve bana doğru yürümeye başladı. Caddy’nin çamurluğunun üzerine oturmuştum, gelip yanıma oturdu.

Ondan mümkün olduğunca uzağa oturmaya çalıştım. “Beni aracın içinde kilitli tutmayacağına söz vermiştin.”

Sigarasından derin bir nefes çekti. “Seni daha önce kilitlememiştin. Bu kez incerken farkında olmadan kilitlemişim. Unuttum. Alışkanlık işte.”

“Bence bu senin kafanın hâlâ değişmediğini gösteriyor. Aklınca seks manyağı adamlarla beni bir arada tutup cezalandırmaya çalışıyorsun.”

“Hiç öyle düşünmemiştim. Ama olabilir de.” Sigarasının dumanını üfleyip yükselişini işaret etti. “Bunu tıpkı bu duman gibi bir tür yangın uyarısı olarak görmelisin, eğer esrarkeşliğe devam edersen karşılaşacağın insanların bu türden olacağını görmek ve Eric seni birkaç yıl içinde kendi düştüğü batağın içine çekmeden önce kendine gelmen için bir uyarı. Sana kaba davranan şüpheli geçen hafta şehir hapishanesine getirildi, narkotik polisi tarafından hüküm giydirilmek üzere cyalet hapishanesine transfer edilmeyi bekliyor. Anlayacağın biz burada iyi işler yapıyoruz.” Caddy’nin çamurluğuna ha-

fifçe vurdu. “Florida yoluyla Birmingham’a uyuşturucu ticareti yapan ve de kullanan çok sayıda insan yakaladık. Eyalet dışına çıktıklarında güvende olacaklarını, yakalanmayacaklarını sanıyorlar. Ama yanılıyorlar.”

“Sana bunu söylemekten nefret ediyorum,” dedim, “ama uyuşturucu kaçakçıları uyuşturucuyu bir valiz ya da yedek lastiğin içinde saklamıyorlar.”

“Evet, saklıyorlar. Ama bunu çok iyi bilip izlerini sürdüğümüz için onu saklamak konusunda hiç şansları kalmıyor. Aslında bunu onlar da biliyor. Ama yine de yakalanmayacaklarını ümit ediyorlar. Beyinleri esrardan küçüldüğü için küçük düşünüyorlar. Pahalı ve lüks araçların içinde, hele bir de hızlı gidince kendilerini unutturacaklarını sanıyorlar, oysaki hız limitini aştıklarında büyük ölçüde şanslarının azaldığını anlamak istemiyorlar. Ve genellikle 1987 model Cadillac Eldorado gibi çalıntı araçları tercih ediyorlar.”

Elindeki sigaranın külünü asfalta silkip bir nefes daha çekti. Dumanını üflerken, “Hava iyice soğudu. Araca geri dönelim. Leroy araştırmasını bitirir bitirmez gideceğiz,” dedi.

“Araca, sigaranı söndürdükten sonra binmek istiyorum. Senin dandik sigaranın kokusunu içime çekmek istemiyorum. Güya görevin insanları tehlikeden uzak tutmak.”

Hafifçe güldü. “Esrar, sigaradan çok daha tehlikeli bir kanserojen maddedir.”

“Diyelim ki ben esrarkeşim, aslında değilim tabii ama diyelim ki öyleyim; bence günde bir paket sigara içen biri

olarak sen de benim kadar keşsin demektir.”

“Ben o kadar içmiyorum ki.”

Doğruydı. Bu onun ilk sigarasıydı ve onunla birlikte geçirdiğimiz vardiya süresi olan yaklaşık sekiz saatten beri ilk kez sigara içiyordu. Henüz alışkanlığı tehlikeli boyutta değildi.

“Ama içebilirsin,” dedim. “Alışkanlık yapar. İnsanı kendi eliyle tuzağa düşürür.”

Gözlerime bakarak sigarasından derin bir nefes daha çekti. Kibirli bir bakıştı. Bu çocukça tepki onu yeterince olgunlaşmamış biri gibi gösteriyordu. Henüz karısı ve çocukları da olmadığına göre, kaç yaşında olduğunu merak etmeye başlamıştım. Kısa saçlar, geniş kaslar ve resmi üniforma onu olduğundan büyük gösteriyor gibiydi. Davranışları ve kendinden emin konuşma tarzı bu şüphemi güçlendiriyordu.

Sigarasının izmaritini fırlatıp attı (bu da mı suç değildi?) ve başıyla söylediklerimi onaylarken araca doğru yöneldi. Üzerinde *Koruma ve Kurtarmayı* sembolize eden polis departmanının logosuyla şehrin amblemi olan ağır kapıyı açıp muşamba döşemeli koltuğa oturdum. Radyoda bangır bangır Mariah Carey’nin “Touch My Body” adlı şarkısı çalıyordu.

Müziğin sesini bastırmak için bağırان Zeke, bana nasıl tecavüz edeceğine dair birkaç detay veriyordu.

Memur After oturduğu koltukta bana doğru eğildi ve bu şartlar altında yapacak başka bir şeyi olmadığını belirtti. “Üzgünüm, senin için bu pisliği araçtan atmaya yetkili değilim.”

“Ah, tamam, önemli değil.”

“Polis akademisinde bana öğretilen ilk şey neydi biliyor musun?” Memur After, Zeke’ye doğru döndü. “Eğer kıza bir şey daha söyleyecek olursan, suç listene toplumun huzurunu bozan pisliklerden biri olduğunu da ekleyeceğim,” dedi ve ardından bana dönüp, “Geçen hafta sonu neler olduğunu bana hatırlatmana memnun oldum. Bu çok iyi oldu,” diye fısıldadı.

“Yapma be adamım!” dedi Zeke. “Yaklaşık iki yıl kadın yüzü görmeyeceğim.”

Memur After daha fazla dayanamayıp pencereden uzandı ve “Alın bu herifi,” diye diğer araca işaret etti. Bu süper gizli işareti hemen anlayan Memur Leroy aracın yanına gelip Zeke’yi arka koltuktan çekerek aldı. Memur Leroy’un önünde tökezleyerek yürüyen Zeke, diğer polis aracına binmeden önce bana bakıp dudaklarını yaladı.

“Hazır mısın?” diye sordu Memur After bana. Başım la onayladım. Zeke gittiği için rahatlamıştım ama söylediği sözler ciğerime işlemişti. Demetrius arka koltukta homurdanıp diğerinin yerine orada olduğunu bana hatırlatıyordu.

“Kemerini bağla,” dedi Memur After sabırsız bir halde. “Aracı hareket ettirmeden önce bunu yapman gerektiğini sana her zaman hatırlatmak istemiyorum.”

Bekledim, hemen aracı hareket ettirmesini ummuştum. Ama yapmamıştı. “Yapamam,” dedim.

“Yapabilirsin. Seni tutukladığım gece bunu sana hatırlatmadan yapmıştın. Üstelik daha güvenli olan arka koltukta oturuyordun ve bunu yapmak zorunda değildin bile. Ama

polis aracının ön koltuğuna oturduğunda kemerini bağlamazsan araç hareket etmez. Bunu seninle tartışmaktan artık yoruldum.”

Göz ucuyla ona baktım. “Benim çatlak bir beyinsiz olduğumu mu düşünüyorsun? Beni aptalın teki olarak mı görüyorsun?”

“Beni yapmak istemediğim bir şeye zorlama. Ya kemerini bağlarsın ya da hemen şimdi polis merkezine gideriz, şefi arayıp bu işin bittiğini söylerim.”

Koltuk kemerini göğsüme kadar çektim; ucunu metal yivine soktuğumda klik diye kilit sesi duyuldu.

Memur After aracın motorunu çalıştırıp ana yola çıktı. Birkaç dakika sessiz sessiz oturduk, Demetrius’un homurtusu ve radyo dışında aracın içinde ses yoktu, neredeyse kendi nefes alıp verişlerimi duyuyordum.

Sonunda, “Meg,” dedi Memur After.

Büyük olasılıkla bana gereğinden fazla çıkıştığını anlamıştı. Kollarımı göğsümde sinirli bir şekilde kavuşturmuştum. Okuldaki müzakere derslerinde böyle bir oturuşu tercih eden kişilerin aslında kendilerini rahatsız hissettiklerini öğrenmiştik. Ayrıca kollarımı alttan kavuşturduğum için göğüslerim de yukarı kalkıyor, böylece olduklarından daha büyük görünüyordlardı. Üstüne üstlük hızlı hızlı soluduğum için göğsüm inip kalkıyordu ve kuru kafayla kemik amblemlı tişörtüm rüzgârda dalgalanan bir korsan flamasına benziyordu. Memur After’ın bunu fark etmiş olup olmadığını merak ediyordum.

“Meg, özür dilerim,” dedi. “Alabama eyaleti sınırları içinde emniyet kemeri takmadan araba kullanmak kanunları çiğnemek anlamına gelir. Benim polis aracım da yol alırken kanunsuz bir şey yapmanı istemedim.”

Bir suçluya karşı ne kadar tatlı dille yaklaşabildiğini görüyordum. Kendisini kötü hissetmesine neden olduğum için ben de kendimi yarı yarıya suçlu gibi hissetmişim. Bu gerçekten onun hatası değildi.

Hiç tepki vermeksizin otururken kendi ihtiyaçlarıma yoğunlaşmışım. Pencereyi açıp başımı köpek gibi aşağı sarkıttım. Rüzgâr ve soğuktan rahatsız olan Demetrius’un homurdanmaları arasında sarkmaya devam ediyordum. Ama o Zeke gibi biri değildi, özelimden söz etmiyordu, o yüzden onu umursamamak daha kolaydı.

Aşına olduğum otobana, ağaçlara ve gökyüzünü deler gibi sipsivri yükselen binalara baktım. Graceland’de her şeyin yolunda gidip gitmediğini, annemin hayallerine uygun bir yer olup olmadığını merak ediyordum. Büyük olasılıkla Memphis’s Comfort Inn otelinin lobisindeki muhteşem avizeden çok etkilenecekti.

Öte yandan futbol koçunun, sporculara amigoluk yapacak sponsorun ve sınıf arkadaşları otobüsle Miami’ye varıp varmadıklarını da merak ediyordum. İlk önce içki mi içtiklerini, yoksa benim yapmayı düşlediğim gibi doğrudan plaja mı indiklerini, tabanlarının altında kayan yumuşak kumun onlara neler hissettirdiğini ve suyun ılık olup olmadığını da merak ediyordum.

Hastanenin acil kısmına girmek üzereyken yerime oturdum. “Burada ne işimiz var?” Hastane, ziyaret etmeyi hiç düşünmediğim, benim favorilerimin arasında olmayan bir yerdi.

“Şüphelinin kolunu kırmış olabilirim.” Bunu söylerken göz ucuyla bana baktı. “Yani kazara.” Demetrius’u araçtan çıkartıp sürükleyerek acil servise götürürken Memur After’ı belli bir mesafe uzaklıktan takip ediyordum.

Tiffany bizi girişte karşıladı ve bana öyle bir sarıldı ki neredeyse yere düşüyordum. “Neler olduğunu telsizden takip etmek ne kadar heyecanlıymış! Keşke yerlerimizi değiştirebilsek!”

Memur After yanıma yaklaştığında, “Neye heves ettiğini bir bilersen,” dedim. “Tiffany bak bu Memur After, seni o gece tutuklayan polis memuru. Memur After bu da seni hiç mi hiç hatırlamayan Tiffany Hart.”

Tokalaşırlarken Tiffany farkında olmadan onun üniformasına dokundu, ama Memur After onun dokunmasını sorun etmedi.

“Özür dilerim,” diye kıkırdadı Tiffany. “İnsanların sarhoşken nasıl olduklarını bilirsiniz işte.”

“Hayır, bilmiyorum,” dedim. “O doğuştan katı ve ciddi biri.”

“Ben de aynen!” dedi Tiffany. “Yani geçen Cumartesiye kadar öyleydim.” Başını usanmış bir halde salladı. Memur After’ın gamzeleri belirdi.

“Ama ben onu hatırladım,” dedi Tiffany. “Onun kim ol-

duğunu çıkaramadın mı, Meg?”

Memur After’ın gülüşü solmuştu.

“Bay Harrison, yıllığımızın gözetmeni, aynı zamanda geçen yıl ileri seviyede İngilizce dersi için onunla aynı sınıftaydık. Adı John, zaten sınıfta sadece bir tane John vardı.” Bunu derken Memur After’ın eline samimi bir şekilde hafifçe dokundu. Memur elini çekmemişti. Tiffany çocukça konuşmaya devam ediyordu. “Ama onun tam adı kulağa daha hoş geldiği için Bay Harrison bitişik şekilde *Johnafter* olarak kullandı. Yıllığın çıkarılmasına yardım eden kıdemli öğrenciler olarak biz bunu çok iyi bilirdik, o yüzden herkes onu Johnafter olarak çağırırdı. Hatta onun sayesinde aramızda şaka konusu olan bir şey bile vardı: eğer yıllıkta boş kalan bir yere bir resim koymamız gerekiyorsa ve hangisi olacağına karar veremiyorsak, ‘Burası Johnafter için çok uygun bir yer’ diye onun resmini koyuyorduk.”

“Bu yüzden yıllıkta elli tane resmi mi var?” diye sordum.

“Onun hiç resmi yoktu. Arkadaşlarıyla beraber çekilmiş fotoğrafları da yoktu. Kendi aramızda antisosyal biri olduğuna karar vermiştik.” Dirseğiyle memuru böğründen doğru dürttü. “Hayır, sadece bir tane resmi vardı, o da futbol takımındaki resmiydi. Geçen yıl Will Bilingsley, Rashad Lowry ve Skip Clark’la birlikte eyalet şampiyonluğunu kazanan takımda oynuyordu. Ve Angie Petit’le çıkıyordu. *Ve de*”... hakkında çok şey bildiğini ifade etmek için onu işaret etti... “İspanyolca dersinde de birlikteydik Meg.”

Ona döndüm. “*De verdad!*”

“*Si.*” Bana endişeli gözlerle baktı.

“Bunu tamamen unutmuşum,” dedim. “Sigara içip, Savunma Dairesinin bilgisayar sistemini hacklediğim için sınıfin en arkasındaki sırada oturuyordum. O zaman Johnafter, yani şimdi sen on sekiz yaşında mısın?”

6

“Ben *on dokuz* yaşındayım,” dedi kendinden emin bir şekilde, sanki bu çok şey değiştirecekmiş gibi.

Ardından benim şaşkınlığımı geçiştirmek için onunla bugünlük mesaimizin sona erdiğini, ama kendisinin hâlâ biraz daha işi olduğunu bildirdi. Tutuklanan zanlıları özel araçla nakletmek için belki de sabah 6’ya kadar görevinin başında olacaktı. Tiffany beni polis merkezine götürmeyi teklif etti, oradan motosikletimi alabilirdim. Memur After, Demetrius’u götürmek üzere acil servise girdi.

Bir gece gitmiş, geriye dört kalmıştı.

Restorandaki işime başlamadan önce hemen geçen yılın yıllığını almak için karavana gittim. Sabah boyunca jambon ve yumurtadan oluşan yemek siparişlerini alırken bir yandan da yılğın sayfalarını çeviriyordum.

Alfabetik olarak aradığımda, ilk sayfadaki kıdemli öğrencilerin fotoğrafları arasında *After* adıyla görünüyordu,

John da olmalıydı. Ama adı iki ayrı isim olarak değil, *Johnafter* şeklinde bitişik olarak yazılmıştı. Bay Harrison'ın koyduğu adı buydu.

Adını tekrar kontrol ettim, çünkü fotoğraftaki kişi polise benzemiyordu. Smokin giymişti, ince bir yüzü, uzun sarı saçları vardı. Normal bir çocuktü.

Tek benzerlik göz kapakları sarkık, gözlerininse koyu oluşuydu. İlk dikkatimi çeken şey bu olmuştu. Ama onu incelediğimde duygusal bir ifadesi olan ağzı da bana tanıdık gelmişti. Ve çenesi. Dün gece aracın içindeki karanlıkta, radyonun ışığında sadece onun çenesini görebilmiştim.

Aslında ona normal bir çocuk olarak baktığımda bir şey hatırlayamıyordum, bu durumda geçen yılki İspanyolca derslerinden onu çıkarmaya çalışmalıyım, bilgisayarda sınıf ödevlerimizin olduğu sayfaya girdim, bir sayfanın kenarında süslemeler ve bir takım kelimeler olduğunu gördüm. *Perro. Sombrero. Corazon* gibi. Kime ait olduğuna baktım. Sarı saçlı, yaşı büyükçe gösteren bir çocuktü, sevimli ama çekingen birine benziyordu, benim tipim değildi. Sadece benim değil, mor saçlı ya da benimki gibi her ay saçını farklı bir renge boyayan bir kızın tipi de olamazdı. Nitekim bana bakmıyordu ya da baksa bile bu uzun sürmüyordu. Sadece onun koyu renk gözlerini hatırlıyordum.

Fotoğraftaki bu gözlerle baktım. Altında yazılanları okudum. *Johnafter. Okulun Futbol takımı oyuncusu 1,2,3,4. Takım Kaptanı 4. Not ortalaması yüksek.* Okuldaki seviye sınavından en yüksek dereceyi almıştı. Tiffany gibi.

Aklıma o günlerle ilgili bölük pörçük bir takım görünümler geliyordu ama kafamdaki bulmacayı bir türlü çözemiyordum. Bir şey Johnafter'a uymuyordu.

Birkaç yıl önce kasabamız doğal ve dört başı mamur bir yerdi. Sonraları Birmingham giderek bize doğru yaklaşınca şehir merkezinin eteklerini de içine alan bölge sadece beş millik bir alana inmişti. Bu da bizim küçük kasabamızın doğal cazibesini yitirip modernleşme açısından geri kalmasına neden oldu. Bu yüzden aileler bu bölgeden ayrılıp kuzeye göç ettiler, böylece neredeyse her yere kurulmuş olan çok sayıdaki araba fabrikalarında iş bulabileceklerdi. Ve buradaki evleri ucuza alıp yeniden inşa ettiler. Sonra burada eğlenceli bir yaşamın olmadığını ve giderek tekdüzeleştiğini fark edip Birmingham'a doğru iyice yayıldılar. Böylece küçük kasabamız tam anlamıyla atıl kaldı, aslında yine doğal açıdan dört başı mamur bir yerdi ama en azından gelişmek için şimdi bir hedefi vardı.

Eğer böyle bir kasabada yaşarken, liseden mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek için maddi imkanınız varsa, o zaman Birmingham'daki Alabama Üniversitesine gidebilirsiniz. Sonra da bir daha geri dönmek üzere Birmingham'da bir iş bulup oraya yerleşirdiniz. Sadece bir takım özel nedenler ya da yaz tatili yapmak için gelirdiniz buraya.

Ama eğer maddi imkanınız yoksa bu kasabada yaşamak zorundaydınız. Genç yaşta evlenip on dokuzunuzda bebeğinizi kucağınıza alırdınız, çünkü yeterli eğitiminiz olmadığı için doğru düzgün bir iş bulamazdınız. Babam da bunlardan

biriydi işte. Birkaç yıl kapıcı olarak çalıştıktan sonra, telefonla pazarlamacılık yapmış, ardından muşamba döşeme ustası olarak çalışmış, sonra da bu işlerden kazandığı paralarla küçük, boktan bir restoran açmıştı. Bir tek çocuğu vardı, ama o da saçlarını maviye boyayan nankör ve kafadan çatlak bir kızdı. Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı. Ve adam kızının kasabada kalıp restoranlarında çalışmasını istiyordu, böylece işin yükünün büyük kısmını onun üzerinde alacaktı. Ama nerede o günler, kızı üniversiteye gitmek üzere burs kazanmıştı. Tabii eğer hapis yatmaktan paçasını kurtarabilirse.

Anlayacağınız insan okuldaki sınavlardan istediği kadar yüksek dereceler almış olsun, eğer bu kasabada kalmak zorundaysa yapacağı fazla bir şey yoktu. İşte bu çocuk da uzun sarı saçlarını kesmiş, vücut çalışıp adalelerini güçlendirmiş ve polis olup burada kalmıştı.

Johnafter'a bir şey olmuştu.

Soğanları kestiğim tahtanın yanına koyduğum yıllığa bakarken bir yandan da işimi yapıyordum. Fotoğrafa baktım ve ellerimi hayretle ağzıma götürdüm. Ve asıl *bana* bir şey olduğunu anladım. Hayatımda ilk kez çarpılmışım. Bir polise. Hem de bu kasabadan asla ayrılmayacak bir polise.

Martın Onbeşine Dikkat.

ÖĞLEDEN SONRA SAAT İKİDE RESTORANDAKİ İŞİM bittiğinde, şehir parkına gitmek üzere motosikletime atladım. Günlük beş millik koşumu her zamanki gibi Eggstra! Eggs-

tra'nın önünde yapabiliirdim, ama bugün parkı tercih etmiştim. Hastane ve rehabilitasyon merkezi çok yakındaydı. Çok sayıda yaralı ve tedavi gören insan parkın içindeki yol boyunca topallayarak da olsa yürümeye, spor yapmaya çalışıyordu. Bu ister istemez onlar yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin diye düşündürüyordu insanı. Her ne kadar genç ve çılgın bir polis memuruyla birlikte gece boyu devriye dolaşıp, sekiz saate yakın da Eggstra! Eggstra!da ocağın başında gözleme yapmakla meşgul olsa da, kalan zamanında bunu yapabiliirdi insan.

Esneme hareketlerimi her zaman olduğu gibi, ilkokuldan beri geldiğimiz parkın dekoratif şekillerle süslü kapısından geçip, mavi, kırmızı ve sarı renkteki el izlerimizin bulunduğu duvarın önünde yaptım. Tiffany'nin el izi de vardı, Brian'ın da. Ve hatta Eric'in de. Benimkiyse sol alt köşedeydi. Küçükken ilk kez duvarda el izimi gördüğümde ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyordum. Kendimi ünlüler gibi hissetmişim. Üçüncü ve dördüncü sınıftaki diğer bütün arkadaşlarım da öyle. Ama şimdi bunu yaptığım için pişmandım, çünkü ne kadar ayrılmak istersem isteyeyim, beni adeta yapışmış gibi buraya bağlayan ufak şeylerden biri de buydu.

Bir elimi duvara dayayıp bacağımı geri ittim ve bileğimden çekip kaslarımı iyice gerdim. Başım zonkluyordu, aşırı kafeinden dolayı tansiyonum çıkmış olmalıydı.

Parktaki ağaçlar ince yapraklarıyla yemyeşil parlıyordu. Gökyüzü boyanmış gibi maviydi ve her tarafta plastikten yapılmış gibi dipdiri duran ve genellikle mezarlıkta gördüğüm

türden sarı fulyalar açmıştı. Bütün bunlar bana bahar yorgunluğu yaşadığımı, hiç bitmeyen bir uykuym olduğunu, diğer bir deyişle bu kasabadan gitmeye ihtiyaç duyduğumu söylüyordu.

Birden bana doğru hayalet gibi koşan Johnafter'ı fark ettim.

İlkin bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Tişörtünü çıkarmış, bu haliyle televizyonda çok sık gördüğüm ama gerçeğiyle ilk kez karşılaştığım aşırı kas yapmış şov yıldızlarını hatırlatmıştı bana. Beyaz teni çevredeki yeşil ve sarı rengin hakimiyeti altında ısıltıyla parlıyordu. Büyük olasılıkla karanlık gece vardiyasından sonra kendisini canlanmış hissediyor olmalıydı. Sarı saçları da beyaz görünüyordu ve koyu renk gözleri daha uzaktan bile parlıyordu.

Artık gözüme kırk yaşında bir polis gibi görünmüyordu. Bu hatayı nasıl yapmıştım hâlâ anlayamıyordum. Ama bu çocuk, yıllıktaki çocuğa da benzemiyordu. Neyse oydu işte: muhteşem bir vücuda sahip on dokuz yaşında bir genç adam. Geldiğini görünce duvarın arkasında saklanma gereği duydum. Onun önünde utandığımı hissediyordum. Daha uzaktan ona hayran olmuştum ama onunla bir şansımın olamayacağını biliyordum. Birden içimden saçlarımın mavi olmamasını diledim.

Koşup önümde durdu ve birkaç kez ardı ardına soluduktan sonra sonunda, "Selam," dedi, sanki mahkumuyla değil de okuldan bir kız arkadaşıyla konuşur gibi.

"Selam," dedim.

Duvara baktı. "Senin de var mı?"

Ona göstermek için bacağımı kaldırıp spor ayakkabımın ucuyla el izimin üzerini işaret ettim.

Eğilip el izime baktı. "Hım," dedi. "Eric'inkine yakınmış."

Bu beni, nedenini bilemediğim bir şekilde rahatsız etmişti. "Senin var mı?" diye telaşla sordum. Bu arada bir yandan gerinip bir yandan da duvarın üzerini boydan boya bakışlarımın taradığımı fark ettim.

Duvarın diğer tarafına yürüdü ve elini el izinin üzerine koydu. Benimkinden oldukça uzakta kalmıştı.

Görebilmek için boynumu uzattım. "Neden seninki duvardaki tek siyah el izi?"

"Çünkü benim atalarım Got kavminden geliyor, o yüzden kaba görünümlü bir adamım. Dokuz yaşından beri de böyleyim," dedi imalı bir şekilde.

Yani benim mavi saçlarımı şımarıklık olarak mı görüyorsun, bay çokbilmiş? "Ve sen de bunun üzerine polis oldun," dedim.

Konuşmaksızın park yerine doğru yürüyüp pikap kamyonetinin kapısını açtı. Süper, cevap veremediğine göre onu mat etmişim. Bu gece birlikte devriye dolaşmak oldukça eğlenceli olacaktı.

Üzerindeki Audioslave tişörtünü çekerek çıplak vücudunu kapattı; bu tişörtü geçen yıl İspanyolca dersinde giydiğini hatırladım. Şu an üzerine oldukça iyi oturmuştu. Bir ugaraya yaktı ve pikabın kapısını kapatıp bana döndü.

Sigarasını işaret ettim. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Hasta ve kötürüm insanların önünde sağlığını ve gençliğini bile bile zehirlediğini görmüyor musun?”

Kahverengi gözleri şaşkınlıkla büyüdü, yürüteciyle yanından geçen yaşlı kadına göz ucuyla baktı. “Telafl edemediğim tek kusurum bu,” dedi ve sigarasından derin bir nefes çekip hedefine ulaşamadığında ya da sinirlendiği zamanlarda yaptığı gibi yine burnundan dumanını verdi. “Yalnızca bu beni uyanık tutuyor. İnsan vücudu her gece saat 10’dan sabah 6’ya kadar çalışmak üzere tasarlanmamış.”

“Onun yerine kahve içmeyi denedin mi? Ya da Red Bull falan?”

“Onlar beni fazla uyanık tutuyor. Oysaki eve gidince uyumak istiyorum. Sekiz saat boyunca oldukça yorulup bitkin düşünüyorum. İzin gününden sonraki ilk gün hep çok zor geçiyor. Buraya gelip biraz koşmak, kendime gelmek istedim.” Sağlıklı kalmak için spor yapmaktan söz eden adamımız sigarasından derin bir nefes daha çekti. “Peki sen yeni mi kalktın?”

“Hayır, işten şimdi çıktım.”

“İş mi?” Eliyle saçlarını geriye doğru düzeltirken yüzünde bilmece sorar gibi bir ifade belirmiş, sanki buna inanmamıştı. “Nerede çalışıyorsun ki?”

“Eggstra! Eggstra!”

“Ne zaman?”

“Seninle vardiyamız bittikten sonra.”

“Tanrım. Neden?”

“Annemle babam Graceland’de. Ben de okuldakilerle

Miami’ye gitmeyi planlıyordum.” Eğer üniforması üstünde olsaydı, birkaç iğneleyici söz de söyleyecektim: örneğin; “Senin yüzünden sahile gidemedim, sanırım bundan memnunsundur pis herif,” gibi. Bunu iri yarı bir polis memuruna rahatlıkla söyleyebilecekken şu an karşımda duran Audioslave tişörtlü gencin karşısında dilimin tutulmuş olması da ayrı bir muammaydı. “Kasabadan benimle birlikte ayrılmanın daha güvenli olacağını düşünmüşlerdi. Beni geride bırakmak istemiyorlardı. Ama ben kalmak zorundaydım. Bu durumda beni bir şekilde yerime çivilemek ihtiyacı hissettiler ve aşçı Purcell gibi bir başbelasını başıma nöbetçi diktiler. Geçen gece onları arayıp, mesaim başlamasına rağmen, ortalıkta görünmediğimi söylemiş. Ne kadar inkar etsem de bana asla inanmazlar. Neden inanmazlar Tanrı bilir.”

Başını iki yana salladı. “Peki neden şu an yatakta değilsin?”

“Her gün koşmak zorundayım.”

“Kilo vermek için mi? Lütfen bunu söyleme.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Yani...” Saçlarını yine geriye doğru düzeltti. “Kızlar hep kilo vermek zorunda olduklarını düşünür, ama senin kilo vermeye ihtiyacın yok.”

Dik durup göbeğimi ellerimle örterek saklamaya çalıştım. “Çok zayıf olduğumu mu ima ediyorsun?”

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve konuşurken dumanını salıverdi. “Hayır, değilsin.”

Sadece bazı yerlerimin yağlı göründüğünü mü söyle-

meye çalışıyordu? Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum, V yakalı tişörtümden göğüs dekoltemin görünmesi için omuzlarımı ileri doğru ittim ve sola doğru eğildim. Mavi saçlı ve aşırı derecede bitkin görünümlü kızlardan hoşlanan birine tam şu anda çok güzel göründüğüme emindim.

Ama tahminimin tersine o sanki dizginlenmekten korkan bir at gibi bakmaya başlamıştı. Ona yaklaşmaya çalıştıkça yüzündeki ifade, *bu kız beni baştan çıkarmaya çalışıyor ve ben bu bakıştan hiç hoşlanmıyorum* şeklindeydi.

Vazgeçip omuzlarımı serbest bıraktım. “Angie Petit’le çıkıyormuşsun. Silik bir kızdı. Ufak tefek. Sevimli ve minik, insanın onu çimdikleyesi geliyordur.”

Johnafter sigarasından son kez kısa bir nefes çektikten sonra yere atıp koşu ayakkabısının topuğuyla izmariti ezdi. Sanki onu kafamda söndürür gibiydi.

“Onunla hâlâ çıkıyor musunuz?”

“Hayır. Geçen sonbahar benden ayrıldı.”

Ah, sigara benim değil *Angie’nin* başında sönmüştü bembelli. “Neden ayrıldı?”

Ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi iki eliyle birden saçlarını geriye doğru itip sıvazladı. Eğer üniforması üzerinde olsaydı, bu onun rahatsız olduğunu gösterirdi; ama şimdi belki de adalelerini bana göstermeye çalışıyordu. *İnan bana, onların farkındayım.*

“Çünkü ben polisim,” dedi “ve bu kasabada yaşıyorum, ama o benimle birlikte burada yaşamak istemedi. Üniversiteye gitmek istiyordu.”

Bu benim için sürpriz olmuştu. Angie kesinlikle üniversiteye gitmeye hevesli bir tip değildi. O daha ziyade kozmetikle ilgilenirdi, bu yüzden de okul gereçlerini kozmetik malzemeler olarak görürdü. Bunu ona hakaret etmek için söylemiyorum. Saçlarımın mavisini iyi tutturmanın ve onların her zaman iyi görünmesini sağlamanın ne kadar zor bir iş olduğunu bilen birisi olarak bu konuda deneyim sahibiydim.

Ah, ucunda ölüm mü var? “Şu an kimseyle çıkıyor musun?” diye sordum bütün cesaretimi toplayarak.

“Ne?” Başka bir koşucunun geçmesi için durdu. Kadının arkasından geniş kalçalarını saran pembe havlu eşofmanına bakarken açıkladı. “Çıkmak için vaktim olmadığı gibi aday da yok. Diğer insanlar uyanıkken ben uyuyorum.”

“Eğlenmek için ne yapıyorsun?”

“Eğlenmek,” dedi düşünceli düşünceli. “Eğlenmekten kastın ne?”

“Bu kadar zor bir şeymiş gibi uzun uzun düşünmek zorunda kaldığına göre, senin için pek iyi bir şey değil herhalde. Anlaşılan mesleğin yaşamını sömürmüş. Neden böyle bir mesleğin olsun istedin?”

“Bu benim çocukluğumdan beri istediğim şeydi.”

Bas bas bağırarak istiyordum. *Neden?* Ama yine başka bir cevapsız duruşla karşılaşacağımı biliyordum. “O yüzden mi futbol takımına girdin?”

“Lisede mi?”

Ona şaşkın bakışlarla baktım. “Oradan sadece dokuz ay önce mezun oldun. Sen gerçekten kendini kırk yaşında falan

sanıyorsun herhalde.”

Gözlerini kırpıstırdı. “Öyle mi?”

“Evet, lisede. Tiffany arkadaşların Will Billingsley ve Rashad Lowry ile senin aynı takımda oynadığını söyledi.”

“Evet,” dedi yavaşça.

“Onlarla hâlâ görüşüyor musun?”

“Hayır, onlar üniversiteye gitti”

“Sen neden gitmedin?”

“Sana söyledim ya, “dedi, “ben polis olmak istiyordum.” Sanki bu konuşma onu rahatsız etmiş de gitmek istiyormuş gibi parkın çevresine bakındı.

“Bunun için mi önce sınava girip yüksek derece aldın? Peki polis olmak için ne eğitimi aldın?”

“Ceza hukuku,” dedi. “Bir an önce polis olmak istiyordum.”

“Bir üst rütbeye yükselmek için yeniden sınava mı girmen gerekiyor?”

“Evet. Ama bir üst rütbeye yükselmek istemiyorum. Şu anki pozisyonumdan memnunum.”

Evet, memnun görünüyorsun da. Bunu ona söylemek istedim. Ama konuşma ilginç gelmişti. Ses tonunda bir kabalık yoktu ve konuşmaya ihtiyacı olduğunu görüyordum, devam etmesi için onu teşvik ettim. “Tiffany senin kim olduğunu ortaya çıkarmasaydı, bana söylemeyecek miydin?”

“Yani on dokuz yaşında olduğumu ve lisede birlikte okuduğumuzu mu kastediyorsun?”

Jeton geç düşünüyor, diye geçirdim içimden. Ona gerçek-

ten *jetonun geç düştüğünü* söylemek istiyordum ama bunu da söylemedim. Şu an beynim başka bir espri üretmiyordu. Otuz saattir uyumamıştım.

“Ben senden bir şey saklamadım,” dedi. “Ama ben bir otoriteyim, görevim insanları kontrol etmek ve tehlikeli şeyler yapmalarını engellemek. Doğal olarak işimi yapmaktan dolayı fazla konuşamıyorum. Bu arada bu benim en hassas olduğum konu.”

“Hassas,” diye tekrarladım düşünceli bir halde. Evet, bu gerçekten çok ilginç bir konuşmaydı. Onun hassas olduğu bir konuyu ortaya çıkarıp kendisini bana yakın hissetmesi ve haftanın geri kalanında kıçımın dibinden ayrılmaması için elimden geleni yapıyordum.

Bana döndü. “Neden koşuyorsun? Sağlık için olmadığı belli. Çünkü bu pek sana göre bir şeymiş gibi görünmüyor.”

Bu bitmek bilmeyen uğultu da nereden geliyordu? Çevremc telaşla bakındım, belki de aklımı kaçıırıyordum. Johnafter’ın arkasındaki caddenin ışıkları arızalanmıştı, güpegündüz yanıp sönüyor, onun beyaz başının arkasında parlıyorlardı.

“Bu korku bende fobiye dönüştü,” dedim, sonra da düşünmeden konuştuğuma pişman oldum.

Bana doğru yaklaşıp bir şey sormak için ağzını açtı.

“Gece görüşürüz,” deyip yanından hızla ayrıldım.

Pikapın gittiğini görünce rahatlamıştım. O polis üniforması içindeyken kendimi çok daha rahat hissediyordum. O zaman bir otoriteye karşı rahatlıkla küstahlaşabiliyordum. İri

yarı Johnafter'la birlikte parkta engelli koşu yapmak yerine eski model hızlı bir aracı takip etmeyi tercih ederdim.

7

“Sıkı dur,” dedi.

Bu talimat tamamen gereksizdi. Bu gece emniyet kemeri bağlamıştım. Polis aracı aniden 180 derece dönüş yaptığında, tepe üstü düşmemek için yanımdaki kapıya ve ön panele sıkıca tutundum. Şüphelinin peşinden aracı son hızla karşı istikamette sürüyordu. Motordan önce hafif, sonra da yüksek tonda sesler gelmeye başlamıştı. İyice hızını artırırken, “Siren çalmalısınız,” dedi.

“Ah pardon.” Hemen ön paneldeki kutunun üzerindeki düğmeyi çevirdim, aracın içine ciyaklar gibi bir ses yayıldı. “Özür dilerim, özür dilerim.” Diğer düğmeye basıp siren sesini açtım.

Lois bizi uyuşturucu satıcılarına ait bir aracın, şehir merkezine doğru ters yönde gittiğine dair uyarılmıştı. Böylece biz de satıcılara sürpriz yapıp tam satışın ortasında onları enselemek için farları kapatıp şehrin trafiğine karışmıştık. Kısa-

cası Kia'nın sürücüsünü hayrete düşürecek tipik bir Johnafter kovalamacası içindeydik. John ve ben kaçmakta olan alıcının peşine düşerken, Memur Leroy ve diğer bazı polisler de satıcıları yakalamak için arkadan geliyordu.

"Nereye gideceğini sanıyorsun?" John yine mırıldanmaya başlamıştı, bu aralar çok fazla kendi kendine konuşuyordu, bunu ilk geçen gece fark etmiştim. Şimdi de şüpheliyle konuştuğunu sanıyordu ama tabii kimsenin onu duyduğu yoktu. Aslında uzun gece mesailerini başka türlü geçmez diye düşündüm. "Lütfen, şehir merkezine girme."

"Evet, ama zaten şehir merkezindeyiz," dedim, sanki benimle konuşuyormuş gibi. El ayak çekilmiş caddelerde uçar gibi giderken adalet sarayıyla şehir hapishanesinin önünden son hızla geçmiştik. "Yuppi!" diye bağırdım. "Hep bunu yapmak istemiştin."

"Böyle sesler çıkarıp durma," dedi. "En azından pencere açıkken."

"Özür dilerim, özür dilerim."

"Görünürlerde yok," dedi. Kia'nın şehir merkezindeki yoğun trafiğe girdiğinden emindi. Onu iki kez görmüştük.

"Tamam o halde, kahrolası," dedi John. Ne yapmak istediğini az çok tahmin edebiliyordum. Nitekim son dakikaya kadar bekledi ve daire şeklindeki kavşağa girmek üzere hazırlandı, caddeden aşağı incek olursa, onun nerede olduğunu bulmak zordu. Sonra da Kia'nın önünü kesmek için ani bir dönüşle kavşağa girdi.

Ama Kia oldukça akıllıydı. O da son dakikaya kadar

John'un kavşağa girmesini beklemiş ve girer girmez lisenin olduğu caddeden hızla aşağı inmişti. Arabanın arka farlarını gören John arkasından küfretti.

"Sanırım merkezden yardım istemen gerekiyor John," dedim.

Başını sallayıp telsiziyle konuştu. "Lois bana şu an kimsenin yardım edemeyeceğini söylüyor. Satıcıları nezarete aldıktan sonra hepsi Birmingham Kavşağındaki bir kaza için çıkmış."

"Peki ya adam bize ateş ederse ne yapacağız?"

"Sen çok fazla televizyon izliyorsun. O sadece uyuşturucu bağımlısı sıradan bir içici, tıpkı Eric gibi." Kavşağı tekatar kolaçan etti. "Bu herfin kaçmasına izin veremem. Benim Ford'um bir Kia tarafından saf dışı bırakılamaz. Bir yerde hata yapmış olmalıyım."

"John," diye bağırdım, sirenle karışık motor sesi arasında sesimi ona duyurmaya çalışarak. Aşırı zorlanmaktan dolayı araç titriyor, vızıltılı bir ses çıkartıyordu.

Kırmızı ikaz ışıklarının yanıp söndüğü demiryolu geçidine doğru aracı son sürat sürdü.

"John!" Frene aniden basınca korkuyla yutkundum. Tam ışıkların önünde kayarak durduk. Kia lokomotifle çarpışmasına ramak kala sıyrılıp demiryolunun diğer tarafına geçmişti. John'la vagonlarının ilerleyişini seyrettik. Onu kaybetmiştik.

Derin bir iç çektikten sonra Lois'i aramak için telsizine uzandı. Yapacak bir şey yoktu, olan olmuştu. Bu gece John'la mesaimiz başladığından beri sürekli burnuma bir parfüm ko-

kusu geliyordu; hiç uçmayacak kadar fazla sürmüş olmalıydı, o hareket ettikçe ortalığa yayılıyordu.

Bu kesinlikle o olamazdı. Asla beğenmeyip tatsız bulduğu mavi saçlı bir mahkum kıza seksi kokmak için parfüm sürmeye tenezzül edecek biri değildi. Ama 1990 model Ford Crown Victoria'nın içine sinen bu güzel kokunun ne olduğundan adım gibi emindim. Ona daha yaklaşmak için burnumu silme gereksinimi duymuş gibi eğildim ve iyice kokladım.

Başarısızdım. "Torpidoda mendil var," dedi.

Kronik sinüzitim varmış izlenimi vermektense gerçeği söylemek en doğrusuydu. "Çok güzel kokuyorsun," dedim.

Dönüp bana baktığında birden kalbim çarpmaya başladı. Geçen gece soğukta pencerelerimiz yarı açık dolaştıktan sonra akıllanmış olmalı ki bu kez deri polis ceketini giymişti ve bu onu daha cazip, daha tehlikeli gösteriyordu. Koyu renk gözleri içimi deler gibiydi ve narin dudaklarının altındaki sert çenesi, şehir merkezindeki yoğun trafikte ilerlemeye çalışan araçların farlarının ışığında daha yumuşak görünüyordu. Ve demiryolu geçidinin bir yanıp bir sönen kırmızı ikaz ışıkları altında tüm bedeni kırmızıya bürünmüştü.

Işık söndü, bu iyiye işaretti. Tren gitmişti.

İleriye, boş caddeye doğru baktı. "Nereye gidebileceğini sanıyorsun?" Yine şüpheliyle konuşuyordu. Sonra bana döndü. "Önünden geçtiğimiz park yerlerini arayıp bana yardım et. Bazen onlar tahmin edilmediği kadar aptal olabiliyorlar."

Tabii canım. Gittiğimiz yön üzerindeki tüm park yerlerini arayacaktım. Nereye gittiğimizi tam olarak biliyordum.

Beş mil sonra ana yoldan çıkıp köprüye giden toprak yola girdik.

"Yine aynı yere mi gidiyoruz?" diye haykırdım. Mesainin başında da aynı yere gelip köprüyü ziyaret etmiştik.

Bakışlarını yoldan ayırmaksızın telsizi alıp bana uzattı. "Eğer taciz edildiğini hissediyorsan, Lois'i aramak için bu düğmeye basabilirsin. Seni kurtarmak için başka bir araç gönderecektir." Biraz gücenmişti sanki.

"Taciz edildiğimi hissetmiyorum. Eğer bir suçlunun gideceği tek yol varsa ve o da senin tarafından kapatılmışsa, zaten başka saklanabileceği bir yer kalmamış demektir. Suçlular kendi kendilerini tuzağa düşüremezler."

Yoldan aşağı inmeye devam ediyordu. Hâlâ söylediği sözün etkisindeydim. *Taciz edilmek?* Evet, beni geçen gece köprüde ilk tutukladığında bu fikrin aklımdan geçtiğini itiraf ediyorum, ancak bu onu tanımadan önceydi ve bu gece aklımdan böyle bir şey geçmemişti.

Onun aklımdan geçmişti.

Ve parfüm sürmüştü.

"Burada ne işim var benim?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Ne?" Araba bir kayanın üzerinden geçince bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"Neden ambulans ya da itfaiye aracı yerine polis aracına binmem istendi? Aranızda çekiliş mi yaptınız ve kazanan şanslı sen misin? Oysaki sen dahil herkesin Tiffany'yi istediğine bahse girerim, ama onun yerine nedense ben tercih edildim."

Tiffany'den söz edildiğinde her zamanki gibi gözlerinin parlamasını ya da çok fazla tepki vermesini bekledim.

Ama hiç cevap vermedi.

"John?"

"Ben seni seçtim," dedi sakın bir şekilde.

Yutkundum. Bu söz bana yeterince açık bir anlam ifade etmiyordu. Ama en azından duymak istemediğim bir şey değildi.

"Neden beni seçtin? Neden beni 911 ambulans servisine vermedin? Angie'ye söyleyeceğim."

"Hayır, sana karşı farklı bir şey düşünmedim," dedi, sesini yükselterek. "Senin yanlış bir kanıya kapılmanı istemem. Hayır."

"Doğru!" diye öfkeyle çıktım. Aslında öfkelenmediğimi belli etmek istemiyordum ama nasıl olsa o benden gerçek anlamda hoşlanmamıştı. Zaten ses tonu da bunun çok iğrenç bir şey olduğunu ima eder gibiydi. "Doğru ya, böyle saçma bir şey nasıl olabilir? Ağzı kalabalık mavi saçlı bir kızın cazibesine kapılmak komik bir şey. Tabii ki ona ancak Eric gibileri bakar. Ne de olsa Eric çok sayıda suç işlemiş biri."

"Cazibe sözünü sarf ettiğimi hiç sanmıyorum," dedi. "Ondan söz ederken hep sıradan bir erkek arkadaş ilişkisinden çok farklı bir ilişkiyi ima ediyorsun."

İçimden ona kadar sessizce sayıyor, bu arada polis memurumuzun kendisine hakim olma derecesini ölçmeye çalışıyordum. Nitekim sekize geldiğimde onun sesinde ilk fark ettiğim belirti kıskançlık olmuştu.

Kıskanmıştı.

Bunun mazereti yoktu. Yerden bloknotumu aldım ve son söylediği sözleri not ettim... *onunla ilişkin sıradan bir erkek arkadaş ilişkisinden çok farklı.*

"Meg."

"Benim bir fahişe olduğumu ima ettin."

"Bu şekilde konuşmamam gerektiğini şimdi fark ettim..."

"Teşekkürler, Memur After."

"Çünkü onunla olan ilişkin seksten öteye gidemiyor gibi görü..."

"O halde neden..."

"... seni trenin altında kalmaktan kurtarmak için kılını dahi kıpırdatmadığını düşünecek olursan, bu izlenime kapılmakta haklı olduğumu sen de anlayacaksın."

"O halde neden onunla *olamıyorum*?" diye sordum.

"Olabilirsin."

"Neden bu ilişkide ille de fahişe ben oluyorum?"

"Nasıl biliyorsan öyle yap. Tanrım!" Aracı sert bir şekilde durdurdu. Farlar üzerinde durduğumuz çakıl taşlarını aydınlatmıştı ama köprünün sonunu görmemize yetmemişti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana döndü. Tabii bu şekilde konuşmaması gerektiğini anlamıştı, çünkü ne demek istediği açıkça ortadaydı ve sözlerinin geri dönüşü diye bir şey yoktu. Kalbimde onulmaz bir yara açtığını hissetmiş olmalıydı.

"Bak," dedi, "kesinlikle öyle demek istemedim. Ben

şüpheli kızları onlarla seks yapmak için toplamıyorum, bunun şakasına bile tahammülüm olamaz. Sadece elimde bir silah ve kelepçeyle seninle ikimiz bütün bir gece karanlıkta sürekli olarak devriye dolaşıp duruyoruz, demek istedim.”

Sözüm ona bu durumun benim için ne kadar korkutucu ve alışılmadık olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ama ben bunun gerçek düşüncesi olduğunu sanmıyordum. Hakkımda düşündüğü gerçek aklıma geldiğinde karanlıkta ürperdim. Aslında hiç değilse iyi durumdaydım, kelepçeye alerjim vardı ve silahla tehdit edilmek istemiyordum. Ama bu yaşadıklarımız sanki daha çok yetişkinler için yazılmış polisiye bir film gibiydi ve ben birden yetişkin olmayı çok istemiştim. Johnafter’la birlikte.

Karanlıkta onun gözlerini yeterince göremiyordum, sadece yüzünün alt tarafı görünüyordu. Alt dudağını yavaşça kemirirken ne kadar da kırılgan görünüyordu.

“Neden *beni* seçtin?” diye sordum.

“Bana birini hatırlatıyorsun.”

“Mavi saçlarımla mı?” Bir kahkaha patlattım. “Kimi?”

“Hayır. İlk gece bana bir hikâyeye anlatmıştın, hatırladın mı? Şu köprüde ölen iki gençten söz etmemiş miydin?”

Bir yük treni bütün gürültüsüyle yaklaşırken evet anlamında başımı salladım; birden sanki onun bana çarpmak üzere olduğunu hissetmiştim.

“Çocuklar bunun bir alacakaranlık hikâyesi olduğunu düşünüyor,” dedi, “ama yetişkinler bu trajediyi hâlâ hatırlıyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“İki şekilde de,” dedi iç çekerek. “Bana orada ölen kızı hatırlatıyorsun. Benden oldukça büyük bir kızdı, ama benim komşumdur. Onunla gözleriniz çok benziyor.”

Gözlerim maviydi. Onları kırpıştırdım. Büyük olasılıkla saçlarımla uyumlu görünüyorlardı. Kontrol etmemiştim, ama yeşil renkte bir saçın onlarla bu kadar iyi bir uyum içinde olacağını pek sanmıyordum.

Zemini sarsan şiddetli gürültüyle sallandığımızı hissettim. Aracın motorunun gürültüsünü bastıracak kadar güçlüydü. İster istemez başımı çevirip trene baktım, jet hızıyla önümden geçip giden vagonları ve son vagonun beyaz ışıklarının giderek gözden kayboluşunu izledim. Çok geçmeden şehir merkezine ve köprüye varmıştı bile.

John devam etti. “İkiniz de hayatı size göstermesi için kendinize kötü birer erkek arkadaş seçmişsiniz. Sizin başınızı belaya sokacağını bildiğiniz halde umursamıyorsunuz. Her ne durumda olursa olsun onun peşinden gidiyorsunuz.” Benim tarafımdaki açık pencereden içeri dolan tren gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltti. “Ve işin en kötü tarafı, bu acı gerçeği kabul etmekte zorlanıyor olmanız. Sizin mahvolmanıza neden olacağını bile bile.”

“Ah.” Kapı koluna asıldım. “Dışarı çıkmak istiyorum,” dedim ve avucumun içiyle kapıya sertçe vurdum. “Bırak çıkayım, John, Tanrı aşkına!” Tekrar kapı koluna asılıp açmaya çalıştım. Sonunda kapı açılınca kendimi kış üstü sert çakılların üzerinde buldum.

Ondan kurtulmak için trene doğru hızla koşarken, gü-

rültünün arasında John'un arkamdan bağırdığını duyuyordum.

Ve lisenin şampiyon futbol takımı kaptanı güçlü elle-riyle iki saniye içinde beni kolumdan yakalamıştı. "Meg, lütfen. Bir an önce peşine düştüğümüz Kia'yı aramamız lazım. Bunun için fazla zamanımız yok."

Kolumu elinden kurtardım. "İnan benim de fazla zamanım yok. Ve sana ölü bir kızı hatırlattığım için bir an önce hayatından çıkıp bu çılgınlığa tamamen son vermek istiyorum. Ama nedense bu tozlu yolu defalarca geçip köprü'nün hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek için buraya gelmeye vaktimiz oluyor." Koyu karanlığın içindeki köprüyü işaret ettim. "Bak, kahrolası köprü işte orada. Hâlâ yerinde. Direkleri de dibindeki akıntının sığ çamuru içine gömülmüş, öylece duruyor."

"Meg..."

"Beni tanıımıyorsun. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Beni sadece bir kere gördün ve o sırada bir sürü kanun dışı hareket yapıyordum, kuralları çiğniyordum; o yüzden şu an sırf senden kurtulabilmek için yalan söylemiş olmamı bile umursamadan, rahatlıkla rol yapıp karakterimin dışına çıkıyor olabilirim. Ve bu da hakkımda yanlış karar vermene neden olabilir, öyle değil mi? Polis akademisinden mezun olman, psikiyatri konusunda da uzman olduğunu göstermez."

"Bu köprüye gelmek senin fikrin miydi?"

"Hayır."

"Öteki kızın da değildi zaten."

Tren geçti, ama bu kez başımı çevirip ışıklarının ağaçlar arasında gözden kayboluşunu izlemedim. Johnafter'ın inatçı bakan koyu renk gözlerine kilitlenmiştim.

Rayların üzerinde giden tekerleklerin gürültüsü, yerini bir süre sonra polis otosunun altından gelen hafif ve boğuk bir uğultuya bırakmıştı. Bunlar ormanın derinliklerindeki ağaçların arasından gelen kurbağa çığlıkları da olabilirdi ama Mart ayındaydık ve henüz uyanmış olamazlardı.

"Eğer yapabilirsem..." diye bana baktı, ardından sesinin ne kadar yüksek çıktığının farkına varıp sustu. Sonra boğazını temizleyip yavaşça devam etti. "Hiç değilse birinizi kurtarabilirsem, sadece birinizi, bütün bunlara degeceğini düşünüyorum."

"Neye degeceğini? Bir hafta boyunca beni dolap beygiri gibi dolaştırdığına mı? Yoksa polis olduğuna mı?"

Bu kez çok daha nazik bir şekilde kemiriyordu dudağını. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup tren vagonlarına baktı. Gölgelemin içinde erimek ister gibiydi, bunu biliyordum. Polis aracının farları önünde parlak bir şekilde dururken, sanki polis teşkilatında bir numaraymış gibi bir tavra bürünmüştü.

"John, sırf insanları köprüden korumak için mi polis oldun?"

"O kadar basit değil," dedi, demiryolundan gözünü ayırmadan.

"Boş versene, John."

Dönüp bana asabi bir şekilde baktı. "O kadar basit de"

ğil,” dedi, dişlerini sıkarak.

Koyu renk gözleri, çatık kaşları ve kolları kavuşmuş haldeki ciddi duruşuna bakılırsa, bu konuda zamanında gerçekten sorun yaşamıştı.

Bir an için polis aracının farları önünde duran benim neye benzediğimi düşündüm. Ben de kollarımı kavuşturdum ve aynen John gibi çatık kaşlarla etrafıma bakındım, ama ölü bir kızın mavi gözleriyle bakıyordum.

Köprünün kenarında, bu çıkmazın ortasında, bana uzunca gelen bir süre öylece durduk. Sonunda derin bir soluk alıp kollarımı serbest bıraktım. Kendimi çıplak hissediyordum. “Kia onu aradığını ve büyük olasılıkla bütün gece bunun için çalıştığını biliyor. Ve bence sabaha kadar saklandığı yerde kalmayı planlıyor, sonra da Birmingham’a giden yoğun trafiğin arasına karışacak. Bu arada, onu takip eden tek kişinin sen olduğunu da biliyor. Ama bunun hiç önemli olmadığı izlenimini veriyor. Saklandığı yerden çıkma vakti geldiğinde önünde kaçış için iki yol olacak.”

John da kollarını serbest bırakmıştı. “Örneğin?”

“Liman ve Havaalanı. Her ikisi de onun büyük olasılıkla saklandığı yer olan kiralık depoların arkasında kalıyor.”

Başını sallayıp beni onayladıktan sonra aracı işaret etti. “Haydi oraya gidelim.”

Ana caddeye çıkmak için engebeli toprak yolda sallana sarsıla ilerledik. Onunla yaptığımız sözleşmenin şartlarını yeniden görüşmeli mi, yoksa bu korkunç rahatsız edici sessizlik altında üç gece daha dişimi sıkmalı mıydım, karar ve-

remiyordum. Bu tatsız durumu bozmayı denedim. “Neden canını sıkıyorsun? Onu elimizden kaçırılı sadece on beş dakika oldu, söylediğim gibi fazla uzağa gitmiş olamaz.”

“Onu yakalasam bile sopayla dövecek değilim. Bunu hiçbir zaman yapmadım. Altı ay hapis cezası da vermeyeceğim. Sadece o ve onun gibileri korkutmak istiyorum.”

Ana caddeye çıktığımızda eğilip radyoyu açtı, büyük olasılıkla bunu benimle tekrar konuşmak zorunda kalmamak için yapmıştı. Hâlâ dudağını hafifçe kemirmeye devam ediyordu. Ama çok geçmeden ağaçların arasından geçip tekrar tozlu bir kestirme yola girdiğimizde birden rahatlamış göründü; sonunda kiralık depoların olduğu yerin arkasına çıkmıştık. Onun yerini bulmuştu. Dönüp bana baktı. “Bakıyorum, polislerden kaçmak için kuytu yerleri iyi biliyorsun,” dedi.

“Hemen belirteyim, benim günlük esrar alışverişi yapmak gibi bir alışkanlığım yok. Eğer aklından geçen şey buy-sa. Ben park yeri bulmaya gidiyorum.”

Sırtınca gamzeleri yine ortaya çıkmıştı.

“Fazla üstünlük taslama,” diyerek güldüm. “Gelecek hafta park yerini kendin bulmak zorunda kalacaksın.”

“Benim park yeri bulmaya ihtiyacım yok. Kendime ait dairemin özel park yeri var.”

“Haklısın. Senin on dokuzluk ihtiyarlardan biri olduğunu unutmuşum.” Onun hâlâ anne ve babasıyla birlikte yaşadığını sanıyordum. Bir an için genç bir erkeğin dairesinin nasıl bir yer olduğunu merak ettim. Polislerin izini sürmediği. Anne ve babanın içeri giremediği o yeri ve daha fazlasını ha-

yal ettim.

Johnafter ile birlikte olduğumu.

O ise ona yalnızca ölü bir kızı hatırlattığım için hoşlanıyordu benden. Ama önemli değildi.

Farları söndürüp aracı bir tepenin ucundaki kayanın dibine kadar yavaşça kaydırıldı. Altımızda, kiralık depoların gerisinde duran Kia'nın tavanını görebiliyorduk.

"Eğer araçla oraya gidersen," dedim, "o hemen diğer yola kaçacaktır. Zaten bunu yapmak için tetikte beklediği kesin. Yürüyerek gitmeli ve ensesine silahını dayamalısın; bu seni çok daha çarpıcı ve cazip gösterecektir."

John rapor vermek için telsizinden Lois'le konuştuktan sonra kapıyı açtı. Dışarı çıkarken sırtını sıvazlayıp, "Muhteşem bir suçlu zekâsına sahipsin," dedi.

"Teşekkürler, sanırım öyleyim," dedim. Elinde silahıyla ormanlık yoldan yavaşça yürürken onu seyrettim. Kiralık depoların bulunduğu yerin üzerindeki ışıklar kısılmıştı.

8

Aracı McDonalds'ın park yerine yönelttiğinde, "Buraya geldiğimize göre akşam yemeği yerine öğle yemeği mi yiyeceğiz?" diye sordum.

"Hayır, daha çok erken."

Doğru. Gece 11:30 öğle yemeği için çok erken bir saatti.

"Bizim boş gezenin boş kalfalarıyla buluşmak istedim," dedi.

Kıvırcık saçlı olanı tanımıştım, Will Billingsley'di. John'un futbol takımından arkadaşı. Onu yeterince tanıımıyordum, ama kim olduğunu biliyordum. Herkes onun kim olduğunu biliyordu. Will sıcakkanlı ve samimi biriydi. Kızıl saçlı olan Skip Clark'tı ve iri yarı olan da Rashad Lowry olmalıydı.

John sıradan içici dediği uyuşturucu bağımlısı genci başarıyla yakalayıp tutukladığı için kendisiyle gurur duyuyor olmalıydı. Kia ile giriştikleri meydan savaşını o kazanmıştı. Şimdi de buraya arkadaşlarıyla bu zaferi kutlayıp keyif çat-

maya mı gelmişti? Evet, burası genellikle aylakların gittiği kaldırım üstü kafelerden biriydi. Çevreye hava atmak için herkesin onları görebileceği, kolaylıkla fark edilebilecekleri masalardan birine oturan bu aylaklar bir yandan sohbet edip, bir yandan da kızarmış patates yerlerdi, bunlar da aynısını yapacak olmalıydılar. Oysaki görünüşlerine bakıldığında patron havalarındaydılar, o yüzden teknik olarak buranın müdavimlerine pek benzemiyorlardı.

Kenarda durup John'un aracı park etmesini beklerken onun kasabanın gençlerine örnek olacak davranışlar sergilemesi gerektiğini düşünüyordum. Tam o sırada Will seslendi: "Küçük Johnny Afterrrrrrrr!"

John ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verirken gamzeleri yine ortaya çıkmıştı.

John yanlarına vardığında, Rashad onu hararetle kucaklamak için eğilmişti ki, Will hemen araya girip onu uyardı. "Üzerinde üniforma varken sakın ona dokunma."

"Özür dilerim," dedi Rashad. "Ulaşılamaz Johnafter'a dokunmanın yasak olduğunu birden unutmuşum."

Lisenin futbol takımını oluşturan bu çocukların hepsi kule gibi uzun olup bana tepeden bakıyorlardı, ama John onlardan biraz daha uzundu. Hemen ona yer açtılar. Koyu renk üniforması, kaslı vücudu ve geniş omuzlarıyla çevresine hava atarken, aslında o da onlardan biri gibi görünmesine rağmen, öyle değildi aslında. Diğerlerinden farklı olduğu her halinden belli oluyordu.

"Das Vali Bey, söylesene, nelerle meşgul *olingen*?" diye

sordu Skip, Arnold Schwarzenegger gibi Almanca aksanıyla.

"Durup dinlenmeksizin suçlu peşinde *koşingen*," dedi John. *Koşingen* kelimesini bilerek hafifçe uzatmıştı. Ve ardından diğerleriyle birlikte bir kahkaha da o patlattı.

Onu parkta koşu yaparken seyrettiğimde çok daha büyük ve ciddi biri izlenimini vermişti, oysaki şimdi burada arkadaşlarıyla birlikteyken asıl yaşını gösteriyordu.

Tam tamına on dokuz yaşındaydı.

Sanki aklımı okumuş gibi bana dönüp fısıldadı. "Beni kahkaha atarken hiç görmemiştin," ve ardından diğerlerine döndü, "Üzerimde üniformam varken bana kahkaha attırmayın."

Skip John'a işlerinin nasıl gittiğini sorarken Will bana dönüp, "Seni liseden tanıyorum. Adın Meg'di değil mi?" dedi.

"Evet, doğru."

"Neden John'la birlikte dolaşıyorsun? Köprüde enselediği şüphelilerden biri olduğuna bahse girerim."

John araya girdi. "Hayır, o gizli casus."

"Oo, yani tıpkı şu televizyondaki şeyler gibi," dedi Will. Diğerleriyle mukayese edildiğinde patavatsız şakalarıyla etrafındakiler tarafından güya şaklabanlık yaptığına inandırılmış dalkavuk birine benziyordu. Öyle ki, adam saçlarını çekip peruk olup olmadığını kontrol etme cüretini bile göstermişti.

Bu asla onaylanamaz davranışın John'un yüzünde şimşeklerin çakmasına neden olduğunu görebiliyordum. Tıpkı

üniforması içindeyken kimsenin ona dokunamayacağı gibi, tanımadığım biri *bana* da dokunamazdı.

Will, John'un sinirli bakışını fark etmişti. Havayı tekrar ısıtmak için elini pervasız bir tavırla havada sallayıp, John'un duyabileceği şekilde sesini yükselterek, "Memur After hakkında ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu bana.

"Mükemmel bir sürücü."

"Her zaman öyle değildi ama," dedi Will. "Ona araba sürmesini ben öğrettim. Ayrıca *Polis Akademisi* insana çok şey öğretiyor." *Polis Akademisi* derken tıpkı John gibi garip bir şekilde kelimeyi uzatmıştı; bu onların arasında eski bir şaka olmalıydı.

Rashad dönüp John'a baktı ve "Yarın Redneck Riviera'ya doğru yola çıkıyoruz," dedi. "Sen de bizimle gelmek ister misin?" Neden bu kasabaya geldikleri anlaşıyordu. Bahar tatili için geziye çıkmışlardı ve Florida yönüne giderlerken anne babalarını da görmek isteyip burada durmuşlardı.

"Ben ona daha önce bunu sordum," dedi Will. "Çalışması gerekiyormuş."

"Okullu olmamak, bahar tatilini de hak etmemek anlamına gelmez," dedi Rashad. "Polislerin de aşka ihtiyacı vardır."

"O aradığı aşkı bulmuşa benziyor," dedi Skip.

Herkes dönüp Skip'e şaşkınlıkla baktı.

Beni mi kastetmişti?

"Her neyse," dedi John. "Ben gelebileceğimi hiç sanmıyorum, ama sanırım Eric geliyordur."

"Gelemiyor," dedi Skip. "Köprüdeki olaydan sonra anesiyle babası ona izin vermiyormuş. Düşünebiliyor musun? İzinsiz dışarı çıkamıyor."

Gerçekten düşünemiyordum. John ve Eric aynı yaşıydılar. John polis olmuştu, Eric ise evden izinsiz dışarı çıkamıyordu.

"Aslında dışarı çıkamıyor denilemez," dedi Rashad. "Daha beş dakika önce BMW'sini yolda gördüm."

"BMW'sine binmesi yasaklanmış demedik ki," dedi Will. "Sadece kasabadan dışarı çıkıp buradan iki yüz elli mil ötede deki sahile gitmesi yasaklanmış. O kadar da değil yani. *İzin alması gerekiyormuş* dediysek, herkesin bildiği şekilde bir yasaklamanın olacağını mı sanmıştınız?"

Skip böyle bir kısıtlamayı hayal bile edemediğini ifade ederek, "Tabii ki bizlere öyle bir şey yapılması söz olamaz, bizlerin durumu çok farklı," dedi böbürlenmiş buz gibi bir sesle. "Çünkü biz üniversiteliyiz!"

Rashad alay eder gibi kaba bir şekilde güldü, ama John'la Will gülmedi. Aslında Will, Rashad ve Skip'in uyarı bakışını fark etmişti ama anlamazdan gelmeyi tercih etmişti.

John bana döndü. "Kahve ister misin?" Başımı salladım, bunun üzerine dönüp McDonalds'a yürüdü. Onun arkasından seslenmemek için kendimi tuttum, krema ve üç şekerli diyecektim. Ama sonra benimle birlikte sadece bir gece geçiren John'un kahveyi nasıl içtiğimi çoktan öğrendiğini hatırladım. Birlikte çok fazla kahve içmiştik.

Will, McDonalds'ın kapısı kapanana kadar John'u izle-

dikten sonra, "Skip, seni budala. Ne söylediğinin farkında mısın?" diye çıkıştı.

"Ne oldu ki?" Skip masumane bir ifadeyle sormuştu.

"Üniversiteliyiz diye böbürlenerek John'la alay etmeye çalışmadın mı?"

"Ben Eric gibilerle alay ettim, John'la değil."

"Ayrıca," dedi Rashad, "John bir üniversiteliden çok daha fazla bilgilidir. O *polis akademisi* mezunu" O da aynı kelimeyi aynı garip aksanla söylemişti. Hepsi aynı şakayı biliyor olmalıydılar. Geçen yaz liseyi bitirir bitirmez hepsi birlikte tatile gitmişlerdi, sadece John kasabada kaldığı için onunla alay ediyor olmalıydılar.

Will onları ayıplarmış gibi başını iki yana sallayıp bana döndü. "Bildiğim kadarıyla Eric'le çıkıyorsunuz, değil mi? Nasıl gidiyor?"

"Gerçek anlamda çıkıyoruz denemez," dedim.

"Ben öyle sandım. John köprüde sizi birlikte yakaladığını söylediğinde çıktığınızı düşündüm."

"Sadece sıkı arkadaşız demek daha doğru olur."

Will yutkunup elini ağzına götürerek alaycı bir şekilde homurdandı. Rashad ve Skip birbirleriyle konuştuğu için şans eseri onun bu patavatsızlığını fark etmemişlerdi. Aksi takdirde, Will'e alttan sert bir diz darbesi geleceğinden emindim.

"Sen yine de her ihtimale karşı bu tavrını sürdür," dedi. "Eric kötü bir üne sahip. Ondan uzak durmalısın."

Umursamadığımı belirtir şekilde omuz silktim. "Eric kötü biri değildir. Üniversiteye yeni başlayacak kişiler olarak

siz de geçiş döneminizde onun gibi sorunlar yaşamışsınızdır, öyle değil mi? Kendinizi ve kişiliğinizi bulmak gibi mesela."

"Ama Eric kişiliğini epey uzun bir zaman önce buldu," dedi Skip. "Bulduğu şey de bir uyuşturucu müptelası oldu."

Will bana dönüp, "Belki de bu senin onu okuldayken yeterince iyi tanımamış olmandan kaynaklanıyordur," dedi, "ama altıncı sınıftayken çıktığımız bir izci kampı gezisinde sanki üzerine benzin dökülmüş gibi alev aldığı anda hepimiz Eric'in ne mal olduğunu anlamıştık."

"Ve İzcibaşımız da John'du," dedi Rashad.

"Evet, İzcibaşı John'du!" dedi Will, sırtarak. "Bu durumda bu iş kan davasına dönüşebilir."

Yine aynı şekilde omuz silktim. "Dediğim gibi, ben Eric'le ciddi değilim."

"Öyleyse nasıl..." Will başıyla McDonalds'ı işaret etti.

"Ne yani, *John*'la aramda bir şey olduğunu mu ima ediyorsun?" Kalbim bu fikirle yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı, aynı zamanda korkuyla karışık bir heyecan yaşıyordum. Kendime John'la aramda ciddi bir şeylerin olmasının mümkün olmadığını, Will'in kendi açısından durumu yanlış algıladığını hatırlatıyordum. "John benden pek hazzetmiyor."

Üçü birden hiç de öyle sanmadıklarını ifade eden alaycı homurtular çıkarmışlardı.

"Sen araçtan inip buraya yürürken," dedi Will, "onun eli senin..." Elini bana dokunmaksızın bel hizamda tutmuştu.

"Popomon üzerinde miydi?"

“Hayır,” dediler.

“Sırtındaydı,” dedi Rashad, “tıpkı biriyle çıkarken olduğun gibi.” Tatbiki olarak göstermek ister gibi elini Skip’in sırtına koyunca, Skip onu sertçe itti.

“Bu hareket üçümüzün de dikkatini çekmek için yeterli oldu,” dedi Will.

Ama benim saçlarım mavi! demek istedim. Vazgeçtim.

“Üstelik çok da güzel kokuyor,” dedi Will.

Skip, Rashad’ı uzun uzun kokladı. “Bir de sen bilsen nasıl koktuğunu.”

Skip ve Rashad birbirlerini dürtüklerken Will’e doğru başımı kaldırıp yavaşça, “Ona köprüde ölen kızı hatırlatıyormuşum,” dedim.

Will kalakalmıştı. “Ah, doğru, böyle düşünmekte haklısın. Sen onun köprü takıntısını yeni öğrenenlerdensin. O dokuz yaşından beri köprüyle bozmuştur. Köprü’nün onda bağışlılık yarattığı kesin.”

“Tehlike geliyor,” dedi Skip. “Normal davranın.”

John elindeki kahveyi bana uzattı, ardından Will’le benim arama oturmak için yer açtı. Will az ileri gitmek zorunda kaldı. John tek tek yüzlerimize baktı. “Ne oluyor burada?”

“Yok bir şey,” dedi Skip.

“Angie’den söz ediyorduk,” dedi Will. “Bu hafta anne babasıyla birlikte kasabada kaldı.”

“O niye gitmedi Florida’ya?” diye sordu John.

“Burada olursa, seni görebilmeyi ümit ettiğini söylüyor.”

John esnedi. “Neden? O benden ayrıldı!”

“Kızlar içi bit kaynayan iğrenç yaratıklardır,” dedi Will. Sonra başını sallayıp sözünü doğrularken bana bakıp, “Paradon,” dedi.

“Geri döndüğümüzde, Cumartesi gecesi vereceğim partiye Angie de gelecek,” dedi Rashad. “Sen de en azından gelmeyi düşünmelisin, John. Onu görmek istesen de, istemesen de gelmelisin.”

“Çalışmak zorundayım,” dedi John.

“*Das Kalifoğniya* halkı için daha yapılacak çok iş varingen,” dedi Skip Schwarzenegger.

“Peki sen partime gelmek ister misin?” diye sordu Rashad bana. “Büyük olasılıkla Eric de gelecektir. Eric’in, davet edilmese bile böyle partileri kaçıracağını hiç sanmam.”

Ben tam, “Nerede?” diye sorduğum anda, John sanki benim yerime cevap verme hakkı varmış gibi birden atılıp, “Hayır,” dedi.

“Five Points kavşağında,” dedi Rashad. “Tam nerede biliyor musun?”

Five Points’e bayılırdım. Birmingham’a ve üniversiteye çok yakın, bütün sanat galerilerinin, marka dükkanların ve 1920’li yıllardan kalma eski tarihi binaların olduğu yerd. Kavşağın ortasında içinde hayvan heykellerinin olduğu büyük bir çeşme vardı. Boynuzlu büyük bir koç yüksek bir mermerin üzerine oturmuş, önündeki ayı, tavşan, kaplumbağa ve diğer hayvanlardan oluşan topluluğa kitap okuyordu. Bazıları koçun şeytan olduğunu söylüyordu. Boynuzuyla toy-

nakları vardı ve diğer hayvanlara hikâyeler anlatıyordu. Beş köşeli bir yıldız biçiminde dizilmiş her bir köşedeki beş kurbağa, ağzından ona doğru su fışkırtıyordu. Ama çeşmenin hemen arkasında altı köşeli yıldız şeklinde vitray camlardan yapılmış muhteşem bir cam sinagogla olağanüstü güzellikte eski bir kilise vardı ve böylesi kutsal ve sürekli dua okunan bir mekanda yer almasından dolayı çoğu insan onun şeytan olamayacağını düşünmekteydi.

“Gelirim,” dediğim anda John da benimle birlikte cevap verdi. “Hayır. O daha on yedi yaşında.” Rashad bana adresi ve apartman numarasını verirken, John’un arkamdan onu köşeye sıkıştırıp acele acele konuştuğunu duyuyordum. “Rashad, o daha on yedi yaşında.”

Dönüp John’a baktım. “Mayısta on sekiz olacağım.”

“Parti Mart’ta.” Omzundaki küçük telsiz cazırdamaya başlamış ve Lois’in sesi duyulmuştu. Onunla birkaç kelime konuştuktan sonra elini sırtıma koydu. “Haydi bakalım gitme zamanı, göreve çağırıyoruz.”

“Kadını bırak *dumkof*,” dedi Skip yine aynı aksanla. “O soruşturma işine girmemeli.”

John gitmemiz için bana işaret vermek amacıyla omzumu sıkmişti. Arkamdan yürüdüğü için Skip’e attığı bakışı göremiyordum. Çirkin bir bakış olmalıydı ki Skip teslim olur gibi iki elini birden havaya kaldırıp, “Sadece şaka yapıyordum!” diye açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

John’la birlikte araca doğru yürüdük. İçine bindik, John motoru çalıştırırken ben de sireni ayarladım. Soruşturma

yapmak üzere başka bir suçlunun peşine düşmek benim için epey heyecan verici olmalıydı. Ama şu an tek düşündüğüm John’un ensemde hissettiğim eliydi. Çok hızlı ve kısa sürmüştü, ama bir anda olup bitiveren bu temas ensemdeki tüylerin ürperip diken diken olmasına yetmişti.

John park yerinden çıkarken, Rashad ve Skip birbirleriyle bir şeyler konuşuyor, Will ise bizi izliyordu. Sonra Rashad gidip Will’in omzuna dokunmuş, ama Will bizi izlemeye devam etmişti. Gözlerini bir an olsun bizden ayırmıyordu. San ki polis aracının bir anda alevler içinde kalmasını bekler gibi bir hali vardı.

HIZLA MERKEZE İNERKEN, DURMADAN SİRENİ çaldırıyorduk. Ama suç yerine vardığımızda, soygun bitmişti. Komşular kurbanların bahar tatili için şehir dışında olduğunu söylüyordu. Memur Leroy oradaydı.

John’un şu an için yapacağı bir şey yoktu. Dedektif gelene kadar sigara üstüne sigara içerek bir saat boyunca beklerken olay yerini koruma altına alıp güvenliği sağlamaktan sorumluydu. Ama başından sonuna kadar suratını asıp durdu. Soyulup talan edilen eve doğru yöneldiğinde, kırılıp oraya buraya saçılmış olan eşyaların üzerinden atlayarak onun peşi sıra yürürken, bir yandan da onunla konuşmaya çalışıyordum. Ne zaman bir soru sorsam, bana, “Ona dokunma,” diyordu.

“Polis memurluğundan sonra dedektifliğe mi terfi edeceksin?”

“Bu isteğe bağlı. Ben istemiyorum. Ona dokunma.”

“Anlıyorum. Oysaki yükselmek herkes gibi senin de hakkın, öyle değil mi? Ama anladığım kadarıyla sen masa başı işi istemiyorsun. Av peşinde koşmak heyecanlandırıyor, adrenalini yükseltiyor olmalı.”

“Hayır. Ben dedektif olmak istemiyorum, o kadar. Her şey olup bittikten sonra neler olduğunu anlamak için çok geç oluyor bence. Ben olayı en başından engellemek istiyorum. Ona dokunma.”

“Evet, yani bu ailenin başına gelenler gibi pek çok olayla karşılaşmaktan hoşlanıyorsun. Örneğin tatilden döndüklerinde gümüşlerini ve tüm değerli eşyalarını kızılderililerin çaldığını gören bu ailenin hemen teşekkür etmek için tanımak istemesi senin için yeterli. Hatta belki sana çikolatalı kremalı bisküvilerden bile alırlar.”

“Meg, sana son kez delillere dokunmamamı söylüyorum. Dokunma... git buradan. Git şu aracın içinde beni bekle.”

Olay yerindeki kapıyı çarpıp çıktım ve araca doğru yürüdüm.

Tanrının belası aracın içine oturdum, pencereleri yarıya kadar indirdim, buz gibi soğuk ve karanlık gecede donmak için radyatörü yaktım, sonra da radyonun düğmesini çevirdim. Yine “Dirty Little Secret” çalıyordu. Aynı şarkıyı tam altı kere dinledikten sonra dün gece artık son kez olduğunu düşünmüştüm; hiç kimse aynı istasyonda insanlara sabah gün ağarana kadar aynı şarkıyı dinletmekten sıkılmamış olamazdı. Sanki biri bu istasyonu esir almış, elindeki bir tomar

CD’yi makineye yerleştirip ardı ardına çalmak için oradaki görevlileri evlerine yatmaya göndermiş ve sonra da bunları çalmaya başlamıştı.

My Chemical Romance’ten, “The Ghost of You”.

Ayaklarımı torpidonun üzerine uzattım.

Şimdi de Disney filmlerinden olağanüstü güzel bir şarkı ve Phil Collins.

Koltuğum arkaya yatmıyordu. Ön koltukları arkadaki suçlulardan ayıran metal perde buna engel oluyordu. Ben de başımı kapıya dayayıp gözlerimi kapattım.

Mariah Carey, “Touch My Body”.

Eğilip sesini açabildiğim kadar açtım, sır inadına. Ses komşuları uyandıracak kadar yüksekti, ama ben o kadar yorgundum ki kolumu kaldıracak halim yoktu, neredeyse uymak üzercydim. İyice koltuğa yerleşince gözlerim kapandı.

“Allah kahretsin.” John hışımla kapıyı açtı, radyonun düğmesini kapattı ve koltuğuna oturup motoru çalıştırdı. Dedektifin aracı önümüze park etmişti. John’un başını derde sokmuş olabilir miyim diye merak etmiştim. Ama doğruyu söylemek gerekirse pek de umursamıyordum.

Ayaklarımı indirdim.

Birkaç dakika içinde Eggstra! Eggstra!ya gelmiştik. Mükemmel, bu ruh halindeyken birlikte güzelce yemek yiyebilirdik. Hazmetmemiz de kolay olurdu.

John’un, kendi mekanıymış gibi kapının üzerindeki askılıkta deri ceketini asmasına şaşırıyordum. Orada bir askılık olduğunu ben bile yeni fark ediyordum ve bugüne dek kim-

senin kullandığını görmemiştim. Geçen gece olduğu gibi yine yel değirmenli masaya gitmişti.

“Orada dur bakalım memur,” diye seslendim arkasından. “Kırk yaşında olduğunu tahmin ettiğimde o kuytu masaya oturman gerektiğini düşünmüştüm. Ama şimdi on dokuz yaşında olduğunu biliyorum, artık enerjik yaşama geri dönmemiz gerekiyor.”

Durup bakışlarını restoranda gezdirdi. “Ne? He anladım, yel değirmeni şeklindeki tuzluk ve biberlikten söz ediyor olmalısın.”

“Annem her çeşit tuzluk ve biberliğin koleksiyonunu yapar. Annemle babam eğlenceli insanlardır.” Köşeyi işaret ettim. “Yel değirmeni masasına oturamam. Orası bana çok boğucu geliyor. Ben daima pencere kenarına, tek boynuzlu atın olduğu masaya otururum.”

“Ben de pencere kenarına oturamam. Çok ortada.”

Çok *korunmasız* demek istemişti.

“O halde daha farklı bir yer bulalım,” dedim. Sonunda Elvis’in olduğu masaya oturduk ve Purcell bize kahve getirdi.

“Gerçekten benim kırk yaşında olduğumu mu düşünmüştün?” diye sordu John. “Seni bu şekilde düşündüren şey neydi? Erkeksi vücut yapım mı?”

Koyu renk gözleri bana meydan okur gibi bakıyordu. Bu gözler beni incitmek için başlı başına bir silahtı. Ve bana çok şey söylüyorlardı: Eğer Johnafter seni severse, gözleri güzel ve içten bakar, sıcak bakar. Madem öyle, bana hep so-

ğuk, kötü ve samimiyetsiz baktığına göre sonuç ortadaydı; çifte bir hakaret söz konusuydu, bana istediğim şeye hiçbir zaman sahip olamayacağımı hatırlatıyordu. Birden kendimi koyu renk gözlerine bakmaktan sakınırken bulmuştum.

“Sanırım saçların yüzünden,” dedim.

Elini çıplak ensesine götürüp kısa asker tıraşı üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Anladım,” dedi ve küçük Elvis büstünden oluşan tuzluğu eline aldı. Tuz kralın burnundan dökülüyordu. “Arkadaşlarımla iyi kaynaştınız.”

Bu *iltifatın* nedeni neydi acaba? “Ama sen bu kadar süredir onlarla birlikte resmi görevde olmana rağmen, henüz olgunlaşmamış görünüyorsun. Doğum günün ne zaman?”

Elvis’i iyice silkeleyince çok fazla tuz dökülmüştü. “Aralıkta.”

“Biliyor musun? Ben senden bir buçuk yaş daha küçüğüm. Olgunlaşma konusunda erkekler kızlardan iki yıl gerideymiş. Demek ki gerçekte ben senden altı ay büyüğüm.”

Elvis’i şekerliğin yanındaki yerine geri koyup bana baktı. “O liseli çocuklar için geçerli. Ben on dokuz yaşındayım.”

“Vayyy be, *on dokuz*. Ama görünen o ki, henüz daha gelişimini tamamlamamışsın.”

Oturduğu yerde doğrulup kollarını başının üzerinde birleştirdi. “Öyle mi diyorsun? Ben teşkilatın en uzun adamlarından biriyim ama.”

Küçük bir kasaba polisine teşkilat dediğini duyunca gülmek için kendimi zor tuttum. “Ben normal bir yetişkin boyuna erişinceye kadar seni bir polis olarak görevlendire-

ceklerini düşünmüyorum. Bu çok barbarca bir girişim olur. On dokuz yaşında bir polis hiç duymadım.”

“Çoğu yerde yirmi bir olmak gerekiyor, ama birkaç yerde on dokuz da kabul edilebiliyor. Örneğin Montgomery Polis ve Florida Otoban Devriye teşkilatlarında öyle.”

“Bence daha acemi olduğun için aslında senin kullandığın araca bile binmek istemiyorlardır. Yani bu gerçeği sen de biliyorsun. Şurada daha üç yıldır *araba* kullanabiliyorsun.”

“Ama biniyorlar. Leroy geçen aya kadar biniyordu. Ben gece vardiyasına geçince mecburen başka birini tercih ettiler,” dedi ve sonra esnedi.

“Gece vardiyası ya da gündüz vardiyası fark etmez, seni devriye olarak göreve kabul etmeleri bile büyük iltifat. Sana güvenip hayatlarını teslim etmişler. Keza ekip arabasını da.”

“Tahminim beni korkutmak istediler. Gözü kara olmam gerektiğini söylediler... *Braveheart*’ı izlemiş miydin?”

“Hayır.”

“Hani orada Mel Gibson’ı... neyse şimdi yemek yemeğe hazırlanıyoruz.” Bana oldukça fena bir sahne olduğunu ima edip solgun bir gülüşle baktı.

Ama bu solgun gülüşe rağmen gamzeleri ortaya çıkmıştı.

“Şu an tam on dokuz yaşında görünüyorsun.” Bunu söylerken sesimde şefkat vurgulaması olmamasına özen gösterdim. “Liseden mezun olduktan sonra, bu mesleğe başlamadan önce arada herhangi bir eğitim aldın mı?”

“Hayır, *polis akademisine* gittim.”

“Yine *polis akademisi*. Peki lütfen bana hiç değilse on dokuzuncu doğum gününde dışarı çıkıp eğlendiğini söyle.”

“Hayır. Çalıştım. İşimde ilk günümdü. Gecemdi demek daha doğru olur.” Otoriter bir ses tonuyla konuşmaya özen göstererek tekrar asıl konuya döndü. “Çoğu yetişkin kendileriyle birlikte içip duman altı olacak kişilerin peşinde koşmaz. Eric’le çok fazla takılmışsın sen. Korkarım Eric bu gidişle otuzunu göremeyecek.”

“Ah Tanrım. O zararsız biridir.”

“Bundan emin olamıyorum. Özellikle senin etrafında dolaştığı sürece. Sizin gibilerin hakkında kesin bir şey söylenemez. Ne zaman ne yapacakları hiç belli olmaz.”

“Bizim gibiler mi? Biz evli bile değiliz. Iyy.” İğrenç bir şey duymuş gibi yüzümü buruşturdum; bunun düşüncesine bile katlanamamıştım. Bu, John’un bizi görmek istediği görüntü olmalıydı.

“Sizin gibileri nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum,” dedi.

“Nasıl *bizim* gibileri? Biz birlikte yaşamıyoruz ki. Biz hiçbir zaman ciddi olmadık.”

“Seks yapıyorsunuz ya.”

Birlikteliğimizin süresi bir hafta bile olmamıştı, diye düşündüm kendi kendime. Ama bu düşüncemi sonradan çok bayağı bulup söylemekten vazgeçtim.

“Cevap veremiyorsun işte,” dedi John.

John’a bu konuda bir açıklama yapmak zorunda değildim. Ve bu ısrarından da pek o kadar etkilendiğimi söyleyemezdim. Sadece beni bir fahişe gibi göstermesi canımı

sıkmıştı, o kadar.

“Söylemek istediğim şey şu,” dedim, “*onunla* gerçekten birlikte olmayı istemedim. İstedğim genel anlamda, yüzeysel bir birliktelikti.”

Bu açıklamanın onun gözündeki fahişe resmini tam anlamıyla silemediğinin farkındaydım.

“Her neyse,” dedim, yapacağım açıklamanın gereksiz ve aptalca olacağını düşünerek, “bunu yaptığım için üzgünüm çünkü Eric kaçığın teki.”

“Gördün mü işte?” dedi John, başını sallayarak.

9

John bana karanlık bir bakış attı. Bedenimin bir yarısı ne anlama geldiği kolaylıkla çözilemeyen bu bakışı her ne olursa olsun özümseyip kucaklamak, beni nereye götürürse oraya gitmek istiyordu; şansım yaver gitmezse bile onu içimde değişikliğe uğratabilir, istediğim şekle sokabilirim diye düşünüyordum. Diğer yarısı ise reddetmem gerektiğini söylüyordu. Çevredeki boş eşyalara baktım: kelebekli masa, kovboy çizmeli masa, Liberace’li masa. Buradan ocak ve ızgaranın olduğu bölümü görebilmeyi isterdim. Yiyeceklerimizin hazırlanmış halleriyle bu mesafeden nasıl görüldüğünü merak etmiştim. Bu bakışı bana unutturacak bir şey olsun da, ne olduğu önemli değildi.

“O senin tipin olamaz,” dedi John.

Dönüp ona baktım. “Tabii ki benim tipimdi. Otuzunda nasıl olacağı da beni ilgilendirmiyordu.”

Bana birkaç dakika gözünü ayırmadan bakıp kirpiklerini

kırıştırdı. “Eric’ten söz etmiyorum. Will’i kastediyorum.”

“Will! Billingsley mi? Bu kaniya nereden vardın? Mc Donalds’ta otururken mi?”

Uzun bir soluk aldı. O kadar uzundu ki, bir an cevabımı bekleyene kadar nefesini tutacağını sandım. Omuzları hafifçe düştü, biraz olsun rahatlamış görünüyordu. “Tamam, belki seninle onun arasında McDonalds’ta bir şey olmamış olabilir...”

“O benim saçımı çekti, John.”

“...ama onun ne kadar iyi bir adam olduğunu senin de kabul ettiğini duymak istedim.”

“Tipim değil, oldu mu?” Tanrım, John beni ne sanıyordu böyle? “Ama yakışıklı bir genç ile deneyebilirim. Ona bir iki şey öğretilim.”

Omuzları yeniden gerildi. “Evet, o iyi bir adam, sana aşık olurdu, sen de sonunda onun kalbini kırardın.”

Göğüslerim masanın üzerinde duran meme şeklinde bir tuzluk ve biberlik izlenimi verinceye kadar iyice ona doğru eğildim. Memeli masa. “Aslında tam tersine erkeklerin bana bir şeyler öğretmesini tercih ederim.”

Karanlık bakışları çok kısa süre de olsa göğüslerimin üzerinde gezinmişti. Ve sonra bakışları gözlerimle karşılaştı. “Şimdi bahar tatili. Okullar da kapalı.” Oturaklı bir yetişkin tavrıyla kahvesinden bir yudum aldı.

Ben de kahvemden bir yudum alıp onu inceledim. İnatçılığından dolayı çenesi sertleşmişti. İki dakikada bir pence-reden dışarı bakıyor, tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu.

Ne düşündüğünü biliyordum. Gerçekte kıskanç biri değildi ama öyle bir izlenim veriyordu. Aramızdaki ilişkiyi bir erkekle bir kızın geceleri birlikte devriye dolaşmasıyla sınır-lıyor, bunun dışında bir duygunun dikkatini dağıtmasına izin vermiyordu. Benimle çıkmak istemiyordu. Benimle sadece içindeki karşı cins eksikliğini doldurup yerimi tutacak daha iyi birisi olmadığı için ilgileniyordu. Çünkü yalnızdı. Ve en önemlisi de, köprüde karşılaştığımız ilk geceden beri ona ölen kızı hatırlattığım için gözünde ayrıcalıklı bir yerim ol-muştu.

“Will gibi biriyle asla çıkmam, ne kadar yakışıklı olursa olsun,” dedim açıkça. “Ama onunla çıkmanın eğlenceli olaca-ğı kesin, çünkü herkese onları sevdiğini belli eden, kendi-lerini iyi hissetmelerini sağlayan biri olduğu izlenimini ve-riyor. O aynı zamanda rahat davranışları ve yüksek sesle için-dekileri rahatça duyurabilmesi açısından tipik bir tiyatro oyuncusu, çünkü insanların kendisine bakmalarını istiyor.”

John’un kaşları çatıldı. “Kendini tarif ediyorsun.”

“Ne?”

“O yüzden ondan hoşlanmıyorsun.”

“Ben kendimi tarif etmiyorum.”

Gülümsedi. “Bana sakın şimdi insanların sana bakma-larını istemediğini söyleme. Ve büyük olasılıkla çok fazla ar-kadaşın var. Karizmatik birisin.”

”Karizmatığımdır,” diyerek onayladım onu, “ve de caz-gırın teki. Hiç arkadaşım yok, çünkü hepsini küstürdüm, hep-siyle aram bozuk. İnsanlara artık dayanamıyorum.”

Yine kaşları çatıldı. “Neden?”

“Hım... Erkekler benimle çıkmak istiyor, kızlar birlikte takılmak istiyor. İlk etapta bu eğlenceli geliyor ve çıkmak istiyorum. Ama sonra, heyecanlı kısmı bitince, işin içinden çıkmakta zorlanıyorum. Planlı programlı hareket etmekten nefret ederim. O zaman kendimi şey gibi hissediyorum...” Kelimeyi bulmayı çalıştım. “Kelepçelenmiş gibi,” dedim ürpererek.

“Plan yapmak sence kelepçelenmek midir?”

“Başkalarına bağımlı yaşayınca öyle oluyor.”

“O halde neden Eric’le çıkıyorsun?”

“Biz onunla çıkmıyoruz.”

“Doğru.” Anladığını ifade eder şekilde başını salladı.

“Sen sadece kaçak güreşıyorsun.”

Tamam ama bu kadarı da çok fazlaydı. “John...”

Masanın üzerinde tuttuğu ellerini açtı. “Peki nasıl bir ilişki istiyorsun?”

“Sanırım hiç istemiyorum. Yalnız olacağım.”

Koyu renk gözlerini döndürdüğünü bakmasam bile görebiliyordum, bu bilgi üzerine kafasında bir şeyler kuruyor olmalıydı. “Ama seninle birlikte yaptığımız mesailerin sayesinde gecelerin bile programlandı.”

“Evet ve bu da benim neredeyse hayatımdan iki yıl götürdü.”

“Ama bahar tatilinde Mimai’ye gitmeyi planlamıştın.”

Ona dönüp tatlı tatlı gülümsedim. “Bunu bana hatırlattığın için çok teşekkürler. Evet, gitmeyi planlamıştım, hatta grup otobüsünün kalkış saati bile belliydi. Ama belli bir ki-

şiyile gitmeyi ya da belli şeyler yapmayı planlamamıştım. Geniş bir grupta gidip anlık şeyler yapmayı düşünüyordum.”

Unutup yine elini ensesine götürmüş, kısa saçlarını düzeltmişti. Sonra hatırlayıp elini aşağı indirdi. “Tiffany ile iyi arkadaşsınız.”

Dönüp dolaşıp onu gündeme getirmeyi başardığı için teşekkür etmeliydim. “Pek sayılmaz.”

“Daha dün gece telefonla görüşmediniz mi? Araçta?”

“O saatte uyanık olan tek kişinin o olduğunu bildiğim için,” dedim, ama tabii ki bu çok da doğru değildi, aradığım da Tiffany ile sağlık elemanlarının uykuda olduğunu biliyordum. “Ama seni mutlu edecekse şu an bir şeyi kesin olarak planladığımı sana söyleyebilirim. Cumartesi gecesi Rashad’ın partisine gidiyorum.”

Alt dudaklarını kemirmeye başlamıştı yine.

“Ve ben oradayken sen de belki Tiffany ile birlikte gece devriyesine çıkarsın. Onunla çok iyi anlaştığın ve hiç aklından çıkmadığı besbelli.”

Purcell dövmeli kollarıyla tabakları koyup servis yapmak üzere aramıza girdiğinde ikimiz de geri çekildik. O ana kadar birbirimize doğru ne kadar fazla eğildiğimizi fark etmemiştim.

“Tiffany cana yakın biri,” dedi, ama konuşurken botlarına doğru eğildiği için sesi sanki Grand Canyon’dan seslenir gibi gelmişti. “O güzel. Ama eğer ima etmeye çalıştığın şey buysa seksi değil.”

Memur After’a Tiffany ile ilgili kötü bir şey ima etme-

diğimi duyurmak istiyordum. Sadece hakkımda ne düşündüğünü öğrenmek için olta atıyordum.

Ve bu durumda benim cana yakın ve güzel *olmadığımı* mı ima ettiğini de merak ediyordum. Demek ki bu ikisi değildim ama *seksiydim*.

Off ya, bana neler oluyordu, neyim vardı? Adam bana dönüp bakmıyordu bile. Başını önündeki yemeğe gömmüştü.

Çatalımı elime aldım. “Neden bana partiye birlikte gitmeyi teklif etmedin?”

Başını yemeğinden kaldırdı. “Sana bir üniversite partisine gitmeyi teklif edemem.”

“Neden?”

“İnsanlar ancak eşlerinin lise arkadaşlarının tekrar bir araya geldikleri yıl dönümü partilerine ya da *çocuklarının* düğünlerine gitmeyi teklif edebilirler. Ama ait olmadığım bir üniversite partisine gitmeyi teklif edemem.”

“Ama onlar daha on dokuz yaşında bile değiller. Onlar için farklı anlam taşıyan önemli bir parti bu.” Önündeki tabağı işaret ettim. “Ne yiyorsun? Biftek, omlet, yanında buharda pişmiş sebzeler. Çok sağlıklı görünüyor. Protein ve vitaminlerden oluşan mükemmel bir tabak. Geriye bir sigara tütürmek kalıyor. Geceleri durmadan sigara içiyor olman çok kötü.”

Bana hafifçe gülümsediğinde gamzeleri göründü. “Sen ne yiyorsun?”

“Meg’in spesiyali.”

“Omlet mi?”

“Bir tür Meksika omleti. Meg’in her gün farklı bir spesiyali vardır.” Omletten bir parça ağzıma atıp çiğnedim, ama aynı anda tükürmemek için kendimi zor tuttum, bana göre telafi edilmesi umutsuz bir vakaydı. Üzerine kahve içip zorlukla yutmaya çalıştım, başka türlü yutulacak gibi değildi.

“Lezzetli buldun mu?” diye sordu John.

“Biraz acı,” dedim gırtlaktan.

“Biraz su ister misin?”

“Su isteyemem,” diye fısıldadım. “Buna özellikle özen göstermek zorundayım. Eğer Purcell’le aram bozulursa, gecenin geri kalan kısmında insanlara ben servis yapmak zorunda kalırım,” dedim, ızgaranın başındaki Purcell’e doğru yürüdüm ve gülümsedim. “Ne kadar kırmızıbiber koydun?”

“Yarım kaşık.”

Tanrım, iki yumurtaya yarım kaşık kırmızıbiber. İnanılır gibi değil. “Çok beğendim, ama müşterilere biraz fazla acı gelebilir. Çeyreğini deneyelim.”

Purcell ters bir yüz ifadesiyle tamam anlamında başını sallayıp geri gitti.

“Su lütfen,” diye seslendi John. “Bu gece çok susuyorum,” diye mırıldanıyordu.

Purcell ona bir bardak su getirdi. Tekrar ocağa doğru yürüdüğünde, John bardağı almam için bana işaret etti.

Gözümün ucuyla Purcell’i takip ederken bardağın yarısına kadar içip gerisini John’un önüne doğru ittim. “Teşekkürler,” dedim nefes nefese.

“Müşterilerin tepkileri nasılmış?”

"Ona çeyrek ölçü kullanmasını söyledim ama sanırım unuttu."

"Neden yazıp önüne koymuyorsun?"

"Okuyamaz ki." Omletten irice bir lokmayı ağzıma atıp kahve ile birlikte çarçabuk yutmaya çalıştım, ardından John'un bardağından bir büyük yudum su daha aldım. "Onunla çalışmaya çabalıyorum, çünkü aslında iyi bir eleman. Değişik şeyler yapmayı seviyor. Ama annemle babam bunu anlamıyor."

"Liseden sonra burada kalıp onlarla birlikte restoranı işletmeyi hiç düşündün mü?" John bunu sorarken omletten tatmak için bir parça aldı.

Güldüm. "Tanrı korusun. 7 Haziran akşamı mezun olduktan hemen sonra buradan çekip gideceğim. Partiye bile kalmayacağım. Ardından günlerce dedikodusu yapılacak bir partiye katılmak benim için pek de önemli değil."

Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra yavaşça konuştu. "Bu kasabayı çok iyi biliyorsun. Benden bile iyi biliyorsun. Burası senin toprağın. Burada kalmak için iyi nedenlerin olmalı."

Komiktir, daha önce Elvis'in masasında otururken buranın hiç bu kadar boğucu olduğunu fark etmemiştim. Bakışlarımı restoranda gezdirdim. Belki de bu kasvet müzik makinesinden kaynaklanıyordu; kimse şarkı çalması için içine para atmadığından, sesi uyku getiren bir tonda vızıltı şeklinde çıkıyordu. Belki de bu vızıltıydı benim sinirlerimi bozan.

Ama bakışlarım dönüp dolaşıp John'a geldiğinde, asıl

sinirlerimi bozan şeyin o olduğunu anladım. Benimle ölü bir kızla konuşur gibi konuşuyordu. Sanki beni oturduğum yere hapsedmişti.

"Gitmek için daha iyi bir nedenim var," dedim hızlı bir şekilde.

"Anne ve babana karşı sadık kalman gerektiğini düşünmüyor musun? Burada kalıp onlara yardım etmek istemiyor musun?"

"Ben onlara çok fazla yardım ettim. Beni burada beş kuruş para ödmeden çalıştırdılar. Köle gibi. Seninle devriyeye çıkıp ortalıkta boş boş dolaşmaktan farksız."

Batırdığım iğneyi duymazdan gelmiş, yemeğini yemeğe devam ediyordu. Ama görünüşüne bakılırsa canı acımişti. Kaşlarının arasında çizgiler belirmişti. Küçük bir oğlan çocuğu gibi içini çektiğinde daha fazla üzerine gitmemeye karar verdim.

Sesimi mümkün olduğunca alçalttım. "Onların bana ihtiyaçları yok. Ama ihtiyaçları varmış gibi davranıyorlar, böylece beni çok yakınlarında ve kontrol altında tutmuş oluyorlar. Beni gereğinden fazla koruma altına alıp boğuyorlar. Bu da insanı delirtiyor."

Tabağından bakışlarını kaldırmaksızın, "Gereğinden fazla koruma altına almak mı? Neden?" diye sordu. "Tek çocuk olduğun için mi?"

"Nereden bileyim. Her neyse, kısacası bana ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar ama yok. Kasaba dışına çıktıklarında, tıpkı bu hafta olduğu gibi birini kiralyorlar, oluyor bitiyor."

Zehir gibi acı olan son lokmayı da ağzıma atmıştım.

“Ya buradan çekip gittiğinde işleri bozulursa ne olacak? Bunun için kendini suçlamayacak mısın, bunun senin hatan olduğunu düşünmeyecek misin? Ah.” Çatalı elinden bıraktı. “Seni üzmem istemedim.”

“Acı biberden oldu John.” Onun bardağını alıp suyu sonuna kadar içtim, ardından peçeteliktan bir kâğıt peçete çekip gözlerimde biriken yaşları kuruladım. “Tabii ki, benim hatam olduğunu düşünmeyeceğim. Böylece onlara da büyük iyilik yapmış olacağım aslında. Eğer restoranı işletmeye devam edemezlerse onlar için daha uygun olan muşamba kaplama işine geri dönerler. Onlar için yapabileceğim başka bir şey yok. Bugüne kadar hep birbirimize bağımlı olarak yaşadık ve hepimiz mutsuz olduk, kendimizi hep baskı altında hissettik ve birbirimizin çöküşüne zemin hazırladık.”

“Hım. Peki sen büyüdüğünde ne yapacaksın?”

Ona bir bakış attım. “Şu an Birmingham Üniversitesi’nde eğitim görmek için burs aldım.”

Çatalını bıraktı. “*Sen? Burs* mu aldın?”

“Bu burs senin anladığın anlamda başarılı bir öğrenci olduğum için verilmedi. Tek geçim kaynakları olan restoranlarını işletmekte zorluk çeken, neredeyse iflasın eşiğine gelmiş bir anne babanın tek çocuğu olduğum için verildi.”

“Ama yine de burs alabilmek için not ortalamasının ve mezuniyet derecesinin epey yüksek olması gerekiyor.” Bunu söyledikten sonra arkasına yaslanıp bu mavi saçlı kızı daha önce hiç görmemiş gibi uzun uzun bana baktı. “Merak etme,

kimseye söylemeyeceğim.”

“Ha.”

“Peki diğer masraflarını nasıl karşılayacaksın? Oda ve yeme içme gibi şeyleri?”

“İş bulacağım. Sonra da Southside’da bir ya da iki oda arkadaşıyla birlikte kalabileceğim ucuz apartman dairelerinden birini kiralayacağım.”

Anladığını ifade etmek için başını yukarı aşağı salladı. “Tiffany’yle.”

“Bunu henüz konuşmadım,” dedim. “Daha planlama aşamasındayım, kesin karar verdiğimde söylemeyi düşünüyorum.”

“Anladım.” Bana ciddi bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. “Nasıl bir iş düşünüyorsun?”

“Yönetim. Bir otel ya da restoranı yönetebilirim.”

Bir kahkaha patlattı.

“Sana bu aptalca kahkahayı attıracak kadar komik olan ne? Bu işi yapmaktan hoşlanıyorum. Sadece *burada* yapmak istemiyorum.”

Daha büyük bir kahkaha attı. “Özür dilerim. Seni bir yeri yönetirken hayal edemedim de ondan.” Başını kaldırıp yüzümdeki ciddi ifadeyi görene kadar gülmeye devam etti. “Ne oldu?”

“Ben on bir yaşımdan beri burayı yönetiyorum.” Sadece on üç yaşındayken birkaç ay ara vermiştim.

“Güzel de, neden bunları şimdi bana anlatıp...”

“Çünkü burada oturmuş sana üniversiteden burs aldı-

ğımı söylüyorum, ama sen sanki büyük bir tehlike altındaymışım gibi davranıyorsun.”

“Bunu bana en başta söylemiş olsaydın...”

“Söylemek zorunda mıydım? Hiçbir zaman sana karşı başarı belgelerimi göstermek ya da yeteneklerimi kanıtlamak gibi bir şey aklıma gelmedi. Sen benim kim olduğumu bile araştırmadan hemen koruma altına alman gereken çocuklardan biri olarak gördün ve doğrudan doğruya bu maceraya seninle birlikte atılmaya mecbur ettin.”

İyice koltuğuna yaslanıp gözdağı verir gibi baktı bana. “Senin durumunda olan birini düşün, başı senin kadar belada olan birini, böyle bir durumda polisin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için elinden geleni yapman gerekirdi.”

“Bu senin fikrin.” Bu başbelasından ne zaman hoşlanmaya başladığımı hatırlayamıyordum. “Aslında sen köprüde karşımıza çıkana kadar her şey yolundaydı ve ben kendi kendimi idare edebilecek durumdaydım.”

Buna inanmadığını ifade eder şekilde bana bakıp esnedi. Bu koyu bakışlar altında ezildiğimi hissettim. “Meg, sarhoştun, esrar çekmiştin, Eric Wexler’in seni kullanmasına izin veriyordun ve eğer beş dakika daha gecikmiş olsaydık, tren size çarpacaktı.”

Gözlerimi öfkeyle döndürdüm. “Sanırım trenin bana çarpamayacağını tekrarlamam gerekiyor. Hata yaptım. Eğer emniyetin üst düzey yetkililerinin bu saçma sapan teklifini kabul etmeseydim, her şey eskisi gibi yolunda gidecekti. Sanırım kendin hayattan korktuğun için beni de bu yolla kor-

kutmaya çalıştın ve bunun için durmadan *üzerime* geldin.”

“Bence tam tersine. Bu kasabayı terk etmeyi planladığına göre sen zaten korkuyordun ve kendini suçlu hissediyordun. Bir çıkmazın içinde dönüp duruyordun ve şimdi de seninle aynı fikirde olmayıp burada kaldığım için, kendimi geri zekâlı gibi hissetmemi bekliyorsun.”

“Yanlış düşünüyorsun,” dedim, çünkü hakkımda gerçekten yanlış düşünmüştü. Ama şimdi az önce sözünü ettiği şekilde, burada kaldığı için kendisini gerçekten geri zekâlı gibi hissetmesi gerektiğini düşünüyordum. “Geçen senenin yıllığında seni ararken, seviye sınavından çok yüksek puan alanların başında geldiğini gördüm. Bu yüzden burs teklifi aldığından eminim.”

Bifteğini sakın bir şekilde parçalara ayırdı.

“Burslu büyük budala,” dedim. “Aynı zamanda eyalet futbol takımı kaptanıymışsın.”

Aynı şekilde sebzeleri de küçük parçalara ayırdı.

“Böyle bir kişinin kafadan üniversiteye gitmemesi için hiçbir neden olamaz,” dedim. “Yani istesen sen de futbol takımındaki arkadaşlarınla birlikte üniversiteye gidebilirsin ve daha önce reddettiğin bursu üniversite sana tekrar geri verebilir. Böylece bizler köle gibi çalışmaya devam edip masa beklerken, sen aldığın *polis akademisi* eğitimi sayesinde, örneğin eyalet güvenlik muhafızı ya da özel dedektiflik gibi daha iyi bir iş bulabilir ve daha yüksek bir ücret alabilirsin.”

“Benim burada bir işim var,” diye mırıldandı.

“Nedir bu iş? İş dediğin birilerini zorla koruma altına

almak gibi güya hizmet ettiğini sandığın garip zorlamaların mı? Hem bunu her yerde yapabilirsin ki. Neden ille de burada yapman gerekiyor?”

“Burası benim evim.”

“Sanırım tek başına bir dairede kalıyorsun. Ailen burada mı?”

Bana baktı. “Yani karımı ve manga okuyan çocuklarımı mı kastediyorsun?”

Kıpkırmızı kesilmiştim. İyi vuruştı. “Ebeveynlerini kastetmiştim.”

Başını iki yana salladı. “Onlar ben dokuz yaşındayken boşandı. Annem sonra birkaç yıl kasabada kaldı ama daha fazla dayanamadı ve gitti. Şimdi Virginia’da yaşıyor. Babam okulumu bitirmemi bekledi, o yüzden mezun olana kadar benimle birlikte burada kaldı. Sonra o da gitti. Şimdi Colorado’da yaşıyor.”

“Bu tarz bir akşam yemeği kendini buraya daha da bağlı ve çok yakın hissettiriyor olmalı,” diye güldüm. “Bekâr bir kasabalı olarak bu çöplükte hep aynı geleneksel yiyecekleri yemen bile buraya ne kadar bağlı olduğunu kanıtlıyor.”

“Keşke bekâr bir kasabalı olarak dediğin gibi çöplüğün ortasında yaşasaydım, o zaman her şeyiyle eskiler gibi geleneksel bir hayat yaşardım. Kullandığım kap kacak, tava bile dökme demirden olurdu.” Tabağına bakıyordu ama kendi kendine gülümserken yine gamzeleri ortaya çıkmıştı.

“Arkadaşların gitmiş, ailen gitmiş, doğup büyüdüğün evde de yaşamıyorsun. O zaman seni bu kasabaya bağlayan

ne? Geride bıraktığın ne var? Sadece köprü için mi buradasın?”

Yüzündeki gülümseme bir anda söndü.

“Diyelim ki üniversiteye gittin,” diye bir varsayım ortaya attım. “Ceza hukuku mu okursun?”

“Hayır. Bu boşa zaman harcamaktan başka bir şey değil.”

Bu polis memurunun hayatını düşününce bu cevap benim için sürpriz olmuştu. Oysaki böyle birinin tek amacının insanlığa adalet konusunda hizmet etmek olacağını sanıyordum. “Genel hukuk mu okurdun?”

“Hayır, o da değil. Çünkü suç işleyenleri teker teker toplayıp adalete teslim etmek insanlık adına yeterli bir hizmet değil. Ceza hukukunu ya da ceza kanunlarını öğrenip onları hapse tıkmak, böylece birbirlerini öldürmelerini önlemek sorununu halletmiyor. Çünkü orada kaldıkları süre içinde zamanlarını nasıl daha büyük bir suç işleriz diye düşünmekle geçiriyorlar. Bu sence sıkıntı verici bir durum değil mi?”

“Peki o halde ne okurdun?”

“Ben üniversiteye gitmeyeceğim, o yüzden bu soru gereksiz.”

“Ama baştan bunun bir varsayım olduğunu söylemiştim.”

Dudaklarını kemirirken hafifçe, “Sanat,” dedi.

Bunu duyunca çenem aşağı düşmüştü. “Sanat!”

“Herkesin bana söylediği şey bu. Ama bunun için ille de üniversiteye gitmek gerekmiyor. Haliyle üniversiteye git-

mememin bir nedeni de bu oluyor. Bir insan eğer sanat yapmayı düşünüyorsa, bunu kendi kendine çalışarak da yapabilir.”

“Bazı insanlar yeterince sıkı çalışırlarsa bunu yapabiliyorlar, sana katılıyorum, ama doğruyu söylemek gerekirse bu senin adına düşünebileceğim en son şeydi.” Birkaç dakika onun yemek yiyişini seyrettim. Memur After’ı lacivert üniforması içindeyken bir sanatçı olarak görmekte zorlanıyordum. Benim karşımda oturan Johnafter’a göre sanatı hanım evlatları yapardı. Ama aynı Johnafter parkta koştuğu gibi, İspanyolca derslerine de katılmıyor muydu? Tabii ki de.

“Aslında bir taraftan polis memurluğu yaparken, diğer yandan da sanat yapabilirsin, böylece sevdiğin ve yapmayı istediğin iki işi birden yapmış olursun. Eğer yapmazsan, karnına ve manga okuyan çocuklarına karşı hep sert olursun. Elinde hayatını yaşamak gibi bir şans varken bunu mutlaka yapmalısın.” Başımı eğip onun hâlâ yemeğine odaklanmış olan gözlerini yakalamaya çalıştım. Bana bakmıyordu. “Neden sanat?”

Bıçağıyla bifteğini sakince kesmeye başladı. “İkisinin yolu çok farklı, mesleğim insanları yola getirmek, onları değiştirmeye çalışmak ve birbirlerinin canını yakmalarını engellemek. Sanat ise en etkili iletişim yolu. Onu insanların ruhunu yükseltmek, yüceltmek için kullanırsın ve içlerinde şu an taşıdıkları ruhtan daha öte bir ruh olduğunu keşfetmelerini sağlarsın.” Etinden bir parça ağzına atıp yavaşça çiğnedi, ardından yutkundu ve bana baktı. “Bir şey mi oldu?”

Onu ağzı açık bir şekilde izlediğimi fark etmiştim. “Yok.” Ağzımı kapattım.

“Ah, özür dilerim seni şaşırttım galiba. Polislerin aptal olduklarını birden unuttum.”

“Ben sana aptalsın demedim hiçbir zaman.”

“Polis olmak için üniversite eğitimi almaya gerek yok. Sadece okuma yazma ve araba kullanmayı bilmek yeterli. Hatta okuma yazma bilmeye bile gerek yok.” Köprüde onunla ilk karşılaştığımız gece söylediklerimi şimdi aynen bana geri iletliyordu.

“Peki tamam, beni o gece *tutukladığın* sırada ağzımdan çıkan kaba sözler için özür dilerim!” Purcell servis yapmak için elindeki kahveyle masaya eğildiği sırada, “Garson bey, polis için sipariş etmedim, köpüksüz bir tane kendim için istemiştım,” dedim.

Purcell kupamı doldurup geri giderken homurdandı. “Ailen bunun için yeterli parayı ödemiıyor.”

Purcell tekrar ocağın başına dönerken, John onu ardından seyretti. Sonra masanın üzerinden bana doğru eğilip yavaşça, “Kaderimin bana çizdiği yoldan hoşnut olmayıp yön değiştirmem için istediğin kadar benimle uğraşabilirsin, ama ben üniversiteye gitmeyeceğim.”

Ben de aynı şekilde eğilerek büyük bir sır veriyordum gibi fısıldadım. “Kaderin mi? Sen bunu saman çöpü çekmekle karıştırıyor olmalısın. Oysaki bu bir şans oyunu değil. Hayatını şansa bağlayamazsın. Kaderin senin elinde, onu isteklerin doğrultusunda sen yönlendirirsin. Eğer hayatından

hoşnut değilsen, değiştirebilirsin.”

“Ben hayatımdan memnunum,” dedi ve geriye doğru yaslanıp sanki biri düğmeyi çevirmiş gibi sesini normal tona yükseltti. “Yani sonuçta sen bir restoranı yönetmek istiyorsun, ama bu ebeveynlerinin restoranı olmamalı.”

İç geçirip konuyu değiştirmesine izin verdim. “Evet, ama bu asla büyük ve ünlü restoranlar gibi bir yerde olmayacak, ben egzotik diyarlara ait değişik bir şeyler denemek istiyorum.”

“Egzotik diyarlar. Neresi mesela?”

“Bilmiyorum. Bugüne dek hiç egzotik bir diyarda bulunmadım. İlk kez bahar tatilinde gitmeyi düşünmüştüm.” Daha önce dediğim gibi, üniforması üzerindeyken onunla ciddi anlamda daha kolay iletişim kurabiliyordum.

Tabağındaki brokoliden bir parça alıp ağzına götürdü.

“Televizyonda hep izliyorum, örneğin Florida, Key West gibi bir yerde bir işim olsun çok isterim,” diye devam ettim. “Çok ilgi çekici görünüyor. Tropikal bir cennet. Amerika Birleşik Devletlerinin güneyi, özellikle Miami’nin güneyi. Onlar birlikten ayrıldılar. 1982 yılında Amerika’dan ayrılıp bağımsız birer devlet olduklarını açıkladılar. Bunu biliyor muydun?”

“Evet.”

“Ama ses getirmede.”

“Getirmede.”

“Kimse onları ciddiye almadı.”

“Bak şu işe.”

Hayalimdeki tropikal cennetle alay etmesi beni biraz da olsa rahatsız etmişti. “Oraya gittin mi?”

“Hayır.”

“Başka bir yere gittin mi?”

İncinmiş gibi baktı. “*Tabii ki* gittim. Çünkü ben polisim...”

“Ah, yine başlama. Ben hiçbir yere gitmedim, o yüzden hayal etmeye çalışıyorum. Nereye gittin?”

“Avrupa’nın hemen hemen her yerine. Fransa, Portekiz, İspanya, İtalya, İsviçre, Avusturya, Almanya, Danimarka, Hollanda, Belçika, Lüksemburg.” Parmağıyla havada bir rota çizdi. “Hep trenlerle seyahat ettim ve öğrenci pansiyonlarımda kaldım.”

“Tanrım, şaka yapıyorsun! Ne zaman?”

“Birkaç ay önce. Polis akademisinden Kasımda mezun oldum, ama Aralıkta on dokuz yaşma girene kadar bu mesleğe başlayamadım. O yüzden bir ay boyunca bir şeyler yapmam gerekiyordu. Buranın dışında bir yerleri görmek istedim.”

“Çok kıskandım,” dedim.

“Polis akademisindeyken maaşlarımı biriktirmiştım. Hayatımın geri kalanını bu kasabada çalışarak geçireceğimden dolayı bu aranın dünyayı görmem için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.”

“Oh.” Ne büyük bir değişim. O halde ona bu konuda baskı yapmaya devam edecektim. Bu benim için iyi bir tüyo olmuştu. “Angie de seninle birlikte geldi mi?”

“Böyle bir şey yapmaya korkardı. Her neyse, zaten o sı-

ralar benden ayrılmıştı da.”

Dayanamadım. “Küçük bilmiş. Sen gerçekten insanlarla maymun gibi oynamakta ustadın.”

Çatalını boş tabağa bırakıp bana baktı.

Yemeğimi bitirmek için bunun iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Mısır ekmeğinden kalan son lokmayı da ağzıma attım ve Meg’in spesiyalinin gerçekten tam anlamıyla umutsuz vaka olduğunu anladım, artık başka bir şeyler denemeliydim. Hâlâ bana bakıyordu. Saçlarımın, dibine kadar yandığını hissediyordum.

Sonunda pes edip ben de ona aynı şekilde baktım ve gözlerindeki öfkeyi gördüm.

“Tanrım, Meg!”

“Tamam, sözümü geri alıyorum,” dedim. “Öyle demek istemedim.”

“Peki ne demek istedin?”

“Angie’ye hâlâ aşık olduğunu sanıyordum.”

“Değilim. Ama *sen* bunu anlamıyorsun. Bu tavrını değiştirmelisin. Buraya oturduğumuzdan beri sürekli beni ıgneleyip duruyorsun.” Gözlerini kapattı, derin bir iç çektikten sonra tekrar açtı. “Benden *nefret* mi ediyorsun?”

“Senden nefret etmek için iyi bir nedenim var, John. Beni tutukladın ve bahar tatilimi kasıtlı olarak mahvettin.” Bıçağımla tabağımın kenarına vurdum. “Hayır, nefret etmiyorum. Ama sen de masum biri değilsin. Bir saat önce soygun yapılan yerde, suratını asıp duran ben miydim?”

Birden dostça bir görünüme büründü ve yüzünde bir gü-

lümseme belirdi. “Ama sen de sürekli delillere dokunup duruyordun.”

“Çünkü sana Will’in saçımı çektiğini söylediğim halde, beni deli etmeye devam ettin, ben de seni deli etmek istedim.”

Pencereden dışarıya, park yerindeki polis aracına baktı. “Gece başladı. Haydi ateşkes ilan edelim.” Tokalaşmak için masanın üzerinden elini uzattı. “Dostum. Üç buçuk gece daha benim partnerim olmaya katlanmak zorundasın.”

Elimi tam onun elinin üzerine koyacakken birden çektim. “Üniformalıyken sana dokunamam.”

“Sana bir ayrıcalık tanıyorum.”

Bunun anlamı neydi şimdi? Olasılıklar beynimin içinden geçip giderken parmağımın ucuyla onun bileğine dokundum. Bir anda bileğimden sıkıca yakaladı ve avucunu avucumla birleştirdi. Başparmağı elimin üzerinde geziniyordu. Buna tokalaşma denemezdi, sadece ellerimiz geçici olarak birbirine dokunuyordu.

Şimdiye dek hiç böyle bir tokalaşma yaşamamıştım. Biraz beceriksizce ve seksi ve de bir dostu rahatlatmak için olmadığının apaçık gösterecek kadar sıcak.

Dostmuş, başımın belası.

10

“Burada kötü şeyler olacak,” dedi Tiffany.

John’la birlikte çıktığım gece mesailerinin üçüncüsü ve aynı zamanda çoğu gecede olduğu gibi, Birmingham kavşağında karşılaştığım üçüncü kazaydı.

Tiffany ile birlikte ambulansın arka tamponunun üzerinde oturuyorduk, arkamızda aracın kapıları açık haldeydi. Normal olarak hastane ve dezenfektan kokusundan aşırı rahatsız olup bucak bucak kaçırdım ama şimdi çok yorgundum ve oturacak başka bir yer yoktu. Sağlık elemanlarının yarası hafif olanları ayakta tedavi edişlerini seyreliyordum.

Sedyeye yatırdıkları yaşlı bir adamın gözlerinin içine ışıklı kalemle bakarlarken en azından Tiffany’nin acil sağlık elemanlarının nasıl müdahale ettiklerini seyrettiğini düşünüyordum. Ama ben şahsen John’u izliyordum. Etrafa saçılan camların ortasında durmuş, çarpışan iki otomobilin çevresinde birbirine girmiş olan trafiği yönetirken, iki çekme aracı

da hurdaya dönmüş otomobilleri ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Trafik durmadan John'un üzerine doğru akıyordu. Neredeyse ona çarpmak üzere teğet geçtiklerini görüyordum. Büyük olasılıkla sürücüler onun ne kadar güç durumda ve öfkeli olduğunun farkında değildiler. Ona güvenliği için sakin olması ve kenara çekilmesi gerektiğini söyleyip söylememek arasında tereddüt yaşıyordum. Memur Leroy trafiği zaten yönetiyordu.

"Bu kez itfaiye aracını çağırmadılar," dedi Tiffany. "Geçen gece itfaiye aracını da çağırdılar, çünkü kaza çok kötüydü. Sağlık elemanları bugüne dek bu kavşakta gördükleri en tehlikeli kaza olduğunu söylediler."

"Daha da önemlisi," dedim, "geçen gece Brian itfaiye aracındaki görevinin başında mıydı?"

"Evet. Bundan böyle onu aramamamı söyledi." Hâlâ sağlık elemanlarına bakıyordu, ama bir anda göz pınarlarında biriken yaşları çarçabuk silmeye çalıştı.

"Suskunluk en iyi yöntemdir," diye mırıldandım. Ama dürüstçe söylemek gerekirse, bunun onun için en iyisi olduğunu düşünüyordum. Brian, Tiffany için yeterince uygun biri değildi. Ama Tiffany'yi buna inandırmak çok zordu. Ve ben onu mutsuz görmekten nefret ediyordum.

Neyse ki çok geçmeden aptalca kafamı kurcalayan düşüncelerimden uyandırıldım. Benim sevgili sağlık elemanı arkadaşım Quincy ambulansa gelmişti. Omzuma vurup kollarını çatarak bana baktı. "Hey kaplan, her iddiasına girerim

ki, sen polislerle dolaşmaya bayılıyorsun. Hız ve gürültü. Tam sana göre."

"Sen nesen, ilkbaharda fulyalar tomurcuklanıp yumuşacık tüylü yavru tavşanlar koşuşurken romantik takılanlardan mısın," dedim "Geçen hafta köprüde bana neyi ima etmeye çalıştım bakalım?"

"Dört yıl önce seni hayatta tutabilmek için o kadar çok çalıştıktan sonra, kendini öldürmek için elinden geleni yaptığını. Kazazedelerin birisi on üç, birisi on yedi yaşındaydı. Bu sana bir şey hatırlatıyordur sanırım." Sol yumruğunu aşağıda, sağ yumruğunu yüksekte tutarken buğday teninin altından mavi damarları görünmüştü. Parmağıyla çapraz bir işaret çizdi. "Güya olgunlaştığını sanıyorsun." Ambulansın içinden acil yardım çantasını alıp kazanın olduğu yere yöneldi.

"Hah," diye seslendim arkasından. Haklı olduğunda geri dönüş yapmak benim için hep çok zor oluyordu. "Hiç değilse olgunlaşmış gibi görünüyorum," diye homurdandım.

"Meg Johnafter'dan hoşlanıyor, Meg Johnafter'dan hoşlanıyor," diye mırıldanıyordu Tiffany bir yandan.

"Görünüşte benimle ilgileniyormuş gibi bir izlenim veriyor," dedim. En çok da onun arabaları durduruş biçimini beğeniyordum. *Burada ne bekliyorsunuz*, der gibi sürücülere yaptığı el kol hareketleri onun en sevdiğim tavrıydı. "Ama aramızda bir şey olamaz."

"Herhalde bir polisin tutuklusuna aşık olduğu tek vaka sen olacaksın."

“Teşekkürler, Tiff.”

“Neden aranızda bir şey olamazmış? Başına bela olacağını mı düşünüyorsun?”

“Sanmıyorum,” dedim. “Doğruyu söylemek gerekirse, emniyet yetkililerinin zorunlu kıldığı şu Hanım Evladı Oyunu başlayalı beri John bana hiç patronluk taslamadı. Birlikte çalışırken sürekli form doldurup onları çoğaltmaktan başka bir şey yapmadık. Ama beni de can sıkıcı detaylardan biri olarak gördüğünü ve benden hiç hoşlanmadığını biliyorum.”

McDonalds’ta karşılaştığımız gece John’un arkadaşlarının yaptığı gibi, böyle hikâyeleri çok duyduk anlamında imalı sesler çıktı Tiffany’dan.

“Bu şekilde düşünmenin nedeni ne? Onun elini kalçalarımın üzerinde mi gördün?”

“Oh, hayır. Ama arabaların arasında dikilirken bile sana bakmayı ihmal etmiyor.”

Dönüp John’a doğru baktım, gerçekten bana baktığını görünce hemen bakışlarımı kaçırdım.

Evet doğruydu durmadan bana bakıyordu ve üstelik baktığını gizlemeyip bana gülümsemişti de.

Belki de oyunum işe yaramıştı. Önden düğmeli güya saygın görünümlü bir gömlek giymiştim, ama aslında amacım karşımdakini heyecanlandırmaktı. O yüzden özellikle göğsümün tam üzerine isabet eden düğmeleri iliklemeyi unutmış gibi yapmışım. Aksi takdirde hiçbir saygın görünümlü genç kızın böyle iç gıcıklayıcı bir gömlek giymesi düşünülemezdi.

Aynı zamanda bu gece mesaimiz başlamadan önce, Eggstra! Eggstra!nın tam karşısındaki dükkana gidip parfüm reyonundaki testerlerden birini vücuduma sıkıştırmıştım. Özellikle de beni ele geçiren sahibimi hayran bıraktıracak türden olmasına dikkat etmiştim.

O da parfüm sürmüştü ki bu sırft ona güzel koktuğunu söylediğim için eve gidip tüm parfümeri malzemelerini çöpe atmadığını gösteriyordu. İyiye işaretti. Umarım yan gelip yatmış mandaları etkilemek ister gibi aşırı miktarda sürdüğümüz parfüm nedeniyle insanları bayıltmazdık.

Üzerine hurdaya dönmüş arabaların yüklendiği çekiciler giderken John parmağıyla havada bir daire çizip aracına göz kulak olmamı işaret etti.

Ben de ona aynı şekilde beysbol maçındaymış gibi bir seri hareket yaptım.

Gülümsedi. Başını aracına doğru çevirdi.

Sonra başparmağımı havaya kaldırıp her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

“Haklısın,” dedi Tiffany. “Onun senden çok fazla hoşlandığını sanmıyorum.”

Ona gülümsemekten kendimi alıkoyamadım, ama sonra yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş söndü. “Her neyse, sonuçta ondan bana iş çıkmayacağını sana söyledim. Zaten ben gideceğim, o burada kalacak.”

“İş çıkabilir.”

“Çıkamaz.” Ambulanstan gelen dezenfektan kokusundan kaçmak için tamponun üzerinden aşağı atlayıp John’un

aracına doğru yürüdüm. Gece rüzgârı soğuktu, ceketimin içinde ürpermişim.

Aracın kapısını açtım ve tam sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa oturmak üzereyken birden durdum. John oturmuş, not defterimi okuyordu. Beni görmezden gelip yüzüme dahi bakmadan not defterimi okumaya devam ederken, “Lois’ten bir çağrı aldım. Çıkan bir kavgayı yatıştırmamız için Martini’ye gitmemizi söyledi,” dedi.

Yavaşça koltuğuma oturup kapıyı kapattım. *Benim not defterimi okuyordu.* Aslında geçen geceki sohbetimizden bu yana epey bir yol kat etmiştik. Sanki bir tür ateşkes imzalamıştık. Tıpkı karanlıkta yavaşça içeri süzülen parlak güneş ışığı gibi artık birbirimizi az da olsa anlamaya başlamıştık.

Ama bu olmamıştı işte!

Aklımdan süratle defterde yazılan notlarımı geçirdim. Onun elinden nasıl alabilirdim? Eğer bunu hemen başarabilsem ancak ondan söz ettiğim ilerideki sayfaları okumasını engelleyebilirdim. Aksi takdirde bu defter birazdan utanacağım şeyleri yaşamama neden olacaktı. Ya da acaba soğukkanlıyı mı oynamalıydım? Görünüşte bu defter oynadığım Hanım Evladı Oyunu sırasında bilmediklerimi not ettiğim defterdi, bunda utanılacak bir taraf yoktu, tek utancım onun hakkında yazdıklarımın ortaya çıkacak olmasıydı. Ve bu yüzden kendimi köşeye sıkışmış hissediyordum.

“Onu bana ver,” dedim, defteri bir ucundan yakalayıp.

Onu elimden kurtarıp başının üzerine doğru çekerken bana alaycı bir gülümseme ile baktı.

Kalbim ağzıma gelecek gibi atıyordu. Neydi bu, ortaokulda mıydık? “O benim.”

“Delil bu.”

Kesinlikle öyleydi.

Not defterini aşağı kaydırıp direksiyonun üzerine koyduktan sonra incelemeye devam etti. “Şu Japon haiku’ları gibi olmuş.”

“Sana hep Japonları mı hatırlatıyorum?”

“Sana daha önce de söyledim, evet.”

“Ama yanlışlık var, satırlardaki hece sayısı birbirini tutmuyor.”

Parmağıyla tek tek yüksek sesle saymaya başlamıştı şimdi de.

“Garip şeyleri toplama gibi bir merakım var,” diye açıkladım.

Alaycı bir şekilde baktı. “Bana bu deftere şu anki projemizle ilgili notlar aldığını söylemiştin.”

“Kafam bazen karışıyor işte. Bu arada sana söylemem gereken bir proje var.”

Defteri geri uzattı. Üzerine oturdum. Ardından aracı çalıştırdı ve başıyla sireni yerleştirmemi işaret etti.

Kasabanın merkezine doğru hızla yol alırken, yüzündeki gülümseme solmamıştı. “Bana şu yeni projenden söz et bakalım.”

“Sürpriz olsun.” Siren sesini bastırmak için yüksek sesle bağırdım.

“Ben sürprizlerden hoşlanmam.”

Bu bana hiç sürpriz olmamıştı.

“Senin düşünmeden çarçabuk polis memuru olmandan yola çıkıp acil bir dönüşüm projesiyle ilgileniyorum,” dedim.

“Yani sende polis olacak yürek olmadığını düşünüyorum.”

“Sende de yok.”

“Ben zaten bende var demiyorum ki, ama sen var diye ısrar ediyorsun, bir poliste olması gereken özelliklerin hepsinin kendinde bulunduğunu söylüyorsun. Hatta bazı şeyler var ki sende saplantı haline gelmiş; üniformalıyken kimsenin sana dokunmaması gibi.”

“Bu sadece bir güvenlik meselesi. Bir silah taşıyorum. Ve silahın her an ateş etmeye hazır olduğu için insanlar sana sarıldığında ya da dokunduğunda tehlikeli olabilir.”

“Ateş etmeye hazır mı? Ya kazara ateş alırsa bu senin güvenliğin için de tehlikeli olmaz mı?”

“Üzerinde silah varsa fazla dikkatli olamazsın. Olay mahalline gittiğinde, özellikle içerdeyken, şüpheliler sana yaklaşmak istediğinde, onların üzerine doğru giderken, sana dokunmalarına izin veremezsin. Gelebilecek tehditlere karşı tampon bölge oluşturmak zorundasındır. Bu da bir başka güvenlik meselesidir.”

“Anladığımı kadarıyla bu da sözünü ettiğin güvenlik için tampon bölge oluşturmayı gerektiren tehditlerden hoşlandığını gösteriyor.”

Şehir merkezine doğru süratle yol alıyorduk, ama bu kez rüzgâra karşı çılgılık atmak isteğimi frenlemiştim. Gözlerim John’un üzerindeydi.

“Bana saygı duyulmasından hoşlanırım,” dedi. “Sıska bir lise öğrencisi olduğum zamandan beri saygıyı çok fazla önemserim. Ve insanların bana soru sormasından hoşlanmam,” diyerek bana baktı. “Şu ana dek bu hiç değişmedi.”

“Neden insanların sana soru sormasından hoşlanmıyorsun?”

“Sanırım verilecek iyi cevaplarım olmadığını hissettiğim için.”

“Cevaplar,” diye tekrarladım. “Bu bir alışkanlık mı? Sende gördüğüm ikinci saplantı da bu işte. Kelimeleri içinde bulunduğumuz zamanda kullanıldığı gibi değil de, eski şekliyle söylemeye çalışıyorsun. Örneğin *yanıt* yerine *cevap*. *Araç* yerine *otomobil*. *Tabanca* yerine *silah*. Peki buna ne diyorsun?” Üzerimdeki blucine dokundum.

“Amerikan bezi.”

“Peki bu?” Şimdi de üzerimdeki gömleği işaret ettim.

“Bluz.”

Ellerimi yüzüme doğru götürdüm. “Bu?”

“Çehre.”

Saçlarıma dokundum.

Ormanın arasından giden tozlu yoldan dönüp ana yola çıktı ve Martini’ye giden yola girdi. Evet, böylece kasabadaki her şey arkadaki ormanlık toprak yolun sonunda kalmıştı.

Dönüp bana baktı. “Çivit rengi,” dedi. Önündeki yolun ardından tekrar baktı. Parmaklarını sırtına, benim morumsu gibi gördüğüm karanlık yere doğru götürdü. “Menekşe.”

Aracın içi ısınmıştı. Ceketimi çıkarttım. Göz ucuyla ba-

na bir kez daha baktı, ama menekşe moru dediği saçına mı, yoksa göğüslerime mi baktığını anlayamamıştım.

“Hey,” dedi. “O gün... yani o gece... izin kullanmak istiyorum... Rashad’ın partisi için.”

“Dalga geçiyorsun!”

“Hayır. Normal olarak Perşembe ve Cuma izinli olup Cumartesi günü işe dönüyorum. Ama bu hafta Perşembe izinli olup Cuma çalışırım, Cumartesi yine izinli olurum. Hep senin sayende tabii!” Ön camdan dışarı doğru baktı, çalışma şartlarını bir günlüğüne bile değiştirmesi mümkün değilmiş gibi bir tavır içindeydi; sanki emniyetin üst düzey yöneticileriyle sadakat yemini imzalamıştı. Sonra tekrar bana döndü. “Senin sayende.”

“Önemli değil.” Bu geceden sonra resmi cezamanın bitmesine iki gece kalıyordu ve ben John’un bana karşı tavrının ne olacağını merak ediyordum. Ama aklıma gelen bu küçük düşünceden dolayı pek o kadar rahatsız olmadım, çünkü kötü bir şeyin olması mümkün görünmüyordu. Gerçi John’un her zaman mucizevî denecek, akla gelmeyecek düşünceleri olurdu ama yine de aracı Martini’nin önündeki alana park ederken bütün bunları aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Kasabanın tek barı vardı, o da pek geleneksel türde bir bar değildi, o yüzden çevredekileri hayal kırıklığına uğrattığı bir gerçektir. Adı Martini ile birlikte anılan kasabada insanlar doğal olarak Birmingham, Five Points’dekilerden çok daha kaliteli, donuk mavi ışıklarla donatılmış esaslı barlarla karşılaşmayı bekliyordu. İçeriye görmemiştım ama dışarısı çi-

mento olduğuna göre içeriye hayal edebiliyordum. Büyük olasılıkla Martini’yi karıştırmasını bile bilmiyorlardı. Ya da bilseler bile onu bira bardağında servis ediyorlardı.

Çakıl taşlarıyla kaplı otopark araba doluydu. John muhtemelen sarhoş bir sürücüyü takip etmesi gerekebilir düşüncesiyle, çıkması kolay olsun diye çamurlu yolun kenarına park etti. John’u artık iyi tanıyordum. Ama sireni kapatmadan araçta otururken, ne olduğunu anlamak isteyerek dışarı çıkan bar sahipleri hiçbir şey yokmuş gibi tekrar içeri girmişti.

“Korkuyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi, gözlerini barın girişinden ayırmadan. “Eğer korku hissetmeyip tek başına bar kavgasına girersen aptalsın demektir. Veya çıldırmış ya da yeterli bilgiyi alamayıp cahil kalmışsındır. O yüzden ben her zaman önce temkinli hareket eder, beklerim. Önce herkesin sirenleri duymasına izin veririm.” Eğilip sirenin düğmesini iyice açtı. Bardaki gürültülü müzik sesi neredeyse siren sesini bastıracak kadar güçlüydü. “Sen burada kal.”

“Ben seninle geleceğim ve seni koruyacağım.”

Homurdandı. “Bunu bana söyleyeceğini biliyordum. Ama ben gerçekten ciddiym, Meg. Seni oraya götüremem. Bir şey olacağını sanmıyorum. Eğer başarabilirsem, içeri girmeden önce telsizle rapor vereceğim. Bu insanların ne yapacağını hiç bilemezsin, çoğu sarhoş. O yüzden hemen kavgaya giriyorlar.”

“Peki ama o zaman Japon şiirlerim için nasıl malzeme

toplayacağım?”

“Bak, kendimin ve oradaki diğer insanların güvenliği için endişe ederken, bir de senin için endişelenemem. Bu benim dikkatimi dağıtmama neden olur.”

“Benim için endişelenme. Ben kendimi koruyabilirim.”

“Sana zarar gelmesini istemiyorum,” dedi.

“Tamam. En fazla hapishane gardiyanlığına geri dönersin. Umurumda değil.”

“Hayır. Sana zarar gelmesini istemiyorum dedim.” Elini dizimin üzerine koydu. “Meg, lütfen araçta kal.”

“Tamam.”

Dizimden yayılan bir sıcaklık hissediyordum. Onun araçtan inip ışıklı otoparkta kendinden emin bir şekilde yürüyüşünü izledim. Aptalca şeyler düşünüyordum. Dizimi bir daha asla yıkamayacaktım. Bu blucini de bir daha asla yıkamayacaktım. Bu blucinin diz kısmını kesip yastığıma dkecektim ve her gece onun üzerinde uyuyacaktım, ona ait bir molekül de olsa benim yatağımda olacaktı.

Belinden copunu çekip çıkarttı ve barın içinde gözden kayboldu. Onun içeri girmesiyle gürültülü müzik sesi birden kesildi.

Neredeyse iki gecede bir elinde copu ya da silahıyla tehlikeye yürüyüşünü izliyordum. Bu tıpkı fırındaki meyveli keki sıcak tutmaya çalıştığım karavanda uyanık kaldığım gecelere benziyordu.

Ama daha fazla dayanamıyordum. Karanlıkta yalnız başına beklemek istemiyordum. Kendimi dayanmaya zorluyor-

dum. Bir çatışma veya silah sesi duyana kadar, ya da onun sırtına bir bıçak saplanmış halde sendeleyerek kapıdan dışarı çıktığını görünceye kadar beklemeye hazırlamıştım kendimi. Ama artık daha fazla bekleyemeyecektim. Tam o sırada John'un, inlerine adım attığı insanlar bir anda karıncalar gibi bardan dışarı fırlamaya başlamıştı. Aralarında Eric de vardı, Angie Petit'i otoparktaki bir pikabın arkasında duran arabasına doğru yönlendirirken sendelediği görülüyordu. Çok geçmeden pikap çıkmak için farlarını yakınca Eric'in BMW'si ortaya çıkmıştı.

Onları seyrettim. Gördüğüm banal bir manzaraydı. Hım, bu sarhoş adamın bu cüceyle işi neydi?

Ama onlar hakkında cevabını bulamadığım sorular, John'un kapıda belirmesiyle kafamdan uzaklaşmıştı. Vurulmamış, bıçaklanmamıştı. İçeri girdiği gibi aynı ciddi polis memuru görüntüsüyle dışarı çıkmıştı. Koltuğu terli ellerimle sıkı sıkı tutmuştum, arabadan atlayıp ona doğru koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ve sonra kendi kendime öfkelen dim. Neden Johnafter'la *çık mak* konusuna yeterince ciddi bakmayıp ümitlenmekten vazgeçmişim? Ve bu mucize çocukla çıkmak için zincirlerimi kırmaya karar verdim.

Silahını belinde tıngırtı yapan diğer şeylerin yanına asıp araca geri döndü. “Bir şey mi oldu? Eric'le Angie'yi görmüşsündür herhalde.”

Eric ve Angie. Hah. Parmağımı gözlerimin arasına bastırıp düşündüm, neler olabildiğine dair konsantre olmaya ve

testerenin yönünü hissetmeye çalışıyordum.

“Benim için bir şey ifade etmediğini biliyorsun,” dedi John kibarca. “Ama eğer bilmek istersen, Eric onunla sadece beni sinirlendirmek için çıkıyor.”

“İşe yaradı mı peki?” Sanki şu an Eric için endişeleniyormuşum gibi sordum. Testere işliyordu.

“Hayır. Eric’i uzun zamandan beri tanırım. Ondan böyle bir hareketi her zaman beklerim. Ve Angie... Bu yaptığı hiç de namuslu bir hareket olmadı, sence de öyle değil mi?”

Koltuğuma iyice yaslanıp umursamaz bir tavırla omuz silktim. “Çocukça şeyler giyiniyor olmasından başka bir şey bilmiyorum onun hakkında.”

Çok kıskanmış gibi görünmüyordu, çünkü bu konuda konuşmuyordu; onun yerine elindeki deftere notlar almayı tercih etmişti.

Eric BMW’sine kurulmuş, yanındaki koltuğa da Angie oturmuştu. Ama John hâlâ otoparkta olduğu için hareket etmekten korkuyordu. “Oraya gitmeyecek misin?” diye sordum. “Eric’in içki meselesi yüzünden nasılsa yine paçayı kurtarıp hapse atılmayacağını biliyorum, ama en azından anne babasının televizyon seyretmesini yasaklatabilirsin.”

John metal klipsli bloknotuna takılı forma bir takım işaretler koyuyordu. “Onu ve Angie’yi buraya çağırmayı düşünüyorum. Öncelikle ayaklarına gitmek yerine buraya çağırmak onlar adına daha korkutucu olacaktır. Onlar ayakta duracaklar, biz oturuyor olacağız ki bu isteyeceğimiz bir şey değil. Her zaman şüpheli konumundakilerden yüksekte olma-

lısın, mümkün olduğunca onlara yukarıdan bakarak konuşmalısın. Ama bu durumda,”—resmi polis aracını ve muşamba döşemedeki çatlakları işaret etti—“bu perişanlığın raconumuzu bozacağı da bir gerçek, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Ah, evet bence de, bu durumu da üst düzey yetkililere rapor etmelisin.” Yaşlı, yorgun ve bu kasabaya yapışıp bir türlü gitmeyen örümcek kafalı yetkililere.

John farları yakıp eliyle ona işaret etti. Eric üzerine alınmayıp, kalabalık otoparkta John’un onu kastettiğini anlamamış gibi yapabiliyordu. Dahası onun kendisini sorgulamak gibi bir şeye cesaret edemeyeceğini düşünebilirdi.

Ama sonra *cesaret ettiğini* anladı ve ilkin Angie’nin kapisını açtı. Onunla çıkarken hiçbir zaman göremediğim büyük bir centilmenlik örneği sergiliyordu. Nazikçe elinden tuttu ve birlikte bize doğru yürümeye başladılar.

John onlara bakmıyordu bile. Başını bloknotunun üzerine eğmişti.

“Forma ne yazıyorsun?” diye sordum.

“Hiç. Sadece onları iyice korkutmak istiyorum.”

Onun bir şeyler karaladığını fark ettim ve sonunda bunun kenarına zeytin ilıştırılmış bir Martini bardağı olduğunu gördüm. Onu daha önce hiç resim çizerken görmemiştim; otoparkın ışıklarının altında resme iyice yoğunlaşmış görünürken, yine hafifçe alt dudaklarını ısıırıyordu.

Belki de gerçekten Stockholm Sendromuna yakalanmıştım. Kendimi ancak o hayatta ve yanımdayken rahatlamış hissediyordum ve bundan büyük bir keyif alıyordum. Ona

olan hayranlığımı dile getirmekten kendimi alıkoyamadım. “İnsanları korkuttuğun zaman çok seksi oluyorsun.”

Dönüp bana baktı. Ve ah ah ah, o ne bakıştı öyle! Bu defaki bakışı karanlık ve tehdit edici değildi. Sanki bana aşık-mış gibi sıcak bir bakışla karşı karşıyaydım.

Ama aynı zamanda temkinli.

Bu bakış onu daha da yakışıklı yapıyordu.

Kaşlarının arasında yine çizgiler belirmişti. “Benimle dalga geçme,” dedi.

“Seninle dalga geçmiyorum.”

Elindeki kalemle bana işaret etti. “Ben ciddiym.”

“Ben de ciddiym.” Sanki bir şey yapmış gibi gömleğimin üzerini temizlerken onun bakışlarını yakalamaya çalıştım. “Başının belaya gireceğinden korkmuyor musun? Eğer şimdi bir şey yapacak olursak, başının belaya gireceği yönünde bir his var içimde. İstersen Perşembe günü sabah 6:01’e kadar bir şey yapma, çünkü o gün cezam doluyor ve seninle işim bitiyor.”

“Perşembe,” dedi, düşünceli bir halde. “Bugün ne günlerden?”

“Pazart... ama gece yarısını geçtik. Artık Salı.”

Saatine bakıp kontrol etti. Bu arada Eric’le Angie aracın yanına ulaşmışlardı. “Ciddi görün,” dedi John.

Ne alaka!

Camı indirdi. “Bay Wexler. Bayan Petit.”

Eric umursamaz bir tavırla başını evet anlamında salladı. “Evet, Memur After.” Angie bu arada Eric’in arkasına

saklanmıştı.

“İkinizin de burada içki içmesi için daha bir buçuk yıl var, henüz daha çok gençsiniz.” Onun bu sakın ve otoriter ses tonuna bayılıyordum ve bana bir uyarısı söz konusu olmadığı zaman daha bir zevkle dinliyordum.

“Sen de öyle,” dedi Eric. Ama sesi köprüde olduğu kadar ukala gelmiyordu. Belki de henüz yeterince içemediği içindi.

“Ben burada görev icabı bulunuyorum, içki içmek için değil,” dedi John. “Neredeyse her gece burada yaşanan bir kavgayı bitirmek için çağırılıyorum, sürekli olarak on bir kırk beşle... şey arası...” Bana döndü. “Kaç arasıydı?”

“On iki on beş.”

“On iki on beş,” diye tekrarlayıp, Eric’e döndü John. “O yüzden bir dahaki sefere susadığınızda bu saatleri unutmayın. Bu arada, sarhoş bir halde araba kullanamazsın. Babanı ara gelip seni buradan alsın. Ve sana gelince Angie, eğer Eric’in babasıyla birlikte gitmezsen, kendi babanı çağırmak zorundasın.”

Bunun üzerine Angie korkarak Eric’in arkasından bir adım öne çıktı ve geri zekâlı bir çocuğunkine benzeyen cırtlak sesiyle, “Sen beni eve götüremez misin?” diye sordu.

Aptal aptal kirpiklerini kırıştırdığını görünce, arabadan inip yüzüne okkalı bir tokat patlatmak istedim.

“Bu resmi bir kanun aracı, taksi değil,” dedi John.

Koca bir kahkaha patlatmamak için elimi ağzıma götürüp sıkıca bastırma gereği duydum, ardından gülme krizine

girdiğimi belli etmemeye çalışarak boğazımı temizler gibi yaptım.

Eric eğilip aralık pencereden içeri öfkeli gözlerle bana baktı. Bana hep söylediği gibi yine aptal orospu demesini bekledim. Ama tabii yanımda bir polis memuru varken bana bu gibi şeyler söylemesi sıkardı.

“Cep telefonun yanında değil mi?” dedi John. “Haydi ara babanı.”

“Ya bunu yapmak istemiyorsam?” diye sordu Eric.

John yine formun üzerine eğilmiş, bir şeyler çizerken bu defa onu benim de görebileceğim şekilde tutuyordu. Çarçabuk Eric’in yüzünü çizmiş olduğunu görüyordum ve resimde Eric’in dili bir karış dışarı çıkmıştı. “Mesaim sabah saat altıda bitiyor,” dedi başını dahi kaldırıp yüzüne bakmadan. “O zamana kadar burada oturup seni seyredirim. Motoru kapatır beklerim.” Pencere camını yukarı kaldırdı.

Eric onun neyi ima ettiğini çok iyi anlamıştı. Angie’nin BMW’ye geri dönmesini işaret ettikten sonra, başını kibirle yukarı kaldırdı, bu arada Angie giderken yüzünü saklamaya çalışıyordu. Aslında saklanacak yüzü yoktu ki. Güldüm.

“Tanrım,” dedi John. “Aklınca beni kışkırtmaya çalışıyor, bana geri dönmenin hesabını yapıyor. Bir de kalkmış onu eve bırakmamı istiyor. Bunu neden yapıyor? Sana bir kez daha söylüyorum, *o benden* çoktan ayrıldı.”

Döne döne bu konuşmayı yapmasından hoşlanmıyordum. Onun yine o koyu renk güzel gözleriyle bana sıcacık bakmasını istiyordum. Ama eğer gerçekten Angie ile hâlâ il-

gileniyorsa, o zaman... Mavi saçlı ya da ölü bir kızın küçük, bilmiş bir fahişeye karşı hiç şansı yoktu. Bu durumda kutumdan çıkana razı olmak zorundaydım. “Sana geri dönmek istiyor,” dedim.

“Ama ben *onu* istemiyorum. Geçen sonbahar beni neden artık istemediğini söylerken çok kararlı görünüyordu. Şu anda kuyruğu sıkıştığı için böyle davrandığından çok eminim. Üniversite onu bu kafayla çok yakında kapı dışarı edecektir.”

“O hangi branşı istiyor?” Anaokulu öğretmenliğinden fazlasına gelemezdi bence.

“Çöpçülük.”

Şimdi basbayağı kahrkaha krizine girmiştim işte. BMW’ye doğru yönelen Eric’le Angie’ye bakarken ikinci bir öksürük krizine girdiğimi düşünmelerini ümit ettim.

“Fahişe çöpçülüğü,” diye ilave etti John.

Artık kahrkahalarımı gizleyemiyordum, John bile kendi söylediğine kahrkahalarla gülüyordu. “Yani kendisi gibileri aynı yere mi toplayacak, demek istiyorsun?”

John omuzlarını dikleştirdi. “Eğer birinin gerçek mesleği buysa, başka bir iş yapamaz ki.”

Gerçekten de öyleydi. Ve işte Angie’nin cezası da insanların kendisine ve yaptığı aptallıklara böyle kahrkahalarla gülmesine katlanmaktı.

“O halde neden çıktın onunla?” diye sordum gülerken.

Gamzeleri iyice belirginleşen John gülmekten dolayı göz pınarlarında biriken yaşları silerken Eric’i bana işaret

etti. “Bunun nasıl bir şey olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. On yedi yaşındayken böyle şeyler oluyor işte.”

Başparmağını yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Hangi gündeyiz? Salı sabahı 6:01 mi oldu?” diye sordu.

Güldüm.

Yutkundu. “Nerede kalmıştık?”

“Ah hayır. Beni kandıramazsın. Fahişelik mesleğinin polisler üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Seks konusunda suçlanan sadece ben olmak istemiyorum.”

Lacivert üniformasının içinde göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Elimini koyup hızlı kalp atışlarını dinlemek istedim. Benimkiyle mukayese bile edilemezdi. Şansıma inanmıyordum. Bir polise aşık olmuştum. Olacak şey değildi. Şaşırtıcı olan bir başka şey ise sanki onun da benden hoşlanıyormuş gibi davranmasıydı. Sonuçta mavi saçlı kız, Memur After’ı baştan çıkarmayı başarmış gibi görünüyordu.

“Angie ile olan hikâyemi daha önce anlatmıştım sanıyorum, hatırlıyor musun?” dedi. “Kasabayı terk etti ve beni yüz üstü bırakıp gitti. Anlayacağın hep aynı duyulmuş hikâyeye. Öyle değil mi?”

“Eğer arada güçlü bağlar yoksa öyle tabii ki,” dedim.

Ah, alt dudağını kemirmeye başlamıştı yine. “Ben bu güçlü bağ konusunda seninle aynı fikirde olduğumdan pek emin değilim.”

“Dene bir kere. Birine güçlü bağlarla bağlanmak çok güzel bir şey. Bir kez olsun kalıplarından çıkmayı dene.”

Muşamba döşemeye sırtını yaslayıp otoparkta bekleyen BMW’ye baktı. “Bunun bir felaket olacağını düşünüyorum.”

“Bense mükemmel olacağını,” dedim dosdoğru.

Elini henüz tıraş olmuş çenesinde gezdirdi, kalemi eline aldı ve bloknotun üzerine bir şeyler yazdı. “6:01, Perşembe. Bunu da defterine not et ve bir plan yapalım.”

Araba kullanmama izin vermişti! Bunun için dört gece beklemek zorunda kalmıştım ama şimdi araba kullanmama izin çıkmıştı!

Ama sadece birkaç dakikalığına.

Ve sadece birkaç metre.

Ve bu bir polis aracı değildi.

Mart fırtınası patlamış, soğuk gece çok geçmeden yağmurla ıslanmıştı. Bir araç Birmingham Kavşağındaki kaygan yolda kaymış ve yol kenarındaki çamura saplanmıştı.

Sürücü gaza basarken, John da arka tamponu bütün ağırlığıyla itiyordu. Arabanın lastikleri dönüyor ama araba kımıldamıyordu.

Şiddetli yağmura rağmen onlara yardım etmek için araçtan dışarı çıktım. Kimse benden yardım etmemi beklemiyordu ama bir şey yapmadan John'u beklerken ona meyveli turta yapmayı hayal etmek yerine işin ucundan tutmanın daha

iyi olacağını düşündüm. John sürücüye işaret etti, ikimiz birden arka tamponun üzerine tüm gücümüzle abandık.

Tüm gücümle bastırdığımda tekerlekler dönmeye başladı. Ardından dönüp John'a baktım. Ama o durmuş popoma bakıyordu. Tüm dikkatini, abanırken yukarı kalkan ceketimden dolayı o noktaya vermişti. Sonunda nereye baktığını anladım, belime yaptırdığım dövmeye bakıyordu; kafesten kaçan bir kuş şeklindeki dövme. Bu dövme benim aylarca biriktirdiğim bahşişlerime mal olmuştu. Dövmeyi yapan adam on sekiz yaşından küçük olduğum için illegal bir iş yaptığını ileri sürüp ebeveynlerimin onayını almam gerektiğini söylemişti, bunu yapamayacağımı söyleyince de benden ekstra ücret talep etmişti.

Ellerimi kalçama götürdüm. John'un şimdi de bu operasyonların iğneyle yapıldığını göz önüne alıp Birmingham'daki dövme merkezine baskın yapmayacağını umuyordum. Neyse ki onun yetki sahasının dışında kalıyordu.

Hayır... o şimdi Perşembe, saat 6:01'i düşünüyor olmalıydı. Ve bakışları az önce gördüğü dövmeyi gizleyen elime odaklanmıştı. Sonra yavaşça bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı ve göz göze geldik. Düşen yağmur damlalarından dolayı gözlerini kırptırdı ve görcüde olduğunu hatırlayıp toparlanmaya çalıştı.

Gözlerini kısıp sürücüye baktı. "Bu çocuk şaşkının teki. Git şunun arabasına bin. Onun şu başbelası arabasına."

Bunun üzerine sürücü koltuğuna geçtim ve aynadan arkayı gözleyerek John'un işaretini bekledim. Bana işaret etti-

ğinde gazı kestim. Tekerlekler döndü ve araba çamurdan kurtulup ileri doğru fırladı. Tekrar aynadan arkayı kontrol ettim. Sürücü yağmurdan ıslanmıştı ama üstü başı çamurlu değildi. John ise ağzına kadar çamur içindeydi.

Arabasına kavuşan sürücü çok mutluydu. Polis aracına dönen John torpidodaki ıslak mendil kutusundan bir mendil çekip ağzını burnunu sildi. "Mesainin bitimine iki saat kalmışken eve gidip üzerimi değiştirmekten nefret ediyorum. Ne düşünüyorsun?" Aksırdı.

"Eğer suçlu olsaydım... ki *değilim*... şu an seni hiç otoriter bulmazdım. Daha çok zavallı bir kedi yavrusuna benziyorsun. "

"Bu kadar çene çalmak yeter."

Dairesi eyaletin dört tarafında inşa edilmiş, neredeyse hepsi birbirinin aynı yirmi binadan oluşan sitelerden birindeydi. İçindeki insanlar genellikle kasabadaki araba fabrikalarında çalışıyor ve Birmingham'daki halktan kendilerini soyutlamış olarak yaşıyorlardı. Bana göre ise robottan farklı, yaşamayan insanlardı.

Gideceğimiz yer Birmingham kavşağına sadece bir dakikalık mesafedeydi. Bu da onun bu bölgedeki tüm kazaları duymasına neden oluyordu. Kavşakta olan biten her şeyi mutlaka duyuyordu. Sakince yol alırken sessiz bir şekilde oturuyorduk, sadece motordan gelen alçak tondaki uğultu dışında başka bir şey duyulmuyordu.

"Yukarı gelmen doğru olur mu?" diye sordu.

"Neden olmasın? Daireni görmemi istemiyor musun?"

“Ondan değil. Bu pek uygun olmaz diye düşünüyorum.”

“Perşembe günü sabah 6:01’de görmeye geleceğim nasal olsa. O zamana kadar depoların olduğu binaların arkasındaki dairende ne istersen yapabilirsin.”

Otoparkın loşluğunda yüzünün kızardığını göremiyordum. Ama onun kızardığını soluk alışlarının hızlanmasından anlayabiliyordum.

“Evet,” dedi, “ama şu andan itibaren daha yirmi dört saat var.”

Saatime baktım. “Yirmi beş,” dedim.

Bileğimi çevik bir hareketle kavradı ve kendisine doğru çevirip saatime baktı. O an kolumdan aşağı doğru müthiş bir sıcaklık yayılmıştı. Kendi saatine de bakabilecekken benimkine bakmış, bana dokunmak istemişti.

“Ve kırk yedi dakika,” diye eklerken bana iyice yaklaştı; sesindeki titreşimleri dahi duyabiliyordum. “Ama araçta kalırsan anahtarları sana bırakacağım, böylece istediğini yapabilirsin. Sana bir geceliğine direksiyonu teslim edeceğim, turlamaktan çok hoşlandığını biliyorum ve kendini alamayacağından korkuyorum.”

Gülümseyip beni kandıramazsın der gibi göz kırptım.

“Haydi gel o zaman.”

Dairesinin duvarlarının, halısının ve mutfaktaki renklerin yeni taşınıldığı gün kadar temiz, pastel renklerde olacağını tahmin ediyordum. Sanki mutfakta ona meyveli turta yapan hayalet bir karısı varmış gibi her tarafta aşırı evcil dokunuşlarla maskelenmiş temiz bir sadelikle karşılaştım da

şaşırmazdım. Ama karşılaştığım manzara bu olmamıştı. Oturma odası küçük bir sanat galerisi gibiydi. Bazıları çerçeveli, ama çoğu çıplak haliyle asılmış cesur tablolarla doluydu duvarlar.

Kafama hücum eden ilk düşünce, onun ne kadar cool bir tip olduğuydu ve bu beni gerçekten çok şaşırtmıştı. İkinci düşünce, hemen hepsi günümüzün sanatçılarına ait olan bu tabloları gerçekten alacak kadar parasının olup olmadığını merak edişimdi. Üçüncüsü ise resimlerin hepsinin aynı sanatçının elinden çıkmış olma ihtimaliydi. Aynı tarzda çizilmişlerdi, fotoğraf gerçekçiliğiyle manga çizimleri arasında bir yerdeydiler. Ve de Johnafter’ın İspanyolca ev ödevinde olduğu gibi *perro*, *sombrero*, *corazon* gibi küçük kelimelerle özdeş duygular yansıtıyorlardı.

“Çizebiliyorsun demek!” diye haykırdım.

“Evet.” Sesi mutfaktan yankılanarak gelmişti.

“Yani, aynı profesyoneller gibi resim yapabiliyorsun demek istedim. Ama şimdi bu durumda sana bir soru sormaktan kendimi alamayacağım: ruhunun aslını yansıtan diğer yarını benden gizleyip gerçeği saklarsan, seninle nasıl ateşkes yapabiliriz, nasıl arkadaş olabiliriz ve Perşembe günü sabah 6:01 için nasıl plan yapabiliriz?”

“Sana, sanata ilgim olduğunu daha önce de söylemiştim.”

“Evet, anlıyorum ama şimdi kalkıp bana resim yapmanın insan ruhunu yücelttiği gibi boktan laflar etme, bir insanın resim yapmaya yeteneği yoksa asla çizemez.”

Güldü.

Birkaç adım atıp mutfağın eşiğinden içeri bakarken onun hâlâ güldüğünü gördüm. “Ne kullanıyorsun? Tebeşir mi?”

“Yağlı pastel ve biraz da kara kalem.”

“Yağlı boya değil mi?”

“Böylesi çok daha kontrollü.” Çamurlu botlarını çıkarmış, çoraplarıyla lavabonun yanında duruyordu. Pantolonundan aldığı tabancasıyla kılıfını mutfak masasının üzerine koydu. Sonra elinin kenarıyla pantolonundaki çamurları silip toplayarak çöp kutusuna attı.

“Ne kadar dikkatli olursan ol, “dedim, “hep pislenecek ve sen de hep onu temizleyeceksin.”

“Hım,” dedi, çamurları kazımaya devam ederken.

Resimleri incelemek için mutfaktan yavaşça tekrar oturma odasına döndüm. Her biri renk hazinesiydi ve kalemle detaylara ağırlık verilmişti. Her birine saatlerce bakabilirdim, ama o kadar heyecanlanmıştım ki, hepsini aynı anda incelemek için acele etmem gerektiğini, yoksa bazılarını bakacak zamanımın kalmayacağını hissediyordum. Yarın sabah saat 6:01’de buraya tekrar gelecektim ve muhtemelen her zamankinden çok daha fazla meşgul olacak, geri dönmek istemeyecektim.

Resimler Avrupa kıtası boyunca yaptığı gezinin haritasını yansıtır gibiydi. Louvre müzesinden bir piramit, Matterhorn dağı, Akdeniz’in çeşitli yerlerine ait birbirinden güzel sahiller. İnsanlar sırtlarını dönmüş, önlerindeki muhteşem manzarayı seyrediyorlardı. Bir başka resimde ise yeşil bir ca-

navar ya da fil şapka giymişti.

Bütün bu gizemli dünyanın lacivert bir üniformanın ardına saklanmış olması çok ilginçti.

İçinde ya da ardında.

Odanın içinde bir daire çizdim ve sonra tekrar mutfağa gitmeye karar verdim ama tam çıkmak üzereyken bir resmin önünde birden durdum. Venedik, üzerinde gondolların gezindiği bir kanal ve yan yana sıralanmış renkli binalar. Bir genç çocuk ve genç bir kız, kanalın üzerindeki bir köprünün ortasında duruyordu ve gerideki manzara belli belirsizdi. Onların diğer tarafındaysa kâğıt boş bırakılmıştı.

“Bu benim favorilerimden biri,” dedi John mutfaktan. “Ama bitiremediğim için kendimden nefret ediyorum. Gelgit sırasında sokağı su bastığı için fazla duramamıştım orada.”

Başımı sallayıp onu anladığımı ifade ettim, sanki resmi bitirmeye çalışırken oradaymışım ve Venedik’te caddeyi suların bastığı dalgaları çok iyi bilirmişim gibi.

Odadaki son çerçevenin içinde bir tablo değil, dört kişinin olduğu büyük bir aile fotoğrafı vardı. Fotoğraftakilerin doksanlı yılların sonundaki modayı yansıtan giysileri ve saç modelleri dikkatimden kaçmamıştı. Siyah beyaz basılmış, özel bir fotoğraftı. Sarışın anne, esmer baba. Kocaman koyu renk gözleri olan sarışın küçük oğlan John’du. Uzun saçlı sarışın delikanlı da erkek kardeşi olmalıydı. Açık renk gözleri dışında John’a çok benziyordu.

“Erkek kardeşin de burada mı yaşıyor?” diye sordum.

Mutfaktan su sesi geliyordu. Dönüp baktım, John elle-

rini yıkıyordu. Bir havluya kuruladıktan sonra dikkatle elle-
rine baktı.

“John?”

Yeniden yıkadı ellerini.

“Defol, Tanrının belası leke! Defol, dedim!” eli kanlı bir
katilin sesini çıkarmaya çalışarak.

“Macbeth. Onuncu sınıf,” dedi ellerini tekrar kurular-
ken.

“Kardeşin de burada mı yaşıyor?” diye tekrarladım.

“Hayır, o gitti.” Tabancasını taktığı kemeri de çıkartıp
mutfak masasının üzerine, kılıfın yanına bıraktı.

“Dokunabilir miyim?” Oturma odasını geçip mutfğa
geldim ve tabancasıyla kılıfına baktım. “Seni vurabileceğimi
hiç düşündün mü?”

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Ben de tam şu
anda bu haftaki eğitiminin bir bölümünü kapsayan bazı temel
bilgileri sana vermeyi düşünüyordum. Ya da diğer bir deyişle
son yirmi beş saati boş vermeyip, her olasılığı düşünmek, bi-
linçsiz bir polis memuru ve elindeki dolu bir silahla bir aracın
içinde yalnız kalmanın tehlikelerini göz önünde tutmak ge-
rekiyor.”

Benimle aynı fikirde olmasına şaşırmıştım. “Elinde si-
lah varken çok fazla dikkatli olamazsın,” dedim, ona kendi
sözünü hatırlatmak için.

Tabancasını eline alıp bana bazı temel bilgileri öğretti.
Mermilerin şarjörden nasıl çıkarıldığını ve bir merminin fi-
şek yatağına iyice yerleşip yerleşmediğinin nasıl kontrol edi-

leceğini gösterdi. Silahlar konusunda ne kadar bilgili olduğu
anlaşılıyordu. Masanın üzerinde duran ellerimin titrediğini
fark etmemişti belki, ama buna da mutlaka alışkın olmalıydı.
Zaten ben de korkmuş bir kıza karşı takındığı alaycı tavrı ve
bakışlarını görmek istemiyordum. Korktuğum için kendim-
den nefret ediyordum.

Bana silahı elime almamı teklif etti ve sonra namlu ken-
dine bakar şekilde uzattı. “İçinde mermi yok,” dedi. “Emni-
yettesin.”

Ben titreyen ellerimi sabit tutmaya çalışırken, tabancayı
avucumun içine yerleştirdi.

“Ağırmış,” dedim. Bana çok yabancı bir cisimdi. Elim-
de garip bir alet tutuyor gibiydim. Üzerinde onun bedeninin
sıcaklığı vardı.

Tutabildiğim kadar tutmaya çalıştım, sonra geri uzat-
tım... namluyu kapıya doğru yönelterek tabii. “Tamam, onun-
la bu kadar samimiyet yeterli.”

“Bu kadar çabuk mu?” Tabancayı oldukça nazik bir şe-
kilde elimden aldı.

“Korkuyorum.”

“Tabancadan mı?” Başını çevirdi; beni hayretle seyre-
diyordu. Sesi tahmin ettiğimden daha tatlıydı. “Perşembe,
sabah 6:01’den mi?”

Seks yapmaktan hiç korkmamıştım. Beni korkutan, hep
sonrası olmuştu; beni buraya bağlayacak, mecbur bırakacak
güçlü şeyler. Bunları düşünürken ürperdim.

Omzuma dokundu. “Tanrım, sen de benim gibi sıırılsık-

lam olmuşsun. Şüphelilerin önünde nasıl görüldüğümü dert ederken seni unuttum. Benimle gel.”

Onu takip ettim, oturma odasından geçip yatak odasına gittik. Duvarlarda yine çok sayıda resim vardı. Yatağının yanındaki masada duran polis telsizi cızırdıyor, ara sıra bu parazitlerin arasından Lois’in sesi duyuluyordu.

Giysi odasının içinde bir süre gözden kaybolduktan sonra, üzerinde *Koru ve Kolla* yazan uzun kollu bir tişörtle geri döndü.

Tişörtü aldım. “Vay canına. Buna bayıldım.”

Tekrar gözden kayboldu ve bu defa deri bir polis ceke-tiyle geldi.

Onu da aldım. “Bu seninle çıktığımız anlamına mı geliyor?”

Gamzelerini çıkartarak gülümsedi, ardından odaya göz atıp etraftaki dağınıklığı topladı. “Şimdi dönerim,” dedi. Sonra banyoya gidip kapıyı kapattı.

Üzerimi değiştirmem için giysi odasında yalnız bırakmıştı beni. Islak gömleğimle ceketim yatak odasında kalmıştı. Bir an beni sütyenimle yakalamasını ümit ettim. Aslında böyle bir şey olsa bile fazla ileri gidemezdi çünkü henüz Perşembe 6:01 olmamıştı ve John kural adamıydı. Kuru ve sıcak gömleğiyle ceketini üzerime geçirdim. Ve bu yeni odadaki sanat galerisini incelemeye koyuldum. Bir tanesi içinde başları şapkalı çeşitli hayvan heykellerinin bulunduğu Five Points’teki şeytan çeşmesi-ydi. Bir diğeri yine Birmingham’dandı; bakımsızlıktan dökülen binaların yanında, üzeri nakışlarla

süslü heybetli kapısıyla muhteşem bir malikânenin resmiydi.

Ve yatağının tam karşısında ise, her sabah ya da öğleden sonra uyandığında ilkin onu görebileceği şekilde asılmış kocaman bir köprü resmi vardı. Üzerinde yeşil renkte yaratıklar ya da şapkalı hayvanlar yoktu, insanlar da yoktu.

Yalnızca köprü, üzerindeki masmavi gökyüzünün altında tüm sadeliğiyle uzayıp gidiyordu.

Banyodan çıktığını görünce resimlere bakmayı bıraktım hemen.

Ayağına temiz botlarını giymişti, dışarı çıkar çıkmaz ona fark ettirmeden banyoya gidip tezgahının üzerine göz attım, kapağı kapatılmamış parfüm şişeleri vardı, birini alıp kokladım. O değildi. Bir diğeri aldım. O da değildi. Bu durumda çamaşır deterjanı ya da deodorantı, belki de basit bir tıraş kolonyası. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Yanıma geldi ve en sonda duran parfüm şişesini alıp bana uzattı. “Aradığın bu olmalı.”

Şişenin kapağını açıp parmak ucuma hafifçe sürdüm. Eğer aklımdan geçeni de yapacak olursam, büyük olasılıkla kıcıma tekme-yi basıp beni bir daha geri dönmek üzere kapı dışarı eder, Perşembe saat 6:01’i falan da beklemez diye düşündüm. Ama her şeye rağmen yaptım. Uzandım ve elimi cnsesinde hafifçe gezdirdim, parmağımla boynunu ovaladım.

Eğilip bana baktı ve iri, sıcak elini elimin üzerine koydu.

Telsiz cızırdamaya başlamıştı, çok geçmeden Lois’in sesi duyuldu. John kımıldamadı ama kaşlarının arasında yine o endişeli çizgiler belirmişti.

“Lois’in söylediklerinden bir şey anlamıyorum,” dedim.
“Ne diyor?”

Elini indirip benden uzaklaştı. Sonra eğilip yerdeki ıslak giysilerimi topladı. Tabancasını taktığı kemeri almak için oturma odasına doğru yürürken, onun peşi sıra gittim. “Birmingham Kavşağında büyük bir felaket olmuş,” dedi. Tabancasını kemerine iliştirdi. “Bakalım bizi ne bekliyor.”

Parfümünü soluyarak takip ettim. Kapıdan çıktığımızda yağmurun yerini sis almıştı. Araca bindiğimizde Lois’i aramak için telsizi açtı. Onun çağrısına cevap vermeliydik. Kasaba siren sesleriyle çınlıyordu. İyi bir kız gibi emniyet kemerini takmak için göğsüme kadar çekip kilitledim. Birkaç gündür takmayı unutuyordum. Olay yerine yaklaştıkça paniğim artıyordu. Giderek kalabalıklaşan caddeye baktığımda John’un evden çıkarken bizi nelerin beklediğini ima edişinin nedenini daha iyi anlıyordum. Caddeler giderek kalabalıklaşmıştı, sağlık elemanları çılgın gibi oradan oraya koşuşturur duruyordu. Evet, çok büyük bir kazaydı. Ve John benimle birlikte Tiffany ve Brian’ın da olaya şahit olmasını istiyordu.

Korkuyordum. Ve artık korkmaktan yorulmuştum.

İki yönden trafiği kesip anayola çıktı. “En beğendiğim resim Venedik değil, köprü oldu. *Senin köprün*,” dedim.

Derin bir soluk aldı, bunun anlamı şuydu: *İşte yine başlıyoruz.*

“Ama resimde *senin köprüünün* manzarasını değil, *senin köprüünden* bir manzara çizmişsin,” diye devam ettim.

Çenesi gerildi. “Şu anda bu saçma sohbeti yapmakla ku-

ralları çiğniyoruz.”

“Bazen kuralları çiğnemek iyidir. Köprüünün bu yakası sende takıntı haline gelmiş. Hiç onu diğer yönden seyretmeyi özlemedin mi?”

Son bir dönüşten sonra karşımıza kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğü kaza yeri çıktı; ıslak kaldırımlar onlardan yansıyan ışıklarla parlıyordu. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu yavaşça. Sesini siren seslerinden dolayı zor duyabiliyordum.

“Çünkü benimle ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.”

Tek bir aracın yaptığı bir kazaydı. Polis araçları, itfaiyeler ve ambulanslar çevrede hazır bekliyordu. İçine göçmüş olan araç bir direğe toslayıp kavşağı tıkamıştı. “Böyle bir kazayı görür görmez ona neyin sebep olduğunu düşünürsün?” diye sordum.

“İçki. Cehalet.” Kapıyı açtı. “Haydi in bakalım.”

Normalde onunla birlikte bir çağrıya giderken araçtan hoplaya zıplaya iniyordum ama bu kez öyle değildi. Brian ve Tiffany de oradaydı. Hurdaya dönmüş aracın iki tarafında, her ikisi de kollarını göğsünde kavuşturmuş, birbirlerinden ayrı olarak duruyorlardı. Bense polis aracının yanında durup paniğimin geçmesini bekliyordum.

John hemen kaza yerine gidip başlarında miğferleri olan uzun giysiler içindeki iki itfaiye eriyle konuşmaya başladı. Devasa metal bir kaldıracı olan itfaiye aracı enkaz halindeki otonun yanına yanaşmıştı. İtfaiyeciler motor kısmından yan-

gın söndürme hortumlarını çıkartıyorlardı. Sağlık elemanı Quincy önümden geçerken ona seslendim. “O elindeki hani şu hayat kurtarma matkabı dedikleri alet mi?”

“Evet. Ama hayat kurtarmak için biraz geç kalınmış gibi görünüyor. Kimsenin acele etmediğini fark etmişsindir.” O da acele etmeksizin yürüyordu.

Sözünü ettiğim matkap gürültüyle çalışma başladı. İtfaiyeciler arabanın ön camını kırıp çöken tavanı bu aletle delerek altında kalanları çıkarmaya çalışıyorlardı. Kırık cam parçaları ve metal kırıntıları havai fişek gibi kaldırımın üzerinde parıltıyla uçuşuyordu.

John arabanın enkazına doğru yönelmem için bana işaret etti.

Kalbim hızla atıyor, parmaklarım titriyordu. Kırmızı ışıklar gözlerimin içinde patlıyordu. Ama John’un dediğini yapmak zorundaydım. Eğer karşı gelirsem, beni 6:01’de tekrar hapse atabilirdi. İleri doğru birkaç adım attım.

Brian hemen yanıma doğru yürümeye başlamıştı, bir yandan da başını iki yana sallıyordu. “Meg. Bu manzarayı görmemelisin.”

Brian’ın arkasında kalan John bana işaret etmeye devam ediyordu. “Haydi gel buraya.”

Brian hışımla John’a doğru yürüdü. “Bunu ona yapma.” Onu durdurmak için elini John’un omzuna koydu.

John silkindi ve “Üniformalıyken bana *dokunma!*” diye bağırdı.

Brian dehşetle geriledi.

John bana doğru yürüdü, bileğimi kavrayıp kendine doğru çekti. O andan itibaren yüzüm maske takmış gibi olmuş, kanım çekilmişti. Mümkün olduğunca güçlü ve iyi görünmem gerektiğini biliyordum ama savaşıma gücümü yitirmiştim. Onun ardından tökezleyerek arabanın enkazına doğru yürüdüm.

Hayat kurtarma matkabından gelen gürültü kulakları sağır edici yükseklikteydi. Orada itfaiye erlerinin böyle nasıl durabildiklerine şaşırıyordum. Motosikletimin çıkardığı boğuk gürültünün iki misli gibiydi. Kalbim göğsümden dışarı çıkmış gibi atmaya başlamıştı.

Kavşağın ışıkları itfaiyecilerin yüzlerinde patladığı için yüz ifadelerini göremiyordum. Üzerlerindeki parlak giysilerle sanki boşlukta dolaşan yaratıklara benziyorlardı. Derken John’dan gelen işaretle içeriye görmemiz için arabanın önünden çekildiler.

İçeride sanki iki büklüm olup bir köşeye kıvrılmış gibi duran bir kadın cesedi vardı, ama dikkatle baktığımda onun kıvrılmadığını, kadından geriye sadece çok çok küçük bir yere sığacak kadar ufak bir parça kalmış olduğunu fark ettim.

John bana bağıryor olmalıydı ama matkaptan gelen gürültüden dolayı onu duyamıyordum. Kafamın içinde, tıpkı her defasında içine düştüğüm boşluktan beni çıkarıp tekrar kendime gelmemi sağlayan hastane odasındaki şefkatli doktorunki gibi yumuşak geliyordu John’un sesi.

“Görmeni istediğim şey buydu işte.”

Sanki erimiştim, tenim çekip küçülmüştü. Eriyip kendi içime doğru çökmüştüm. Şeffaf tenimin altından ince kemiklerim görünüyordu. Parmağımı onların üzerinde ileri geri gezdirdim, kırılıp parçalanmış ve birbirlerinin içine girmiş gibiydiler.

BURNUM AMONYAK KOKUSUYLA TIKANMIŞTI; İKİ burun deliğime de amonyağa batırılmış kulak temizleme çubuğu sokulmuştu galiba. İğneyi çekip çıkartmak için sağ elimi sol koluma doğru götürdüm, ilkin başarılı olamadım, sonra elimi omzumdan koluma doğru yavaşça kaydardım. Damarıma giren iğneyi hissedebiliyordum.

Burnuma buram buram amonyak kokusu geliyordu, bu yüzden beynimde sürekli olarak burun deliklerimdeki tıkaçları çıkartma isteği vardı, bunun için çabalıyordum. Ama

uyanamıyordum. Gözlerimi açamıyordum.

“Bana iğne yapmayın,” diye mırıldandım. “Bana ne yaparsanız yapın, ama iğne yapmayın, korkudan ölebilirim, anlıyor musunuz? İsterseniz yapın da öleyim.”

“Ölmeyeceksin,” diyordu Tiffany. “Ve eğer iğneyi benim yapmama izin verdiklerini düşünüyorsan, çıldırmış olmalısın. Senin tansiyonunu ölçebildiğim için bile şanslıyım. Çok düşük, o yüzden hâlâ ayağa kalkamazsın.”

Derin bir nefes alıp oturdum. Ambulansın kapıları açık olan arka bölümüne doğru baktım; John ayakta, Leroy, bir başka polis memuru ve Quincy ile çene çalıyordu. Bu arada da sigara içiyordu.

Piç

Piç!

Ona doğru yöneldim. Düştüm.

Ambulanstan mı düşmüştüm?

Tiffany’nin canhıraş çığlığı duyuldu.

Islak asfaltın üzerinde sırt üstü yatıyordum ve düşmenin şokuyla adalelerim hâlâ seğiriyordu.

John beni kollarına alıp yerden kaldırdı ve ambulansın kaputuna dayadı. “İlk aşamayı geçtin. Olağanüstüydü,” derken sigarasını dudaklarının ucunda döndürdü.

Onu dirseğimle iteledim. Koyu renk üniformasının altındaki göğsü çok sertti ve yerinden bile kımıldamamıştı. Elimden geldiğince kuvvetli bir şekilde tekrar iteledim, ama onun yerine ben düşecek gibi oldum ve ambulansa doğru geredim. Sonra ona avazım çıktığı kadar bağırdım. “Ben kan-

ser hastasıydım, pislik!”

Diğer polis memurları ve Quincy çevremize toplanmıştı. Kendimi onların beni gördüğü gözle görebiliyordum. Mavi saçlı asi ruhlu bir kız hiçbir nedeni yokken çığlık çığlığa bağıırıyordu. Ve bir polis memuruna bağırıp hakaret ettiğim için tekrar hapse atılmak üzereydim.

John’un sigarası ağzından kayıp yere düştü, orada tütme-ye devam ediyordu. Aslında onun yüzüne özellikle bakmadığım için sigarası ağzından düştü mü, yoksa onu bilerek mi yere attı, bilmiyordum. Onu maço kılıklı iş arkadaşlarının önünde küçük düşürmek gibi bir isteğimin olduğundan da emin değildim. Sadece ona olan öfke ve kızgınlığımı dile getirmiştim, gerisi umurumda bile değildi.

“Ben itfaiye aracına binip motosikletimi almaya gidiyorum,” dedim yerdeki sigaraya. “Benim görmemi istediğin şeyi fazlasıyla gördüm. Bu geceki görevimi yerine getirdim.”

Bacaklarım titriyordu, itfaiye aracına binerken sendeliyordum, ama hiç kimsenin yardımını istemedim, Tiffany ve Brian’ın bile. Kaza yerine ve enkaz halindeki araca bakmak için başımı diğer yöne çevirdim ve itfaiye aracının dar kabinine bindim. Sanki onların himayesine muhtaçmışım gibi devasa kaldıraç ve hayat kurtarma matkabının yanına kedi gibi büzüldüm. Beni Johnafter denilen adamın elinden söküp almaları için onlara ihtiyacım vardı.

BEN KANSERDİM, PİSLİK.

Çok yorgundum. Beş milden ibaret olan günlük koşumu

henüz bitirmiştim. Ve acil servis elemanlarının müdahalesinden sonra itfaiye aracının önünde kestirdiğim yarım saatlik kedi uykusu dışında hiç uyumamışım. Koşunun son turunda artık enerjimin iyice bittiğini hissederken, aklımdan ona sarf ettiğim sözler geçiyordu.

Ben-kan-ser-dim-pis-liiiiiik...

Bir yarım bu sözlerimi geri almamı istiyordu. Bağırırken John'un yüzüne bakmamışım. Onun yüzündeki acıyı görmemişim. Ama hayal edebiliyordum. Bu gurur abidesi maçonun çok kırılgan olduğunu biliyordum. Kendinden yaşça büyük bir yığın insanın önünde, neresinin acıacağını bilerek tam oradan vurmuştum

Ama sonra, ezilip akordeona dönmüş arabanın içindeki o iki büklüm olmuş et parçasını hatırladıkça John'u daha da kuvvetli itelemek, hatta ona vurmak istiyordum.

El izlerimizin olduğu duvara gittim ve onun el izinin üzerini tekmeledim. O sırada Johnafter'la ilk karşılaştığımız gün aklıma gelirken, onun yine bana hayalet gibi yaklaşmasını beklediğimi hissettim.

O günden beri onunla parkta hiç karşılaşmamıştık. Bir gece beni orada görmek isteyip istemediğini sorduğumda, bana çoğu geceler tutuklu raporları için geç saatlere kadar merkezde çalışmak zorunda kaldığını, ertesi sabah ancak öğleyin yataktan kalkabildiğini, ben koşarken uykuda olduğunu söyleyerek oldukça dürüst sayılabilecek bir cevap vermişti.

Hal böyle olunca ancak öğleden sonraları koşabiliyordu. Ben de sırf onu görebilmek için yataktan geç kalkmaya istek-

li değildim. Eğer beni çok görmek istiyorsa, hiç değilse bir kereliğine erken kalkabilirdi. Ama ilişkimizin tamamen nük-teli ve hazırcevap sözler üzerine inşa edildiğini, o yüzden dört saatlik uykuyla, yarı kapalı gözlerle esprituél olamayacağımı-zı benim kadar onun da bildiğini tahmin edebiliyordum.

Dur bir dakika ya... ben neler düşünüyorum? *Ne ilişkisi?* Bizim onunla ilişkimiz seks yapmaktan öte gidemezdi. John benim için yıllıktaki sıradan biri olarak kalacaktı. Ve son gecemi Memur After'la birlikte devriye dolaşarak geçirmeyi dört gözle beklemiyordum.

Cep telefonum çaldı.

"John!" diye çığlık atıp otoparkın köşesindeki motosik-letime doğru koştum ve çantamı karıştırmaya başladım. John etrafta olmadığı zaman araçta yalnız kaldığımda, şüpheliler-den biri kapıyı zorla açmaya çalışırsa, her ihtimale karşı haberleşmek için birbirimize cep telefonlarımızı vermiştik. "Alo?"

"Selam!" dedi Tiffany. "Uyuyorsun diye çekinmişim ama sesin uyanık gibi geliyor."

Gözlerimden akan mavi ıslaklığı silerken, hayal kırıklı-ğımı ona hissettirmemeye çalıştım. "Koşumu henüz bitir-dim."

"Bu hafta içinde olan bunca şeye rağmen hâlâ koşuyor musun?"

"Koşmak zorundayım."

"Öyle mi? Lösemi olayı doğru mu?"

Telefonu kol mesafesinde tutup kaşlarımı çattım. Tif-fany neden koştuğumu çok iyi biliyordu ve şu an kafamdan

geçen düşüncelerin ne kadar şeffaf olduğunu görmesini istedim. Sonra tekrar telefonu kulağıma götürdüm. “Bugünlük hayır.”

“Güzel. Dün gece nasıl geçti? Kötü bir şey yok ya? Daha önce senin hiç bu kadar çıldırdığını görmemiştim.”

Gidip duvardaki el izimi tekmeledim. “John’un sayesinde,” dedim. Aslında benim değil John’un el izini tekmelemeliydim, ama o çok yüksekteydi.

“Senin peşinden gelmek istedi. İtfaiye aracına doğru yürürken bir ara turuncu trafik konilerinin üzerine düşeceğini sandım. Ama John’a engel olmaya çalıştım. Ona bir daha vurursan başın iyice belaya girer diye düşündüm.”

“Ben tam bir başbelasıyım.” John’un peşimden geldiği düşüncesi yüzümü kızartmıştı. Benim için endişelenmiş, benim için endişelenmiş! Bana o kadar önem veriyor ki, oracıkta bayılmam için elinden geleni yapıyor. Tanrım, ne kadar zavallıyım!

Tiffany öksürüp boğazını temizledi. “Dinle, bir konuda tavsiyene ihtiyacım var.”

İçtenlikle güldüm. “Evet, dinliyorum. Beni Güzin Ab-la’yla karıştırıyorsun aslında ama neyse, sor bakalım.”

“Brian benimle hâlâ konuşmuyor. Telefonlarıma cevap vermiyor. Oysaki o gece köprüye gitmeden önce, ettiği her iki kelimedenden biri seks yapmamız gerektiğiyle ilgiliydi...”

Lafı nereye getirmek istediğini anlamıştım. “Hayır.”

“...ve sürekli olarak beni buna ikna etmeye çalışıyordu. Ama ben istemiyordum.”

“Hayır.”

“Şimdi, ona geri dönüp...”

“Hayır.”

“...fikrimi değiştirdiğimi söylemeyi düşünüyorum.”

“Dünyadan Tiffany’ye!”

“Neden olmasın?” dedi heyecanla. Bunun tercümesi şuydu: *Eğer sen bir uyuşturucu bağımlısıyla seks yapabiliyorsan, ben neden son sınıf öğrencisi, hem de diploma töreni konuşmacısı olan bir çocukla seks yapmayayım?*

“Bunun için sana yirmi tane neden sayabilirim. Ama bugün uykusuz olduğum için sadece üç tanesini söyleyebileceğim. Birincisi seni sessiz kalarak cezalandırabileceğini sanan birine asla geri dönüp birlikte olmamalısın.”

“Bunun ne kötülüğü var ki?”

“Kesinlikle sana kafayı yedirtecek bir şeydir. İkincisi, herkes içki içip seks yapıyor diye senin de bunu yapman gerektiğini düşünüyorsun. Ama şunu hiç düşünmüyorsun, onlar bunu sanki yaptıkları marifetmiş gibi sırf kendileriyle övmek için yapıyorlar. Ama sen onlar gibi olmadığını, senin için doğru olanı yapabileceğini kanıtlamalısın.”

Hattın öbür ucunda bir sessizlik olmuştu. Objektif bakış açım ve yerinde uyarılarım için bana teşekkür etmesini bekliyordum. Ama onun yerine, “Bana destek vereceğini düşünmüştüm. Ne de olsa sürekli olarak aynı şeyi yapıp duruyorsun.”

“Bugün sana bu konuda tersine baskı yapmaya karar verdim. Bak, eğer benim de seks yaptığımı ima ediyorsan,

bir kere ben bunu yaparken en azından korunuyordum. Ayrıca artık o iş bitti ve tekrar yapmayı hiç düşünmüyorum. Ama senin durumun farklı. Sen partnerinin prezervatif kullanmasını istemiyorsun, bu konuda hiç sorun yaşamayacağını sanıyorsun. Oysaki çok tehlikeli. Eğer böyle yaparsan, daha ertesi gün hamile ve AIDS olmadığından emin olmak için doktora gitmek zorunda kalacaksın. Ve her ay bu muayeneyi tekrarlayacaksın. Bu da uykularının kaçmasına neden olacak.” Tiffany’nin kıkırdaması duyuldu. “Üç yıl sonra bile acaba o pis hastalığa yakalanma konusunda gecikmiş olabilir miyim, şeklindeki saplantıdan kurtulamayacaksın. Yani hamile kalabileceğin gibi AIDS’e yakalanabileceğini de unutma. Senin yerinde olsam Brian’a geri dönmek şöyle dursun, ondan bucak bucak kaçmak için ne mümkünse yaparım. Ayrıca eğer bunu yaparsan, ertesi gün annen Brian’ı arayıp bakire olup olmadığını da sorabilir.”

“O kadar belli oluyor mu?” diye sordu Tiffany.

“Evet. Sana bunun çok kötü bir şey olduğunu söylemek istemiyorum ama ben hep bu konuda öncesi kadar sonrasında da aşırı tedbirli oldum, öyle ki tedbir hayatımın en önemli saplantısı haline geldi. Şimdi kendimi çok daha dengeli hissediyorum.”

Otoparkın çevresinde bir taraftan telefonla konuşup diğer taraftan deli gibi dönüp durduğunu yeni fark etmişti; sanki Tiffany’nin seks hayatı benim çok da umurundaydı.

Motosikletime doğru giderken konuşmaya devam ettim. “Sana seks konusunda fazla rahat olmamanı söylüyorum, işte

o kadar. Aksi takdirde Toplumun Ulusal Onurunu korumak adına kampanyalara katılıp fahişelik yapmaya devam eden basit kızların konumuna düşersin. Düşündüğün zaman söylediklerimde haklı olduğumu anlayacaksın. Ve üçüncü neden, seks yapmamalısın. Çünkü seks sandığın gibi muhteşem bir şey değil.”

Sessizleşti. Arka planda “Touch My Body” çalıyordu, şarkı onu heyecanlandırmış olmalıydı. “Yapma ama,” dedi.

“Kesinlikle değil.”

“Bunu ilk defa yapacak kişiye iyi bir şey olmadığını söylemek kolay. Sen nasılsa bunu denedin.”

Güldüm. “Teşekkürler, almayayım Tiff. İnan bana, hâlâ iyi bir şey olmadığını düşünüyorum.”

“O halde neden yaptın?” diye ciyakladı.

Soğuk rüzgâr, terden ıslanmış tişörtümden dolayı ürpermemi neden olmuştu. “Yaşadığımdan emin olmak için, her ihtimale karşı geride yaşamadığım bir şey kalmaması için yaptım.”

“Bana koşunu bitirdiğini ve löseminin olmadığını söylemiştin ama!”

“Sadece bugün için öyle ama her zaman, her an, her şeyin değişebileceğini beklemelisin.”

“Bunu aşırı tedbir manyaklığı olarak adlandırıyorum,” dedi.

“Bu çok hassas durum için öyle denilebilir.”

“Senin için her şey çok hassas durum, Meg.”

“Tamam anlaşıldı, git kendini Brian’a ver. Ben de bütün

okula senin alkolik sürtüğün teki olduğunu söyleyeceğim.”

Telefonu suratıma kapattı.

Tam telefonu çantama geri koyuyordum ki, tekrar çaldı.

“Tamam, sürtük falan değilsin. Erkeklerle takılmaya kararlıysan şaka kaldırmayı da öğrenmen gerekiyor.”

Hattın diğer ucundan ses gelmiyordu. “Touch My Body” de çalmıyordu.

Birden kalbim ağzıma geldi. “John?” diye sordum.

“Diğeri,” dedi Eric.

Kalp atışlarım tekrar yavaşladı. “A selam! Ben de telefon etmeni bekliyordum. O yüzden telefonu açar açmaz sana sürtüğün teki olmadığımı söyledim.”

“Senden başka ne beklenir ki,” dedi. “Pis ağızlı.”

“Ha şunu bileydin, ben kutsal bakire değilim.”

“Evet doğru, değilsin.”

Bir polis aracı yavaşça parkın çevresini döndü. John değildi tabii ki. Gündüz çalışan şanslı devriyelerden biriydi. Ama onun olmadığını anlayana kadar kalbim bir an için yine durur gibi olmuştu.

Çok uzaklara gitmiştim. Geri dönmeye ihtiyacım vardı. Aksi takdirde Tiffany gibi, bir erkek yüzünden kendimi kurban edip sonumu hazırlayacaktım.

“Tamam, sanırım öyleyim. Ve şu an uyumaya ihtiyacım var.”

“Bu gece motosikletini polis merkezinde bırak,” dedi Eric. “Saat dokuzda seni oradan alıp John’la mesainin başladığı saatte geri getireceğim... ne zamandı sahi... onda mıydı?”

Eric hiç pes etmiyordu.

“Yanımda nevale getirmeyeceğim,” diye uyardı. “Sadece bira getireceğim.”

“Sen delirdin mi?” Orta yaşlı iki kadın, spor giysileriyle hızla koşarak yanımdan geçerken dönüp bana dik dik baktılar. Sesimi alçalttım. “Ben bira içemem, senden sonra John’la birlikte sekiz saat devriye dolaşacağız.”

“O zaman biz de ayık kafayla takılırız.” Telefonu kapatırken Eric’in sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Sanki ben çok farklıydım.

O GECE EGGSTRA! EGGSTRA!DAN ÇIKIP CADDENİN karşısındaki dükkana yürüdüm ve prezervatif aldım. Hep ben alırdım zaten. Eric’in hiçbir zaman önceden temin etmek gibi bir alışkanlığı yoktu; dahası umurunda bile değildi. Bu huyunu başlangıçtan beri iyi bildiğim için bu görevi hep ben üstlenirdim.

Sonra anlaştığımız gibi polis merkezine gitmek üzere motosikletime atladım. Her zaman olduğu gibi Eric yine on beş dakika gecikmişti. Bırakırken de on beş dakika gecikecek, John da haliyle küplere binecekti.

Bu tamamen Eric’in planıydı ve oldukça kurnazca yapılmış bir plandı.

BMW’siyle toprak yola girip köprünün yakınındaki temiz bir yere park ederken tek kelime bile konuşmadım.

Kontağı kapatıp bana döndü. Ay ve yıldızların üzeri bu-

lutlarla kaplıydı bu gece. Etrafta hiç ışık olmadığından, içerde kuyu bir karanlık hakimdi.

“Bu kez tüm giysilerini çıkarmanı istiyorum,” dedi, “sadece pantolonunu indirmen yetmez.”

Ses tonu samimiydi. Ama onda alışık olduğum bazı nedenlerden dolayı tedirgindim. Yüzünü görmem gerekiyordu.

“Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun,” dedim.

“Bu kez öyle olmasını istiyorum.”

“Ne yani? Bu kez oynama faslı yok mu?” diye sordum alaycı bir ifadeyle.

“Oynama faslı,” diye mırıldandı, sanki ortaya yeni bir fikir atmışım gibi.

Ve beni öptü.

Bunu yapmadan önce biraz oynayıp ısınma turları atmaktı istiyordum. Çünkü Eric öpüşmek konusunda hiç iyi değildi. Öpüşü çok ıslaktı, çok derinlere iniyordu, dilini çok fazla dolastırıyordu, kısacası her şeyi gereğinden çoktu. Ellerini hemen gömleğimin içine soktu, sanki beni havaya sokmasına gerek yokmuş gibi, sanki ben mavi saçlı lise son sınıf öğrencisi asi ruhlu, sevişme ustası bir kız olarak, pozisyon almak için bunu yapması yeterliymiş gibi.

Gözlerimi kapatıp John’u düşündüm. Ellerini gömleğimden aşağılara kaydırırken, o hülyalı koyu renk gözlerin beni izlediğini hissettim. Eric’in bir an önce istediğini almasını, zamanın geçip gitmesini istiyordum. Ama olmuyordu, dayanamıyordum. Sürekli olarak kıvrılıp duruyordu. Ondandır zorla dudaklarımı çektim, ama Eric’in bırakmaya niyeti yok-

tu. Başımı diğer yöne çevirdim. Bu kez dilini kulağımın üzerine koydu. Sonunda onu göğsünden sertçe geri ittim. “Bana bir dakika izin verir misin?” dedim, ortamı yumuşatmak için komik bir aksanla.

“Sorun ne?” diye homurdandı, ağzını kulağımın üzerinden çekmeden. “Sana çiçek göndermemi mi istiyorsun?”

İğrenç! “Yapamıyorum. İçki içmediğim zamanlarda seninle sevişmek için yeterince istekli olamıyorum.”

Elleri gömleğimin üzerindeyken birden durdu. Sonra yeniden başladı. “Bu John’la son gecen, öyle değil mi? Seni yarın ararım.”

Buna inanamıyordum. Ancak içki içip sarhoş olduğumda onunla sevişebildiğimi söyleyerek ondan hoşlanmadığımı, beni etkileyemediğini anlatmaya çalışıyordum ama o anlamamakta ısrar ediyordu. Sözlerimi hiç mi hiç umursamıyordu.

Muhtemelen John’la benim aramda bir şeyler olabileceğini... ya da *olduğunu* düşünüyor ve bilmek istiyordu. John’un adını telaffuz ederken farkında olmadan anlamlı bir şekilde uzatıyordum ama Eric bunun farkında bile değildi. Büyük olasılıkla dün gece Angie ile de seks yapmıştı ve onun için bu da önemli bir şey değildi.

Bir hafta öncesine kadar benim için de önemli bir şey değildi. Ama birdenbire önemsemeye başlamıştım.

Bileklerinden kavrayıp üstümden uzaklaştırdım. “Hayır, bundan böyle beni aramana gerek yok.”

Üzerime sert bir şekilde abandı. Birden çılgın duygulara

kapılmaya başladığımı hissettim ve bu beni korkuttu. Onun yüzünü asmasını, belki de yine aptal bir fahişe olduğumu söylemesini bekliyordum. Ben hayır derken, onun evet diye rek ısrar etmesini beklemiyordum.

John'un bizim hakkımızda söylediği şeyleri hatırladım.

"Benden ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordu Eric, tıslar gibi.

"İstiyorum, ama yapabileceğimi sanmıyorum," dedim, mümkün olduğunca sakın bir şekilde. "Çünkü benden ayrılmadan önce bir başka ilişkiye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Birbirimize baktık. Onun soğuk bir karanlık içinde olduğunu görebiliyordum. Bakışları öfkeden parlıyordu. Ondan hırsımı almak istemiş, iyice kontrolünü kaybetmesi için sınırları zorlamıştım ve sonuçta geriye öfkesinden başka bir şey kalmamıştı.

Bir şey yapacaktı.

Parmakları adeta tenimi delerken kalbim kulaklarımda atıyordu. Korkumun arasında ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Benden iki misli irilikteydi. Dokuzuncu sınıftayken beni bozuk bir asansöre kilitleyip tuzak kurmaya çalışan Todd Pemberton'a ne yaptığımı şu an tam olarak hatırlayamıyordum ama bu hikâyenin okulda dillere destan olduğunu biliyordum. Eric de şimdi beni benzer bir tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Ben de az sonra bu denemeden payını alması için ona izin verdim.

13

Ellerini gömleğimden çekip arabada kendi köşesine geçti.

"Benimle oynayamazsın," dedi kibirli bir tavırla, bana düşmanıymışım gibi bakarak. "Babam kasabadaki tüm sağlık müfettişlerini tanır. İsterse Eggstra! Eggstra!yı bir telefonla kapattırabilir."

İşte şimdi rahatlamıştım. Beni hırpalayıp canımı yakaçağını düşünmüştüm. Ama o sadece beni küçümsemekle yetinmişti ve ben bunun üstesinden gelebilirdim.

"Eric," dedim. "Sana bugüne kadar hiç duymadığın yeni bir haber vereyim. Baban seni sallamıyor ki. Kız arkadaşından ayrılmış olman onun umurunda bile değil. Onun saçlarıma nasıl baktığını gördüm. İnan bana, saçlarımı artık görmeyeceği için çok mutlu olacaktır."

"Hey. Benim babam beni hapishaneden çıkartırken, senin baban seni orada çürümeye bıraktı, ne haber."

Bu sıkı bir iğneydi ama altından kalkabilirdim. “Baban utanmak nedir bilmiyorsa biz ne yapalım. Benim ebeveynlerim yaptığımdan çok utandıkları için cezamı çekmemi istediler.”

Arabanın içindeki loş karanlıkta çenesinin, bir şey çiğniyormuş gibi hareket ettiğini görebiliyordum. Bana doğru uzandı, geriledim. Ama amacı kenardaki cepte bulunan katlanmış ufak bir paketi almaktı.

“Bana yalan söyledin,” dedim.

Paketten, kâğıda sarılıp rulo yapılmış bir sigara ile bir çakmak çıkarttı. “Hay aksi. Sana yalan söylediğimi unutmuşum. Sen de ister misin? Belki fikrini değiştirmişsindir, anlarsın ya. Hani şu iş için.”

“Hayır, bir polis memuruyla dolaşırken, duman kokmak istemiyorum.”

Çakmağı çaktı ve sigaranın ucunu yakıp derin derin içine çekti. Bir süre dumanı ciğerlerinde tuttuktan sonra, “Pencereni indir,” dedi ve indirmemi beklemeksizin içindeki pisliği kalın bir duman halinde bana doğru üfledi.

Bir saniye bile düşünmeksizin pencereye doğru uzandım ama sonra ne yapmaya çalıştığını anladım. “Pencere otomatik, Eric. Kontağı açsana.”

Arabayı çalıştırdı.

“Hayır, dur bir dakika!” diye bağırdım. “Aklından ne geçiyor senin? Neden beni bırakmadan önce arabanın içinde esrar içiyorsun? Araba kullanamazsın. Kafan iyi. Bu halde polis merkezine mi gideceksin?”

“Neden olmasın? Babam beni her yerden kurtarır.” Bir nefes daha çekti.

Ne yapabilirdim? Arabadan çıkıp John’u arayabilirdim. Ya da karanlıkta durup nasılsa eninde sonunda çok sevdiği köprüye gelecek olan John’un görünmesini bekleyebilirdim. Ama o zaman burada bulunma nedenimi açıklamak zorunda kalırdım, bana neden motosikletimin polis merkezinde olduğunu sorardı.

Böylece Eric kaza yapıp masum insanları öldürmeden önce kendimi kurtarmış olurum. Şu an geçmişte olduğu gibi sarhoş ya da esrarlıyken araba kullandığında yanında olduğum günler geride kalmıştı, hazır ona meydan okumuşken elime geçen bu şansı kullanıp ondan bir an önce kurtulmalıyım. Öte yandan kabul etmeliydim ki, geçen gece gördüğümde çok etkilendiğim ölü kadın, John’la birlikte emniyetin üst düzey yetkilerinin benim için kasıtlı olarak planladıkları bir şeydi. O yüzden John’a çok kızgındım. Bu gerçeği bilmekten nefret ediyordum ama öyleydi.

Tamam, John’u arayacaktım ve ona Eric’i tutuklayıp beni kurtarmasını söyleyecektim.

Dışarı çıkıp BMW’nin ağır kapısını hızla çarptım. Tam o anda bir motor sesi duyup köprüye doğru baktım, tren farlarını görmeyi umarak. Ama onun yerine arkamda beliren mavi sinyal ışıklarını gördüm.

Başımı çevirdim, John’un bana megafondan bir şeyler söylemesini bekliyordum.

“Sürücü, arabada kal. Ve elindeki o yasak şeyi de sak-

lamaya kalkma.”

Bu, Memur Leroy’un sesiydi.

Vızıltı gibi çalışan motoru kapatıp polis aracından inmiş, BMW’ye doğru yürüyor, giderek de yaklaşıyordu bana.

O kelepçeleri hazır ederken, “Aklından ne geçtiğini biliyorum,” dedim çarçabuk.

“Kafayı bulmak için kuytuya park eden başka bir yeni yetme vakası daha.” Arkamda mavi sinyal ışıkları dönüp duruyordu, bana da aynı şekilde onaylamayan yetişkin bakışıyla bakınca kendimi savunma gereği duydum.

“Ama sandığın gibi değil,” dedim. Bir yandan da mantıklı bir gerekçe bulmaya çalışıyordum. Her ne kadar John’un ne düşündüğü umurumda olmasa da, John’a bu konuda hiçbir şey söylememesi için onu ikna etmeliydim.

Memur Leroy omzunun üzerinden tamam anlamında başını salladı. “After’ın aracına git. Seninle konuşmak istiyor.”

After. Gözlerimi kısarak karanlığın içine baktım. Memur Leroy’un aracının arkasında ikinci bir polis otosu vardı. Ah, hayır. “Sadece sen bana vaaz versen olmaz mı?”

“Adam acayip kızgın,” dedi Memur Leroy. “Yerinde ol sam, ona hiç bulaşmam.”

“O mu kızgın,” diye mırıldandım. Oysa kızgınlıktan küplere binen asıl bendim. Aslında şu an gerçek anlamda çok kızmış olmayı çok isterdim; hiç değilse kendimi hiç mi hiç suçlu hissetmez, yaptığımdan dolayı bu derece korku duymazdım. Ama ortada korkmamı ve kendimi suçlu hissetmemi gerektiren bir durum yoktu. Ben yanlış bir şey yapma-

mıştım ki.

Güzel, belki de savunmam sırasında kullanacağım en güçlü kelimeydi bu. Ben *yasa dışı* bir şey yapmamıştım.

Titreyerek, Memur Leroy’u geçtim ve John’un arabasına yürüdüm, arka kapının kulpuna asıldım. Kilitliydi. Kapiya şöyle bir vurunca kilidin açılma sesini duydum. Sonra arka koltuğa oturdum ve ciddiyetimi bozmadan bacak bacak üstüne atıp kapıyı hızla kapattım. Büyük olasılıkla kendimi kilitlemiştim.

Arabanın ön panelindeki yanıp sönen ışıkların yanı sıra Memur Leroy’un farları altında Memur After’ın elindeki bloknota yine bir şeyler karaladığı görölüyordu. Dikiz aynasından ona baktım, ama bakışlarımız karşılaştığında beklenmedik bir şok yaşayacağımı da biliyordum. Bu arada titrememi de kontrol altına almaya çalışıyordum; böylece sıcak aracın içinde, muşamba döşemenin üzerindeki istem dışı titremelerimi duyamayacaktı.

Ama dikiz aynasından bakmak yerine dönüp metal paravanın üzerinden baktı.

Bakışı öfkeli değildi. Sadece incinmişti.

Ne olacaksa olsun diye beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Çünkü en kötü ihtimalle Perşembe 6:01’de bu işkence bitecek, kurtulacaktım.

Burnuma parfümünün iç gıcıklayıcı kokusu geliyordu.

“Burayı sürekli olarak kontrol altında tuttuğumu biliyorsun.” Onun bu ses tonunu daha önce hiç duymamıştım. İncinmiş, suçlayıcı ve tam yaşını yansıtan bir sestti bu. “Seni

Eric'le şey yaparken burada bulmamı istedin."

"Eric'le *bir şey* yapmadım. Siz buraya geldiğinizde, ben rahatlamak için arabadan dışarı çıkmış ayakta duruyordum."

"Ama burada olman niyetlendiğini gösterir."

Gözlerimi onun bakışlarından kaçırmak istiyordum, ama gözleri benimkileri adeta esir almıştı. Beynim onunla dövüşmek için bir silah bulma peşindeydi. "Demek beni takip ettin."

İşe yaramıştı. Telaşla paravanın üzerinden bakıp savunmaya geçti. "Seni takip etmedim. Sadece haftalık raporları yazmak için birkaç dakika erken çıktım. Bu, mesaim sırasında genellikle yaptığım bir şeydir, ama nedense bu haftaki mesaim her zamankinden ilginç geçti." Vereceğim tepkiyi görmek için durdu.

Nabızım yine o aptal duyguyla hızla atıyordu – benden hoşlanıyor! benden hoşlanıyor! – ama ne olursa olsun hiçbir tepki vermemek için çok dikkatli olmalıydım.

"Eric'in arabasını fark ettim, sonra da seni gördüm."

Kendi kendine konuşacağını düşünüp bekledim. Ama tabii ki yapmadı. John seçkin ve kaliteli bir deliydi. Sonunda benim de sıram gelmişti. "Ve beni takip ettin!" dedim.

Gözlerini kapattı. "Ben..."

"Zaten yeterince utandım. Neden Leroy'u da buraya getirdin? Daha fazla utanç duymam için, öyle değil mi? Çünkü sen insanların kendilerini sürekli mahcup, kırılgan ve başkaları tarafından ele geçirilmiş hissetmelerini istiyorsun ve bunun için elinden geleni yapmaya alışmışsın. Bu seni güçlü

ve kontrolün bütünüyle sende olduğunu hissettiriyor."

"Ben..."

"Senin istediğin bu, öyle değil mi? Benim de aynen böyle olmamı istiyorsun."

"Hayır!" diye bağırdı. Göğsü öfkeden hızla inip kalkıyordu. Hırsla aramızdaki metal paravanı kavrıdı. Parmaklarının boğumları kanı çekilmiş gibi beyazlaşmıştı. "İstesem gidip Eric'i arabadan dışarı kendim çıkartabilirdim ama ona yapacağım şeylerden korktum."

Tekrar dönüp koltuğuna yaslandı ve bloknotunu aldı. Kalemi tutan eli titriyordu.

Bu kez sakın bir şekilde sordum. "Neden bir şey yazıyormuş gibi yapıyorsun, bunu beni korkutmak için yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Beni daha fazla kızdırma." Notlarının üzerine X işareti koyup homurdanarak sayfaları çevirdi. "Geçen gece de üze-rime gelmeye çalıştın. Üniformalıyken, olayları farklı algılayacağımı mı sanıyorsun?"

Somurtmaya devam ettim. Ama onun kendisini infaz edecek kadar deli biri olduğunu biliyordum. Bence söylediklerimi hak ettiğinin o da farkındaydı.

"Bir gece bizim restoranda otururken, senin canını acıtmak için zayıf yönlerini arayıp durduğumu söylemiştin ya," dedim. "dün gece yaptığın çok mu farklıydı sence? Sanırım artık rahatlamışsındır, ne kadar yüreksiz biri olduğumu gördün. Göründüğüm gibi biri olmadığımı öğrendin."

John üzüntüyle başını iki yana salladı. "Sana kelepçe

takmadım, seni bir yere kapatmadım. Bayılacak kadar fena-laşacağını bilmiyordum. Sadece sana kazayı göstermek ve biraz olsun korkmanı istedim, çünkü benzer bir kazayı geçirip canının yanmasını istemiyordum.” Aramızdaki metal paravandan çekilip koltuğuna döndü ve arkasına yaslandı. “Senin için endişeleniyorum, Meg.”

Uykulu gözleri içimi critiyordu sanki. Yani neredeyse. Bu oyuna gelmeyecektim. Karşılığında öfkeyle baktım ona. “Sen asıl şu ölü kız için endişeleniyorsun.”

“Hayır, *senin* için endişeleniyorum.”

“Evet, bunu dün gece bana o kazayı gösterdiğinde iyice anladım. Ölü birine *Seni Seviyorum* diyemezsin tabii.”

İç çekti. “Bir mahkumu cezalandırmak için ille de onu bağlamaya ya da zapt altına almaya gerek yok. Ölümü göstermek onun için en etkili cezadır. Sana bunu anlatmaya çalıştım.”

“Ama sürekli ölüm endişesi duyarak yaşanmaz. Eğer insan böyle yaparsa, o da çoktan ölmüş demektir. Senin gibi.”

Kibirli bir polis memuru olduğunu tamamen unutmuş gibiydi. Alt dudağını kemirirken kısa saçlarını da sinirli bir şekilde parmaklarıyla geriye itti.

Ama beni olduğu gibi kendisini de bağlamıştı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Sana karşı bir çılgınlık yapmış olsam bile,” dedi, “sana karşı büyük bir yanlış yapmış olsam bile, yine de *senin* Eric’le buraya geldiğine inanamıyorum. Sanki geçen hafta bu yüz-

den yaşadıkların *senin* için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.”

“Ben onunla hiçbir şey yapmadım,” diye tekrarladım.

“Ama yapacaktın,” diye karşılık verdi.

Söyledikleri doğrudu ama kabul etmemekte direndim.

“Geldim ama yapmadım,” dedim. “Belki yapmayı düşünmüş olabilirim, ama yapmadım.”

Bana dikkatle baktı. “Benim yüzümden mi?”

İç geçirdim. “Evet, *senin* yüzünderi.”

O koyu renk, sevgi dolu gözlerle bana baktı. “Şimdi seni kucaklamak isterdim, bunun ikimize de çok iyi geleceğini biliyorum. Ama onların önünde bunu yapamam.” Sürekli yanıp sönen mavi sinyal lambalarının ışığında Eric’i polis aracına bindirmesi için başıyla Memur Leroy’a işaret etti, sonra bana döndü ve metal paravanın önünde ellerini iki yana açtı. “*Seni* kucakladığımı farz et. Hayali bir kucaklaşma.”

Bu hayali kucaklaşmayı içimde hissetmişim, sıcaklık ve huzur vardı.

“Oldu,” dedim. “Ama bundan sonra bana bir daha ölü birini gösterecek olursan gider Eric’le takılırım ona göre.”

“*Tanrım*, Meg!”

“Ama bundan böyle sen ne istersen onu yapacağım”

Birkaç dakika birbirimize baktık. Ciddi bakışları değişmemişti, sanki bana farklı bir açıdan bakar gibiydi. Sonunda geri dönüp koltuğuna yaslandı ve direksiyonu tuttu; sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce tartışan biz değildik gibi, sanki esrarkes erkek arkadaşımın tuzağına düşüp onunla seks yapmanın eşiğinden döndüğümü anlamamış gibi, sanki

onunla hayali kucaklaşmayı yaşayan biz değilmişiz gibi. “Ön koltuğa, ait olduğun yere gel ve hemen buradan gidelim. Çalışmamız gerek,” dedi.

EYALETLER ARASI OTOBANDA HIZLA GİDERKEN köprüyü, McDonalds’ı, Martini’yi, Eggstra! Eggstra!yı, kasabanın en kötü yerlerini ve Birmingham Kavşağını geçmiş, aşağı doğru hızla iniyorduk. Çok geçmeden telsizden Lois’in sesi duyuldu; bize kasabanın ana çarşısındaki küçük dükkanlardan birine yapılan soygun girişimini haber veriyordu. Dükkan, annem dahil çoğu sade vatandaşın *büyük alışveriş merkezi* olarak adlandırdığı Target’in yanında bir yerdeydi.

Lois bize şüphelinin eski bir Aztek kullandığını söylemişti. Bunun üzerine yüksek binaların ardındaki büyük otopark başta olmak üzere çarşıya giden yol üzerindeki tüm irili ufaklı otoparkları arayıp taramıştık. Hiç Aztek yoktu. Ve her zamanki gibi, biz olay yerine vardığımızda suçlu işini bitirip gitmişti bile.

John aracı park edip yürüyerek üzeri kapalı olan çarşıya girdi. Bütün dükkanların kapılarını kontrol etti, elindeki fenerle vitrin camlarından içeri baktı. Birmingham radyo istasyonunun sesi ortalıkta çınliyordu, sanki sabahın 4’ü değil de, gündüz vaktiydi.

John’la birlikte alışverişe çıkmış gibiydik.

Dixie Dental’in kilitli kapısını yokladı, içerideki bekeme sa’onuna oğru fenerini tuttu. Ve rastgele hiç düşünme-

den, “Mesaimiz boyunca en önemli şeyi konuşmadık,” dedi.

“Mesela?” Onun Perşembe 6:01’i ima ettiğini düşündüm, çünkü şu andan itibaren yaklaşık iki saat kalmıştı. Artık bunu konuşmanın zamanı gelmiş olsa gerekti ve bunun için ümitleniyordum.

“Şu kanseri mesela,” dedi.

Birden hayal kırıklığına uğradım. Ama bu meselenin onu gerçekten üzdüğünün farkındaydım. Cevap vermeme kolaylaştırmak için gözlerini benden kaçırıp Dixie Dental’in posterlerindeki sırtan suratları incelemiş gibi yapıyordu.

“Bilseydim, seni o kadar zorlamazdım,” dedi. “Seninle aynı liseye gidip de bundan haberdar olmamam ise başka bir konu.”

Bir perdecı dükkanının vitrinin üzerine kepenklerinin indirilmemiş olması garibime gitmişti. John da garip bulmuş olmalı ki, gidip dükkanın kapısını yokladı. John’un peşi sıra yürürken hem ona dikkat ediyor, hem de geçmişi düşünüyordum. Bu yüzden bir ara sendeleyip neredeyse düşecek gibi olmuştum. Lösemi olduğumu öğrendiğimde, ilkin başaramayacağımı düşünüp peşinen pes etmiş; onunla baş edebilme gücünü kendimde bulana dek, güçlü olmayı, savaşırsam hayatta kalabileceğim düşüncesini hep reddetmiştim. En çok da annem için üzülüyordum. Babam zaten onu her zaman üzdüğüm için beni suçlamıştı, o yüzden başım büyük belada olmasına rağmen, evden kaçmak, her şeyi geride bırakmak istemiştim.

Tanrım, kaç kez annemin üstünlüğünü reddetmiş, ne kadar

üzümüştüm onu. Bunları düşünürken birden yürüdüğüm yol korkunç derecede loşlaştı, kaldırımda neresi benim için daha güvenliyse o yöne gittim ve koyu lacivert, yıldızsız gökyüzüne uzanan uzun sokak lambalarının altından yürümeyi yeğledim.

“Tedavim lise ikinci sınıfa kadar sürdü,” dedim. “Ama saçlarımın dökülmesi, ambulansın beni almak için okula gelişi ve her defasında koridorda yere çöküp gitmemekte direnişim, bunların hiçbirisi senin dikkatini çekmiş olamaz... çünkü ben sekizinci sınıftaydım, orta okulda, sen ise dokuzuncu sınıf olduğun için liseye geçmiştin. Dolayısıyla bütün bu olan biteni duymamış olman çok normal. Bu arada senin sigara içmeye devam etmen benim için fark etmiyor. Çünkü ben sigara içtiğim için kanser olmadım. Şansımdaydı dolayısıyle kanser oldum. Diğer bir deyişle piyango bana vurdu. Ama yaşadıklarımı kimsenin yaşamasını istemem.”

Özellikle senin. Düşündüm ama söyleyemedim.

Yürürken dönüp bana baktı, şefkatle süzdü. “Neler yaşadığını anlat bana,” dedi tatlı bir dille.

“Ah, hayır, fazla büyütülecek bir şey yok ki. Bazen abarttığımın farkındayım ama...”

Hoparlörlerden gelen Phil Collins şarkısı tedavim sırasında sıkça dinlediğim ve beni her zaman etkileyen bir şarkıydı. Gülümsemekten kendimi alamamıştım.

“İşte bu benim şarkım.”

John’un gamzeleri belirdi. “Şarkıyı doğru anladığına emin misin sen?”

“Fark etmez ki. Nasıl olsa tam tersini hissediyordum ben. O yüzden kemoterapi sözcüğü benim için hep baş aşağı anlamına gelir. Başlangıçta bana oldukça fazla miktarda ve değişik türde ilaçlar veriyorlardı. Bu yüzden aylarca ölü gibi yattım. Hatta Tiffany’nin şu anda içine binip dolaştığı ambulans benim ölüm döşeğimdi.”

Beni dinlerken başıyla da onaylıyordu; döndü rahat olmam için vitrinden içeri fenerini tuttu, bu yüzden onu takdir etmiştim. Perdeciyi incelemeyi bitirip bir sonraki dükkana geçti, otoparka doğru giderken onu takip ettiğimden emin olmak için hafifçe arkasını dönüp bakıyordu.

Müziğin sesini bastırmak için yüksek sesle anlatmaya koyuldum. “Organlarımın faaliyetlerinde herhangi bir kötüleşme olup olmadığını kontrol etmek için sık sık film çekmeleri gerekiyordu, bu yüzden de MR cihazına giriyordum. Bilmem hiç MR’a girdin mi, eğer girmediysen sana bunun çok dar bir tünel olduğunu söyleyeyim. Seni alıp upuzun yatırıyorlar ve baş tarafından tutup içeri bu tünele doğru itiyorlar. Genellikle çoğu kafadan kontak olan radyoloji uzmanı, bedenimin röntgenini çekip ciğerlerimi kontrol ederken ben de baş aşağı bir halde gözlerimi kapatıp içimden şarkı söylüyordum. Ve yemin ederim ne zaman pediatri kliniğine girsem viyolonseller ve diğer bütün enstrümanların var gücüyle çaldığı muhteşem bir orkestra eşliğinde Disney’in bu harika filminin şarkısını Phil Collins’ten dinliyordum.”

John’un gülmekten omuzları titriyordu. Eğilmiş vitrinden içeri bakarken durup gözlerini kapattı ve bir iki saniye

kadar durmadan güldü.

Ve ben John'u güldürmeyi başardığım için çok mutlu olmuştum.

Kendimi bir tür geri zekâlı gibi hissediyordum.

Gülmesi bitince yürümeye devam etti.

"Anlaşılan kapalı yerde kalma korkun bu yüzden," dedi, omzunun üzerinden bakarak.

"Hayır."

14

Ne olmuştu bana böyle? Her gün beden eğitimi dersinde koşuyordum ve kendimi her geçen gün daha yorgun hissediyordum. Lösemi olduğum da böyle anlaşıldı. Ve bana kesinlikle bir tedaviye ihtiyacım olduğunu ama tedavi sırasında kendimi şu an olduğumdan daha kötü hissedeceğimi söylemişler, ben de onlara kabul etmediğimi, çekip gitmelerini söylemiştim. Annem tek kelimeyle delirmişti, bana çok küstah olduğumu söylüyordu, bense saçlarımı kaybetmek istemiyordum. Evet, benim için en büyük sorun buydu. Çünkü dediklerinin aksine, kendimi ölecek gibi hissetmiyordum. Onlar bana söyledikleri için, öleceğimi *biliyordum*, ama ölecek gibi *hissetmiyordum*. Sadece yorgun hissediyordum kendimi. Ve eğer kemoterapi yapılırsa, asıl o zaman kendimi ölecek gibi hissedecektim. Doktorun gözleri kocaman açılmış ve beni ikna etmesi için hastanenin çocuk psikologunu çağırmıştı.

Kadın bana destek olacağını düşünerek kanser ünitesin-

den yaşıttım hastalarla görüşmemi ve yaz tatilinde kanserliler kampına gitmem için sözleşme imzalamamı istemişti. Ona göre kanser eğlenceye dönüştürülebilirdi! Bunun üzerine ona kanserliler kampında ne yapacağımı sordum. Ve bir psikoterapi randevumdan önce, saçlarımı pembeye boyattım, ona öldüğümde saçlarımın o renk olmasını istediğimi söyledim. O gün bu gündür saçlarım hiç doğal renginde olmadı. Bu bir anlamda hiçbir şeyi kafama takmayıp *boş verdiğimi* kanıtlayıcı biçimimdi. Aslında karşımdaki zavallı kadının bir suçu yoktu, tepkim ona değildi. O sadece görevini yapıyordu. Ama benim teselli edilmeye ihtiyacım yoktu. Ben sadece ölmek istemişyordum. Beni farklı psikologlara götürmüşlerdi; bir tanesi bana sevgi yöntemini uygulayan bir adamdı, ama boşunaydı. Ben zaten on üç senedir babamın kaba ve haşın, doğru tabirle döve döve sevgisiyle birlikte yaşıyordum. Bay psikologa, sevgisini ve terapisini alıp yakamı bırakmasını söyledim.

İlk tedavi günüm geldi geçti. Reddedip gitmedim. Birkaç gün beklediler, beni teselli ettiler, yalvardılar, yakardılar, yaltaklandılar ve az daha ikna ediyorlardı ki son anda caydım. Bu süre içinde annem sürekli ağlıyordu; tek yaptığı rahat koltuğuna oturup okyanus mavisi renginde yün battaniye örtmekti, bu şekilde kendisini gerçek dünyadan uzaklaştırıyordu ve babam da ona destek veriyordu. Babam, böyle yapmaya devam edersem annemi öldüreceğimi söylüyordu. Benim için üçüncü kez kemoterapi randevusu almıştı; buna mutlaka ve mutlaka gideceğimizi ve orada damardan ilaç vermek için koluma iğnenin girmesine kuzu kuzu izin vereceğimi ve

de bunu yaparlarken gülümsememi emretti. Ayrıca tedavim süresince MP3 çalmak, televizyon izlemek, arkadaşlarımı görmek, oğlanlarla buluşmak, sinemaya gitmek yoktu, kısacası hayattan elimi eteğimi çekecektim. İyi. O gün Birmingham'daki hastaneye biraz erken gitmiştik. Annemle babama eğer Dreamland'e gidecek olursak çok mutlu olacağımı, kemoterapiye ve dolayısıyla kusmaya başlamadan önce son kez ızgara et yemek istediğimi söyledim. Daha doğrusu mümkün olduğunca nazik bir şekilde rica ettim. Onlar da bu isteğimi olumlu karşıladılar. Babam beni annemle birlikte arabada bırakıp sipariş vermek üzere içeri gitti. Anneme dönüp ızgarayla birlikte güzel bir çayın ne kadar iyi gideceğini söyledim. O da tamam deyip babamı bulmak üzere içeri girdi.

Arabadan dışarı çıkar çıkmaz Onüçüncü Caddeye doğru deli gibi koşmaya başladım. Halim kalmayınca kadar koştum. Daha uzağa gidemiyordum. Birmingham her iki yoldan da gidildiğinde yokuş yukarı olan bir yerdi, ve evet, bende de lösemi vardı. On evi daha geçip, oldukça geniş bir dönemeç çizen yolu da döndükten sonra birisinin bahçesinden dışarı taşmış açelyaların önünde yere çöktüm. Yılın bu zamanı dondurucu bir soğuk vardı ama ağaçlarda bahar tomurcukları açmıştı. Bir kiraz ağacı güzel pembe yapraklarını dört bir tarafına saçmıştı, gidip onun dibine boylu boyunca uzandım. Sonunda öleceğimi anlamıştım. Ama neden bu kadar duyulanmıştım? İnsanlar her gün ölüyordu. Benim bir özelliğim yoktu. Öte yandan, Tiffany, Julie Meadow ve LaShonda Smith gibi yaşıtlarım şu anda Cebir dersinde oturmuş pop şarkıları

mırıldanıp Pisagor teoremini hatırlamaya çalışırlarken ben tanımadığım birinin çiçeklerinin ortasında ruhumu teslim etmek üzereydim. Neden ben? Daha birkaç hafta öncesine kadar ben de onlardan biriydim. Ama bundan böyle onlardan biri gibi olamayacaktım. Artık, anne ve babasına karşı koyup büyüklerine küfür eden bir yeniyetmeydim. Her an giderek ölüme doğru yaklaşıyordum ve ben bunu hak ediyordum.

Köşede bir polis aracı belirdi. Onu görür görmez babamın beni ihbar edip polislerle birlikte yakalamaya geldiğini anladım. Ayağa kalkıp koşmaya çalıştım, ama hâlâ nefes nefeseydim. Nitelim beni yakalayıp kelepçelediler, onlara karşı koymaya çabaladım, küfür ettim, bunu yaptığım için sonra neler olacağı umurumda bile değildi. Araca binip bir iki blok ötedeki hastanenin önünde durduk, beni yaka paça acil servise götürmeye çalışıyorlardı. Arabadan beni çıkartırlarken onları tekmeledim. Bunun üzerine tıpkı boğazlanmaya götürülen bir kurbanlık koyun gibi, bacaklarımı kayışlarla bağladılar. Babam onlara geriden destek vereceğini söylerken, annem arabada oturmuş ağlıyordu. Şehirdeki onca gürültüye rağmen onun sesini, arabanın içinden gelen ağlama sesini duyabiliyordum ve babam ona ağlamayı kesip *şu tanrının belasını arabayı park etmesini* söylüyordu, o bizimle birlikte hastanenin içine girecekti. İki polis, babamın da yardımıyla beni hastanenin asansörüne taşıdılar. Bizimle hiçbir işi olmayan talihsiz bir sekreter de binmişti asansöre; normalde herkes gibi asansöre bindiğinde içindeki kişileri başıyla selamlamıştı, kibar biri olduğu belliydi. Ellerim ve ayaklarım

bağlı, baş aşağı duruyor olduğumu fark ettim bir an. Kıkırdadım. Polislerden biri, uslu bir kız olmamı ve idam sehpasına giderken sorun çıkarmamamı istedi. Bunun üzerine yine onları tekmelemeye başladım. Bütün bu süreç içinde ilk kez birinin canını yakmak istiyordum.

Kata geldik. Polisler iner inmez beni hemen bir sedyeye yatırdılar, ama koridordan geçerken sürekli tepindiğim için kaldıramayıp çevredekilerden yardım istediler. Bir anda içerideki sessizlik bozulmuş, çocuk katındaki bütün hasta çocuklar üstlerinde parlak pijamalarıyla kapı eşiklerine koşup polisler küfür eden beni seyretmeye başlamışlardı. Hemşireler masum çocuklara zarar gelmesin diye çevremizde etten bir duvar örüp bize koridorun sonuna kadar eşlik ettiler. Kendi aralarında *karşı koyma, işbirliğinden yana olmama, itaatsizlik* gibi kelimeleri fısıldaştıklarını duyuyordum; bunlar *86 no.lu odada kalan ve hastane kurallarına uymayı reddeden isterik velet* için söylenen sözlerdi. Beni bırakmaları için *çığlık çığlığa* bağıırıyordum. *Ben kanser falan değilim. Ebeveynlerim beni öldürmek istiyor. Babam benden kurtulmaya çalışıyor.* Hemşireler beni susturmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyordu. *Üç yaşında bir bebek gibi davranıyorsun. Diğer çocukları da korkutuyorsun. Geçen hafta burada otistik bir çocuk vardı, senden daha az bağıırıyordu.* Bu sözlerinin ardından doktor benimle konuşmaya başlıyordu. Ama adamın İngilizcesi Hint aksanlıydı, babamın uzatarak konuştuğu güneyli aksanından çok farklıydı, birbirleriyle konuşurlarken sanki aynı dili konuşmuyor gibiydiler.

Doktor: Tam sınır yaşıta, onun isteklerini de göz önünde bulundurmalıyız, o yüzden onu hem teskin etmeli hem de kendi kendine tedaviye razı olmasını sağlamalıyız.

Babam: Anlıyorum.

Doktor: Öte yandan eğer onu hemen şimdi tedavi etmezsek, büyük risk altında olacak ve yaşı ilerledikçe tedavi sonuç vermeyecek, bu açıdan da tam sınır yaşıta.

Babam: Anlıyorum.

Doktor: Ama tablosuna baktığımızda savaşçı bir yapısı var, direniyor...

Babam : Bakın Doktor, demek istediğinizi anladım. Onu kayışla bağlayıp öyle verin ilacı.

Odaya geldik, polis memurları beni zorla yatağa yatırdı, bu arada hemşireler kayışlarla el ve ayak bileklerimi bağladı. Bağları koparmak için direnirken ellerim hissizleşmeye başlamıştı. Böyle insanlık dışı bir şey olamazdı, bu mümkün değildi, ama oluyordu işte. O kadar yüksek sesle çığlıklar atıyordum ki, hemşirenin bu arada babama bir takım formlar doldurması gerektiğini söylediğini zorlukla duyabildim. Anladığım kadarıyla babamın, beni bağlamak zorunda kaldıklarına, ancak bu şekilde yatıştırabildiklerine tanık olduğunu ve buna rıza gösterdiğini beyan eden bir form doldurup altına imza atması gerekiyordu. Babam bunun için odadan çıktı. Diğer hemşire kulağıma sakın sakın bir şeyler fısıldıyordu.

Tatlım şimdi seni sakinleştirmek için biraz ilaç vereceğiz, hangi kolundan vermemizi istersin? Ve ardından bana iğne vurdu, böylece beni aptallaştırıp düşünme yeteneğimi yok etmeye çalışıyorlardı. Sakinleş, tatlım, çok yakında hepsi bitecek. Çok geçmeden kendimi rahat hissettim. Bağlarımı çözmüş olmalıydılar. Artık serbest olduğumu düşünüyorum, ama hareket edemiyordum. Sanki hâlâ daha bağlıydım. Uyumak ve daha sonra da ölüme uyanmak istiyordum.

Yine el ve ayaklarımdan bağlanmak istemediğim için sonraki kemoterapi ve radyoterapi seanslarına gönüllü gittim. Bazen seans aralarında saçlarıma bakıp giderek azaldıklarını görüyor ve çok üzülüyordum, ama annem böyle de çok güzel göründüğümü söylüyordu. Sonunda saçlarımı mora boyamaya karar verdim. Ne zaman kemoterapi ters tepki verse, ne zaman ölmekte olduğumu hissetsem babama dönüp, *böyle olacağını söylemiştim*, diyordum.

JOHN'LA BİRLİKTE POLİS ARACININ KAPUTUNUN üzerinde oturuyorduk. John sırtını dayamış, bir ayağı kaldırımda, diğer ayağı çamurluğun üzerinde duruyordu. Ben de dizlerimi göğsüme doğru çekmiştim, bu şekilde otururken dengede kalmaya çalışıyordum, gayri ihtiyari sol elimin tersiyle iğnenin girdiği yeri ovuşturdum. Artık ağlamayı bir kenara bırakıp, şu anı yaşamayı öğrenmiştim. Ağlamıyordum.

John beni koyu renk gözleriyle seyrediyordu, ama ne düşündüğünü kestiremiyordum. Omuzları yukarı kalkıktı,

derin derin soluyordu. *Çok üzgünüm veya hiç bilmiyordum ya da bilmeden çok kötü bir şey yapmışım* gibi bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama tam anlayamamıştım. Bu konuyu da ha fazla konuşmak istemediğim için sormaya da gerek duymadım.

“Sen anlatırken durmadan arayan polis memurları için üzgünüm,” dedi.

Kahkahalarla güldüm, güldüm, güldüm. Bu arada ağlamak için iyi bir bahane oluyordu. Gülmeye devam edip gözlerimde biriken yaşları sildim. “Eskiden beri beni pek severler, hep görmeye gelirler.”

O da güldü ve elini gözlerinin üzerine götürdü. Ama o da aşağı ve uzaklara bakıyordu, ben de aşağı ve uzaklara bakıyordum, dolayısıyla gözyaşlarının benim hayal gücümün ürünü olduğuna inanabilirdim rahatlıkla.

Burnunu çekti. Başını diğer yana çevirdiği için sesi boğuk ve uzaklardan geliyordu. “Baban seni seviyormuş ve senin için korkmuş.”

İleri doğru eğildim ve John’un elini ellerimin arasına aldım. “John, bu hafta boyunca bana, bıçak sırtında yaşadığımı, böyle yaşamaya devam edersem her an tehlikeyle burun buruna geleceğimi ve asla ölümsüz olmadığımı göstermeye çalıştığımı biliyorum. Seni anlıyorum. Ama ben kansere yakalanıp tedavi görmüş biriyim ve inan bana bu hastalıktan başka hiçbir şey kolay kolay gözümü korkutamaz. O yüzden sen de bazı şeyleri boş verip görmezden gelersen, senin için de iyi olur.” Elini dostça tuttum, ama farkında olmadan biraz

fazla tutmuş olmalıyım, bırakmadan önce hafifçe vurdum. “Her neyse, artık bitti.”

Eline bir süre baktı. “Bitti mi?”

“Tabii ki de. Kötü olan tek şey çocukluk çağında lösemiye yakalanmış olmak; çünkü zaman çok çabuk geçiyor, birden yaşılanıyoruz ve çocukluğumuzun rengârenk bahçesine tekrar geri dönemiyoruz.”

“Ama bitse bile insanın beyninde bitmiyor. Mesela sen kendini hâlâ o masada, kayışlarla bağlanmış ve koluna serum takılmış olarak hissediyorsun.”

Altın polis armasının takılı olduğu göğsünün kalkıp tekrar inişini izlerken, parmaklarımla saçlarımdaki düğümleri düzelttim. Nasıl da uzamışlardı. Elime bir tel alıp inceledim, hâlâ mavi oluşu benim için ikinci bir sürpriz olmuştu.

“Sonra hastanede ne oldu?” diye sordu. “Sana anlaşma yaptırmış olmalılar.”

“O kadar uzun boylu değil, buna izin vermedim.”

“O halde çocuk koğuşuna iyi bir örnek olmuşsundur.”

“Yok canım.”

“Ama diğer çocuklar etrafından eksik olmuyordu her halde.”

Ona baktım. “Evet! Odam tıpkı Merkez Garı gibiydi. Nereden bildin?”

“Ve sonunda kurtuldun, hayatta kaldın.”

“Evet, ama çocuklardan bazıları ne yazık ki kurtulamadı. Oda arkadaşım öldü mesela.”

Bunu keşke demeseydim diye düşündüm. Bu tıpkı her

gün düzgün yürüdüğüm yolda aniden bir ayağımın pislige batması gibi bir şeydi. Oda arkadaşım her Pazar öğleden sonra ailesinin ziyaret ettiği ve gelirken yanlarında Golden Retriever cinsi köpeklerini de getirdiği on yaşında bir kız çocuğu olan Lizzy Dark'tı. Aslında bu konuları açarak John'la sohbetimizin ve gecenin sihrini bozmaya hiç niyetim yoktu ama Tanrım, Lizzy'nin hikâyesi beni gerçekten çok etkilemişti, hicırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu düşündüğümde canım çok fazla acıyordu.

"Meg," dedi John.

Ona dönüp gelecek soruları beklemeye koyuldum. Neden kapalı yerde kalamadığımı biliyordum, tamam, ama bunun nedenini bilmek ondan kurtulmama yetmiyordu. Şu an üzerimizde yükselen koyu lacivert gökyüzünü neden herkesin görebildiği gibi değil de, sonsuza kadar uzanan kalın koyu renkli bir kumaştan yapılmış bir sirk tentesi gibi gördüğümü merak ediyordum.

John'un sinirlerimin rahatsızlığı konusuna fazlasıyla önem verdiğini ve benden daha çok endişelendiğini görüyordum. O sırada telsizde Lois'in sesi duyuldu. "*Shop Till You Drop*"ta alarına basılmış. Her iddiasına girerim ki, bu bizim Aztek," dedi.

HAKLIYDI. "DEMEK BURADAYDIN," DEDİ JOHN, mağazanın önünde duran Aztek'i görünce. Polis aracını yolun karşı çaprazına park edip farları söndürdü ve motoru

kapattı.

Radyosuz ya da kaloriferi yakmaksızın aracın içinde oturduğumuz, çok nadir görülen bir şeydi. Çevremizi soğuk bir sessizlik sarmıştı.

Mağazanın içinde olanları uzaktan izlerken bedenim iyice buz kesmişti. Bir adam tüfeğini tezgahın arkasındaki birine doğrultmuştu ama bulunduğumuz yerden kim olduğunu göremiyorduk. İkinci adam elinde tüfikle tezgahın önünde duruyordu, sırtı vitrin camına dönüktü. Üçüncü bir adam ise manav reyonunda durmuş, elindeki bir paketi açabilmek için tüfeğini raflardan birine dayamıştı, ama bu mesafeden neyi açmaya çalıştığını göremiyordum. Belki de kremalı bisküvi falandı.

John gözlerini bile kırpmadan mağazaya bakıyordu. Direksiyonu iki eliyle birden kavramıştı. Gerginliğinin gittikçe yükseldiğini hissediyordum.

"Destek kuvvet bekliyorsun galiba," dedim.

Gözlerini mağazadan ayırmadan başını sallayıp onayladı.

"Neden pencerenin önünde suç işliyorlar, onları birilerinin göreceğini hiç düşünmüyorlar mı?" diye sordum sırf biraz konuşturmak için, gerginliğini biraz olsun azaltmak için. "Ama doğru, saat sabahın dört buçuğu, bir polisin yolun karşı tarafına park edip kendisini seyrettiği kimsenin aklına gelmez."

John hafifçe güldü. "Aynı nedenden dolayı kasayı kırıp parayı alarak kaçmak yerine, en güvenli yolu tercih ediyorlar,

tezgahın önünde sakince durup kasiyerin açmasını bekliyorlar. Ne kadar uzun süre orada kalırlarsa, o kadar çabuk yakalanacaklarını biliyorlar elbette. Ama kafaları iyi olduğu için pek iyi çalışmıyor sanırım. Kasabada suç işlemek için seçtikleri arabanın Aztek olması da aynı nedenden.” Derin bir soluk alıp yavaşça verdi ve sesini fısıltı gibi iyice alçalttı. “İçeri girdiğim zaman kendine dikkat et, güvende olduğundan iyice emin ol.”

Kalbim göğsümden dışarı çıkacakmış gibi atıyordu. Hiç rahat değildim. Ona dönüp, *Yani bu, ellerindeki silahları gerçek anlamda kullanacakları anlamına mı geliyor?* diye sormak istiyordum. Bugüne kadar John’un tabancası hariç, gerçek bir silah gördüğümünden emin değildim. Şu ana kadar bana hep uzak ve gerçek olmayan bir şey gibi gelmişti; şimdiyse onun önceki geceler gerçekten tehlikede olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Soru sormaya devam ediyordum. “Bu aracın camları kurşun geçirmez değil mi?” Yüzünü daha iyi görebilmek için öne doğru biraz eğildim.

Sonra sürekli ona soru sorup durduğum için pişman oldum. Kaşlarının arasında yine çizgiler belirmişti. “Kurşuna karşı dirençli diyelim.”

Koltuğuma dayanıp mağazanın içindeki adamları seyretiltim. John’un destek ekibi nerede kalmıştı? Eğer burada oturup biraz daha beklersem, panik olacaktım. John’un nefes alıp verişini duyamıyordum. Aracın içi çok sessizdi ve kullaklarım çınlıyordu.

“Korkuyor musun?” diye sordum.

“Ben iyi eğitilmiş bir polisim.”

Evet, üzerine doğrultulmuş üç adet silahın konuşmaya hazır olduğu bir mağaza soygununa tek başına dalacak kadar temkinli ya da korktuğunu saklamak konusunda iyi eğitilmiş bir polis olabilirdi. Ama direksiyonun üzerindeki elleri ölü gibi hareketsiz duruyordu.

“Şans getirmesi için seni öpmemi ister misin?” diye sordum.

Bir an dönüp bana baktı, sonra bakışlarını yine mağazaya çevirdi. Epey uzun beklemesinden dolayı, bana cevap vermeyeceğini düşünüyordum. Anlaşılan benim bu uygunsuz sorumu duymazlıktan gelmişti.

Ama sonra, “Evet,” dedi.

İyice yanına sokuldum. Bacaklarının sıcaklığını blucimimde hissediyordum. Parfüm kokusunu içime çekerken ona doğru eğildim. Dönüp bakmadı, gözlerini mağazadan ayırmıyordu. Ve tabii ki bunu yapmasını ben de istemiyordum, çünkü bu güvenlik açısından doğru olmazdı.

Gözlerimi kapattım, yumuşak bir şekilde ve yavaşça çenesinden öptüm.

İri elini dizimin üzerine koydu ve bacağıma doğru kaydırıldı. Parmakları bacağımın üzerinde dolaşıyordu.

Gözlerimi tekrar açtım, onun polislik mesleğini mahvetmediğimden emin olmak istiyordum. Hâlâ mağazayı izliyordu. Ama öpücüğüm bittiğinde, iç geçirdi.

Onu tekrar öptüm, kulağına doğru iyice ileri gittim. Kes-

kin bir soluk aldı. Eliyle baldırımını sıktı.

İsteksizce geriye çektim kendimi. Bacağımı elinin altından kaydırıp koltuğuma yaslandım. Başını belaya sokmak istemiyordum. Ama ne gariptir ki, o gözlerini ayırmadan mağazaya bakarken kendimi ondan daha çok kontrol altında tuttuğumu hissediyordum.

Elini kucağıma doğru kaydırıp elimi tuttu ve iki koltuğun ortasına doğru çekti.

El ele oturuyorduk.

Memur After, mavi saçlı suçlu bir kızla, bir polis aracının içinde basbayağı el ele oturuyordu. Bunu yaptığına göre öleceğini hissetmişti herhalde.

Araç bir uğultuyla hafifçe titredi. Dönüp arkama baktım. Bir polis aracı sessizce bizimkinin yanına park etmişti, farları sönmüktü. Onun ardında iki aracın daha park etmiş olduğunu gördüm.

John son kez elimi sıktı, bakışlarını benden uzaklaştırıp belinde asılı malzemeler şingirdayarak araçtan indi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Diğer polislerle birlikte çamurluğun önünde kısa bir toplantı yaptılar. Sonra dördü birden yolun karşı tarafına geçti, savaşımaya giderken bile sakin ve pervasız bir tavır içinde oldukları görülüyordu. Sonra hızlı adımlarla mağazaya yöneldiler, ama ilkin vitrin camından görünmeyecek şekilde bir süre kenarda beklediler. Memur Leroy ve diğer polis binanın köşesine çekildi. John ve dördüncü polis ise geri planda gözden kayboldu.

Mağazanın içindeki adamlar hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ediyorlardı. Bir tanesi kasiyerden istediğini almış olmanın güveni ve mutluluğu içinde paltosunun cebine banknot demetlerini sokuştururken, diğeri sırtı polis otolarına ve otobana dönük halde ona koruma görevi yapıyordu. Üçüncüsü ise kremalı bisküvi yiyordu.

Memur Leroy omzuna asılı olan telsiziyle konuştuğundan sonra silahını havaya kaldırdı; bu hazır olun anlamına geliyordu.

Mağazanın içindeyse birden tezgahın arkasındaki kapı açıldı ve John elindeki tabancayla kapının eşiğinde belirdi. Bunun üzerine ortalık bir anda karıştı ve korumalık yapan şüpheli elindeki tüfeği John'a doğrulttu.

Ama John elindeki silahı süratle bir şüpheliden diğerine doğrultarak odanın ortasına kadar ilerleyince, hepsi ellerindeki tüfekleri aşağı indirdi.

Diğer üç polis de birleşip içeri girdi. Tabii ki onları duymıyordum, ama hepsinin yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve onlara bağırıp çağırdıkları görülüyordu. Görünüşe bakılırsa, şüphelilere silahlarını yere bırakıp ellerini havaya kaldırma-ları söylenmiş olmalıydı.

John tabancasını şüphelilere doğrultmuş, diğer üç polis arkadaşını korumaya devam ediyordu hâlâ. Sonunda şüpheliler kelepçelenince, John ellerini serbest bırakıp tabancasını yerine koydu.

Sonra dönüp bana baktı. Karanlıkta, bu kadar uzak mesafeden beni göremediğinden emindim. Ama yine de benim

olduğum yöne doğru hafifçe elini salladı.

Dondurucu derecede soğuk olan aracın içinde yutkundum ve birden dakikalardır nefesimi tuttuğumu anladım. *Rahatlamıştım.*

Aslında rahat falan değildim. Çünkü bu son beş gün içinde John After'a deli gibi aşık olmuştum.

15

Aracı adalet binasının önüne çekip motoru kapattı. Ama hemen dışarı çıkmaya niyeti yoktu sanki. Benim de öyle.

“Şu an Perşembe 6:01 mi?” Saatim kolumdaydı ama kendi saatime bakmak varken onun, saatin kaç olduğunu sormasını bekliyordum.

Saatine baktı. “6:05,” dedi.

“Kaçırdık mı?”

Güldü.

“O halde biz ne...” Aracın içinde çevreme bakındım, sonra da ona döndüm. “Bunu istemediğin anlaşıyor.”

O koyu renk gözleriyle bana baktı. Bu gözlerde aşk yoktu. Ama sert, kızgın da değildiler. Kahretsin, bakışlarını okuyamıyordum.

Bana yakın olmadıklarını biliyordum, çünkü dışarıdan baktığımda bunu görmek daha kolaydı. Ve ona yakın olmayı ne kadar çok istediğimi de biliyordum. Aksi halde dört yıl

önce neler yaşadığımı ona anlatmak zorunda değildim. Anlatmasaydım benim hasta ruhlu ve kötü biri olduğumu düşünenecekti. Ama şimdi de incindiğimi hissediyordum.

Derin bir soluk aldım. “Gece vardiyanda bir kızla yalnızdın ve canın sıkılıyordu.”

“Neden seni ciddiye alayım ki?” diye karşı çıktı. “Bana hiçbir planının olmadığını söyledin. Ben de aynı şekilde senin canının sıkın olduğunu düşünmüştüm. Her neyse, eğer bir an önce restorandaki işinin başına dönmezsen, başın fena halde belaya girecek.”

Aslında haklıydı. Restoran aklımdan tamamen uçup gitmişti. Gerçekten de plansız hareket etmek sorun yaratıyordu. İnsanın başı sıkıntıdan kurtulmuyordu.

“Doğru,” diyerek eğilip yerden bloknotumu aldım. “Bagajdan bir şey alacağım, açar mısın?”

Araçtan çıktım ama bu kez kapısını çarpmadan. Düzgün bir şekilde kapatmayı başarmıştım. Bagaj kapağını daha açmadığı için nazikçe üzerine vurup hatırlattım. Açtı. Motosiklet kaskımı çıkardım, sonra tekrar bagaj kapağını nazik bir şekilde kapattım, elimdeki bloknotu da motosikletimin çantasına yerleştirdim.

John pencereyi açıp bana seslendi. “Eyalet savcısına bu projeden neler öğrendiğine dair rapor verene kadar işinin bitmiş olmadığını biliyorsundur sanırım.”

“Ona dün işten e-mail gönderdim,” diye seslendim motosikletimin üzerinden.

Pencereden eğildi. “Peki bana rapor verdin mi, henüz

vermedin, öyle değil mi?”

“Evet, John. O halde sana hemen raporumu vereyim; bahar tatilimin içine eden bir polisle boşu boşuna dolaşmaktan başka hiçbir şey öğrenmedim. Tabii ayrıca senin de salağın teki olduğunu öğrendim.” Söyleyeceklerini duymamak için hemen motoru çalıştırdım ve başıma kaskımı geçirdim. Aslında kaskımı başımdan çıkartıp motoru köklemek istiyordum ama bu onun peşime düşmesine neden olacaktı. Peşimden gelmesini istemiyordum. Tekrarlayalım: Peşimden gelmesini istemiyordum. Bir trafik cezasını daha kaldıracak halim yoktu.

Kaskımı kilitledim ve *ardından* arkama bakmaksızın motoru kökledim.

Sanki son gülen benmişim gibi. Oysaki son gülen kesinlikle oydu. İstedğini yapmıştı. Ölü bir kıza iyi bir ders vermişti.

BU DANDİK LOKANTADAKİ ERİŞİLMEZ KARIYERİM boyunca çalıştığım en uzun mesai olmuştu.

Bazı zamanlar günümün bir bölümünü Eggstra! Eggstra!da geçirmekten hoşlanıyordum. Yemek yapıyordum. Yeni tarifler deniyordum. Bir avcı ya da balıkçı gibi renkli ve değişik müşterileri gözlemliyordum, ilk kez çıkmaya başlayıp ilk randevularını burada gerçekleştiren çiftlerin yanına gidip sıcağı sohbetler yapıyordum. Bayanlara seçimlerini hangi masadan yana yapmak istediklerini sorduğumda, bu her zaman

Prensesc Diana masası oluyordu, bu adı kendileriyle özdeş gibi hissediyor olmalıydılar.

Ama bugün hiçbir şeyden hoşlanmıyordum. Siparişleri yarım yamalak almakla kalmayıp, ocakta beceriksizce işler yapıyordum; hatta bu yüzden parmağımı bile yakmıştım. Sürekli olarak son beş günü düşünmekten işe konsantre olamıyordum. Kafamda hep köprüde bizi enseleyen John'a çılgılık çılgılığa bağırışım, dairesine gittiğimde ona dokunuşum, aracın içinde onu öpüşüm vardı. O sakın bir şekilde soygun yapılan mağazaya doğru yürürken, kocasının ardından endişelenen ve ona meyveli turta yapıp gelmesini bekleyen sadık bir eş gibi arabada bekleyişim aklımdan çıkmıyordu.

Daha önce, hayatım boyunca kimseye bu kadar bağlanmamışım gibi hissediyordum kendimi. Başlangıçta böyle bir şey mümkün müydü, yoksa böyle bir bağımın olacağını daha o zamandan *hayal* mi etmiştim? Belki de gerçekten hayal etmiştim, diye düşünürken bir yandan da gidip onunla birlikte oturduğumuz Elvis masasını dikkatle silip temizledim, üzerindeki küçük Elvis büstlerini duvara dayadım.

Hafta içinde bir başka gün, kendime öğle tatili vermiştim. Ön tarafı Corey'e emanet edip ofise gitmiş, e-maillerimi kontrol etmişim. Ama bugün çok fazla iş vardı ve bu gidişle yaklaşık öğleden sonra ikiye kadar mola veremeyecektim. Gerçi bu arada iyi haberler de almıştım. Eyalet savcısı projemi onaylamıştı ve bunun diğer yeni yetmelere de örnek olacağını düşünüyordu ve bu işe ilk ön ayak olmuş biri olarak benim izlerimi takip edebilirlerdi. Teklifimi geliştirmeyi düşün-

yorlardı. Birden örnek vatandaş olmuştum.

John projemi beğenecekti. Ya da nefret edecekti. Ama umurumda bile değildi.

Restorana geri dönmek üzere bilgisayarımı kapattım; sandalyelerin bacaklarını ovmuş, işçilerin parasını ödemiş, geriye kalan birkaç dakikalık zamanımda da maillerime bakmıştım, a evet, en önemlisi de böylece John saplantımdan biraz olsun kurtulmuştum. O sırada küstah bir müşterinin içeri daldığını gördüm. Arkasından güneş vurduğu için yüzünü göremiyordum. Ama yürüyüşünden yeni yetmenin teki olduğunu tahmin edebiliyordum.

Mönülerden birini alıp ona doğru hışım ile yürüdüm. Bu yavruya gitmesi gereken yerin McDonald's olduğunu söylemek istiyordum, çünkü yeni yetmeler bahşiş vermiyordu. Ama şimdi mutlaka bir yaygara çıkacaktı ve bu annemle babama kadar gidecekti. Yaşadığım deneyimlerden bunun böyle olacağını biliyordum.

Gidip önünde durduğumda güneş gözlerimi kamaştırıyordu. Ama bir anda donup kaldım. Bu John'du. Arkasından vuran güneş sarı saçlarını parlatıyor, sanki başının üzerinde nurlu bir ışık halkası oluşturunuyordu.

Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemişim. Bu Memur After'ın bugün çok erkeksi olduğu anlamına geliyordu. Evet, koşucu Johnafter da seksiydi ama bu çocuk, üzerindeki bol blucin ve göğsünü saran, rengi atmış tişörtü ile müthiş görünüyordu. Tişörtün üzerinde bir kalp, kalbin içindeyse bir yangın söndürme cihazının resmi vardı. Saçları kısaydı ama anor

mal şekilde kısa değildi. Üstelik sanki ellerini gelişigüzel üzerlerinde dolaştırıp karıştırmış gibi dağınık duruyorlardı. Aslında tepesindeki nurlu halka dışında tam bir serseri gibi duruyordu.

İşte çocuk dediğin böyle olmalıydı bana göre.

Corey'i bulmak için etrafıma bakındım. Benim yetime John'la o ilgilenebilirdi. Ama muhtemelen tuvalet molası verdiği için ortalıkta görünmüyordu. Sonra ön camlardan dışarıya, park yerine baktım, Bonita da henüz gelmemişti. Bir gün olsun mcsaisine on beş dakika erken gelemezdi. Bunun nedeni tabii ki annemle babamın ona ödediği düşük ücretti. Kısacası bugün şanssız günümdeydim.

John önümden geçip Elvis'in masasına doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim, masanın önünde durdum; elimdeki mönüyü acemice tutuyordum. Bir an tutulmuş, konuşacak kelime bulamamıştım.

"Benim mönüye ihtiyacım yok," dedi.

Onu gördüğüme çok şaşırmış gibi yapmamam gerekiyordu. Çok sevinmiş gibi hiç olmazdı. Bu sabah beni öfke-den deliye çevirdiği için onu gördüğüme sinirlenmiş olmam gerekirdi. Sinirlerime hakim olmaya çalışarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Meg'in spesiyalinden." Koyu renk, hülyalı bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlamış, şimdi de baştan aşağı süzmeye başlamıştı.

Ama tavrı beni daha sinirlendirmişti. "Ondan kalmadı."

"O halde neden hâlâ reklamını yapıyorsunuz?"

Bu iki kişilik bir oyundu ve canı bu oyunu oynamak istiyor olmalıydı. Önünden menüyü çekip aldım ve iki elimi de masanın üzerine koydum. Gömleğimin içine de bakabilsin diye bilerek ileri doğru abanıp yavaş bir tonda konuştum. "Ben bir suç işledim. Ve suçumun cezasını çektim. Artık benimle işin bitti, polis."

Karşısında dik durmaya çalışmam faydasızdı; elimi tutup, gözleriyle yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Bana Martini'de söyledikleri aklıma gelmişti. *Her zaman şüphelilerden yüksekte olmalısın ve onlarla tepeden bakarak konuşmalısın.* İşte şimdi de onunla öyle konuşuyordum. Eğer oturursam, o benimle tepemden bakarak konuşacaktı.

Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. İki gamzesi birden ortaya çıkmıştı.

Oturdum.

Elimi sıkıp iyice yanıma yaklaştı. Bedeninin sıcaklığını hissediyor, parfümünün kokusunu duyuyordum. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

"Teşekkürler, ama bana yeterince şey gösterdin zaten." Sandalyeden kalkmaya çalıştım.

Elini elimin üzerine bastırarak yerimde kalmamda ısrar etti. "Hayır, öyle bir şey değil. Farklı bir şey. İyi bir şey."

John, nihayet bana iyi bir şey gösterecekti öyle mi, vay canına? Bakışlarını onun güçlü boynundan aşağı, tişörtüne doğru kaydırđım. Bunun birçok şey olabileceğini düşünüyordum. "Ne gibi?"

“Sahil gibi.”

Birdenbire ağlamamak için kendimi zor tuttum, elimi elinin altından çekip sandalyeme yaslandım. Ona tıpkı bir gece polis aracının içinde, elindeki kalemle bana işaret ettiği gibi, tehdit edermişçesine parmağımla işaret ettim. “Benimle dalga geçme.”

“Miami çok uzakta. Benim de yarın gece çalışmam gerekiyor. O yüzden orta bir nokta bulup Redneck Riviera’ya razı olabileceğiniz düşündüm.”

Florida’ya tabii ki razı olurdum. Hem de John’la. Ama ciddi olmadığı çok açıktı.

Ve tabii ki gidemeyecektim. “Yarın sabah saat altıda mesaim başlamadan önce dönmek zorunda olduğumu biliyorsun. Ve sakın bana restorani unuttuğunu söyleme. Bu sabah hatırlatma nezaketini fazlasıyla gösterdin zaten.”

“Hayır, unutmadım. Oraya gitmemiz sadece beş saatimizi alır...”

“Arabayı ben sürersem üç.”

Öksürüp boğazını temizledi ve bana sert bir şekilde baktı. “Beş saat gidiş, beş saat geliş. Böylece geriye sana altı saatlik bir bahar tatili bile kalır.”

Onun ciddi olduğunu düşünmeye başlamıştım. “Ne zaman uyuyacağım? Yarın işe başlamadan önce uyumak zorundayım.”

“Dönüş yolunda ben arabayı kullanırken uyursun.”

“Sen ne zaman uyuyacaksın?”

“Yedi saat uyudum zaten; yarın sabah sen işe başladın-

ğında yine uyurum.” Sandalyesine yaslanıp mönüyü inceledi. “Şimdi başka konuya geçebiliriz.”

Dün parktaki koşudan ve Tiffany ile onun bir sokak orospusu olma olasılığına dair yaptığımız telefon konuşmasından beri hiç uyumamıştım. Tabii bunun hemen öncesinde Eric’le yaşadıklarımızı da unutmak olmazdı. Sanki bir yıl öncesi gibiydi ama restoranda hiçbir şey değişmemişti. Aynı parlak öğleden sonra güneşi ön pencerelerden içeri süzülüyordu. Aynı ikinci el masalar, aynı ucuz tuzluklar.

Tek kayda değer şey John’dur; hâlâ cüsseli ve güçlü, ama yeniyetme giysiler içindeki John.

Memur After, bir anda fırlama bir delikanlıya dönüşüvermişti.

“Neden bana karşı hislerin aniden değişti?” diye sordum.

Elimi tekrar tutup fısıldadı. “Değişen bir şey yok.”

“Yani bu sabah beni ciddi ciddi sahile davet ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Başını sallayarak onayladı.

Elimi çekip göğsüne hafifçe vurdum. “O zaman neden benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun?”

Sırtıttı. “Bana bundan sonrası için hiçbir planının olmadığını söyleyen sendin. Bu durumda seni, bana bağlı kalmaya zorlamak istemedim.”

“Demek beni *idare ediyordun*.”

Parmağıyla alt dudağıma dokundu. “Boş ver bunları da evet de.”

Koyu renk gözlerinde kendimi kaybediyordum. “Evet.”

Tam o sırada Bonita çıkagelmmişti. Ona hemen John'a buharda pişmiş sebze garnitürlü biftek ve omlet servis etmesini söyledikten sonra koşarak karavana gittim ve bu dandik lokantadaki kariyerimin en hızlı düşünü aldım. Nabız atışlarım hızlanınca kariyerim de hızlanmaya başlamıştı.

Blucinimi çekip kısa, salaş bir tişört giydim; her zaman-ki gibi üzerinde bir şeyler yazıyordu ve böyle çok sayıda tişörtüm vardı. Göğsümün ayrığı ve göbek deliğim de ortaya çıkmıştı. Bir an aynanın önünde durup kendime baktım ve ilk kez bu hafta saçlarımın mavi olmamasını istedim; ama artık çok geçti çünkü neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

"NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BİLİYORUM VE SENDEN BİR kereliğine olsun planlı hareket etmeni istiyorum," dedi John yüksek sesle, köpüklü dalgaların gürültüsünü bastırmak için. "Yok sa uzun dönüş yolumuzu ıslak çamaşırlarınla geçirmek zorunda kalacaksın."

Giysilerim üzerimdeyken tüm bedenimle suya gömül-mek istediğimi nasıl da anlamıştı. Dün gece kasabanın soğu-ğu nerede, bugünkü sıcak nerede... yılın belki de en sıcak gününü yaşıyorduk şimdi. Okyanus soğuk olmasına rağmen Florida hâlâ çok sıcaktı. Ve kısa süreliğine de olsa bu dene-yimi yaşamayı özlemiştim.

Ama kahretsin, her zamanki gibi John yine haklıydı. "Bakıyorum aklın hep benim iç çamaşırlarımda," dedim. As-lında aklının iç çamaşırlarımda olmasından hoşlanmıştım.

Yüzümün ifadesi beni ele vermiş olmalı ki, elimi avu-cunun içine aldı.

Pantolonlarımızı dizimize kadar çekip dalgaların ara-sında dolaşmaya başladık. Bir buçuk saat kadar önce buraya geldiğimizde güneş koyu lacivert okyanusun üzerinde hâlâ parlıyordu. Körfez sahilinin, dünyanın en beyaz kumuna sa-hip olduğunu duymuştum ama bu derece beyaz olacağını hiç beklemiyordum. Tamam, kâğıt beyazı gibi değildi ama John'un ellerinin rengindeydi.

Şimdi sahil pembeye dönüşüyor, bulutlar ve okyanus pembe neon ışıkları gibi parlıyor, menekşe moru rengindeki gökyüzünde kocaman bir turuncu leke gibi duran güneş ya-vaş yavaş batıyordu. Bu muhteşem manzara karşısında her saniye dönüp John'a bakıyor, onun da bu harikulade gün ba-tımına şahit olmasını ve onun da benim gibi kısa süreliğine de olsa hayal dünyasında dolaşmasını istiyordum. Tabii ki bu arada bakışlarımı gün batımından ayırmıyor, sürekli oraya bakıyordum ve John'un da aynı anda benim baktığım yere bakıp benimle birlikte bu güzelliği keşfetmesini ve içinde kaybolmasını bekliyordum.

Sahil boyunca kıyıya vuran dalgalar birden bizi de ısla-tınca elimi sıkıca tuttu. "Bu o kadar güzel bir manzara ki, onu çizmeye nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Sen Matterhorn'u çizmiş adamsın, John. Florida'daki günbatımını da çiziceğinden eminim."

"Ama bu çok özel. Bu sarsıcı görüntü karşısında insanın duygularını tam olarak yansıtması çok zor," dedi ve bana

döndü. “Bir o kadar da güzel.”

Ona gülümserken tablonun *sarsıcı* tarafından değil de, kulağa hoş gelen *güzel* tarafından konuşmanın bir yolunu arıyordum. “Bu arada, şapkalı filleri de bu tabloya koyacak mısın?”

“Galiba onları tablolarıma, sanatımdan emin olamadığım için koyuyorum. Diğer insanlar resimlerimde fillere şapka giydirdiğim için beni yargılamıyorlar, onlara bakıp kendilerini yargılıyorlar.”

“Bu soruna nasıl çare bulacağını hiç düşündün mü?”

Güneş bir noktada batıp gözden kaybolduğu için koyu renk gözlerini artık göremiyordum. İyi de olmuştu aslında.

“Üniversiteye gidip sanat eğitimi almam gerektiğinden mi söz ediyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Tekrar tekrar köprünün resmini yapma takıntından söz ediyorum. Üstelik tren yolu köprüsüne ait resimlerinde insanların yargılarına neden olacak yaratıklardan da koymuyorsun.”

Bir süre sessizce, sadece okyanusun kükreyen dalgalarını dinleyerek yürüdü. Benden intikamını almasını bekliyordum.

Ve işte o an gelmişti. “Senin lösemi olduğunu öğrendiğimden beri bir şey aklımı kurcalıyor. Ebeveynlerin bu hastalığın üstesinden gelmede sana çok yardımcı olmuşlar. Bu yüzden hiç onlara borçlu olduğun hissine kapılmıyor musun?”

“Onlar benim ebeveynlerim. Başka ne yapacaklardı ki? Durup sokağın ortasında can çekişmemi mi seyredecekler-

di?”

Birbirimize iğneleyici sözler söylememize rağmen garip bir şekilde hâlâ el cleydik. Ama önceki gibi şen şakrak tutmuyordu elimi.

“Tabii ki onlara borçluyum,” dedim. “Bir kere sigorta her şeyi kapsamıyordu. İşte o yüzden beni restoranda bedava çalıştırıyorlar ya. Babama sorarsan metotreksat ve donominin parasını hâlâ çıkaramamışım.”

John’un, sanki ben bir şey atlamışım gibi başını iki yana salladığını hissedebiliyordum. “Onlara ihtiyacın vardı ve onlar da sana yardım ettiler. Şu anda da onların sana ihtiyacı var. Kalıp onlara yardım etmek istemiyor musun? Onlara karşı minnet duygusu hissetmiyor musun?”

“Tabii ki hissediyorum. Ama bana göre minnet duymak, onları unutmayıp gittiğim yerden bir kart göndermek demek. Bir kariyer sahibi olup benimle gurur duymalarını sağlamak demek. Bir gün çoluk çocuğa karışıp Noel’de onları kasabaya getirmek demek. Yoksa hayatımın geri kalanını ille de onlarla birlikte geçirmek değil. Hayatımı onlara adamak değil. Bu devirde onlarla birlikte bu külüstür restoranı işletmek için çabalamak değil.”

Bu konuyu hiç açmasa daha iyi olacaktı. Ya da ben açmasam. Bu konuyu bir önce kapatıp gecenin geri kalanında da açmamakta fayda vardı, yoksa daha kötü şeyler de olabilirdi.

O da benimle aynı fikirde olmalı ki, elimi bırakıp popomu çimdiklemiş, sonra da dizine kadar suya batmış halde var gücüyle koşmaya başlamıştı.

Onu suyun içinde kovaladım. Karanlık gecenin içinde popo çimdikleme oyunu oynuyor, griye çalan kumsalda yüz metre ileri, yüz metre geri koşup duruyorduk. Her defasında beni geçip oyunu kazanıyordu. Ardından yine yenileceğimi bile bile bu kule gibi adamlarla, bir havluyu top yapıp futbol oynamaya kalkıştım. Ama benim için önemli olan oyun oynamak değil, onun kocaman elleriyle her defasında birkaç dakikalığına da olsa belimi tutmasıydı. Bu benim kanımı kaynatmaya yetiyordu. Artık bir dönem hasta olduğumu dahi hatırlamıyor, kendimi çok iyi hissediyordum.

Bir süre sonra acıkınca yolun sonunda kızarmış deniz mahsulleri satan küçük dükkana doğru yürüdük. Burası hava olarak bana Eggstra! Eggstra!yı hatırlatmıştı. Sonra yemek kutularımızı alıp sahile döndük ve ay ışığında havlularımızın üzerinde piknik yaptık. Birden neşelenmiştim. Karidesler çok tazeydi. Daha bugün öğleden sonra sahildeki balıkçılar tarafından denizden çıkarılmışlardı. Bizim Eggstra! Eggstra!da servis ettiğimiz karidesler ise dondurulmuştu ve kim bilir kaç yıllıktı. Belki de bugüne kadar hiç taze karides yememiştim. Ama tattığım zaman onların taze olduklarını hemen anlayabiliyordum.

İçimden sinsi bir ses bu gecenin fazlasıyla iyi geçtiğini ve gerçek olduğuna dair kuşku duymamı söylüyordu.

Gecenin çok iyi geçtiğini ve gerçek olduğunu biliyordum, hatta daha bile iyi olmasını bekliyordum. Derken John cep telefonundan Will'i aradı. "Birkaç saate kadar orada olacağım ve sana burada güzel vakit geçirdiğim leydiyi takdim

edeceğim," diye bağırdı, dalgaların gürültüsünü bastırmak için. "Parti nerede?"

Beni savunmasız yakalamıştı. Ne de olsa partilere bayırdım.

Telefonda bir kahkaha patlattı. "Hayır, bu leydi mavi saçlı değil. Onun saçları çivit mavisi, ispirto mavisi."

"Menekşe moru," dedim sessizce.

Parmaklarını saçlarımda, özellikle arkadaki mor renge çalan tutamlar üzerinde gezdirdi. Ve yaptığı sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, telefon konuşması bitene kadar farkında olmadan onları okşadı.

Arabayla beş mil kadar ötede çok büyük bir gece kulübü vardı. Oraya vardığımızda içerden o kadar yüksek volümde ses geliyordu ki, neredeyse yol titreşiminden sarsılıyordu. Kapıda ödeme yaptıktan sonra içeri girip dibe doğru ilerledik. Bu arada John elimden sıkıca tutuyordu, kalabalığın arasında zorlukla ilerlerken birbirimizden ayrılmamaya çalışıyorduk. Önlerinden geçtiğimiz kızların yüzlerine bakıyordum. Önce John'u baştan aşağı süzüyorlar, sonra el ele olduğumuzu görüyorlar, ardından baştan aşağı kontrol sırası bana geliyordu. Sırasıyla saçlarıma, yüzüme, göğüslerime, göbek deliğime, kalçalarıma, sonra tekrar yüzüme bakıyorlardı ve her zamanki gibi saçlarım en uzun süre bakılan yer oluyordu. Ardından tekrar John'a doğru bir bakış atıyorlardı; *bundan yorulduğunda, bizi ara*, bakışı. Gözlerim, göz makyajım, göğüs dekoltem, açık olan göbek bölgem, bunların hiçbiri mavi saçlarım kadar dikkat çekici olamıyordu, mavi saç nedense herkese çok ga-

rip geliyordu. Ama son altı saatimi kumsalda bir kızla kavga ederek geçirmeye niyetim olmadığı için önlerinden geçerken mümkün olduğunca onların yüksek topuklu sandaletlerinin izinden j^rümeye çalışıyordum.

Kulübün arka bahçesinde muhteşem bir dünya vardı: beyaz kumsal, siyah okyanus, beyaz ay ve çılgınca gürültülü bir parti. Yüzlerce üniversiteli çocuk etrafı meşalelerle çevrili daire şeklindeki pistte dans ediyorlardı. Ayakkabılarımızı fırlatıp kumda çıplak ayakla yürümeye başladık.

Will kıyıdaki kalabalık plastik sandalyelerin üzerine otunmuş, kıyıya vuran köpüklü dalgalar çıplak ayaklarını yıkarırken tek başına bira içiyordu. Loş ışıktaki onu kıvrırcık saçlı silüetinden tanıyıyorduk. John şu an ünifonnalı olmadığı için Wiirie dostça kucaklaşıp sırtını sıvazladı. Ardından Will dönüp önce beni de kucaklamak için bir hamle yaptı ama sonra John'un bakışını görünce kollarını kavuştump birasını yudumlamaya devam etti.

John eğilip ona baktı. "Ona bir içki getirmeye gidiyorum. Ben yokken sakın onu çalmaya kalkma."

"Delirdin mi sen?" diye sordu Will. "*Polis akademisinden* bir şey çalmaya nasıl cesaret ederim."

John bana döndü. "Buzlu bir kokteyle ne dersin?"

"Pina colada olsun lütfen."

"Alkolsüz, değil mi?" Aslında bunu öylesine soruyordu, iznimi almak gibi bir niyeti olmadığını biliyordum. Sadece bana alkol izni vermeyeceğini bildiğimden emin olmak istiyordu.

"Bu çok iyimserce olur," dedim.

Sahildeki bambu kulübe barlardan birine doğru yürümeden önce kaşlarını çatıp önce bana, sonra da Will'e baktı. John'un bütün bunlara rağmen kıskanç biri olmadığını biliyordum ama yine de Will'in önünde seks şakaları yapmaya izinli olmadığımı da çok iyi anlamıştım.

"Ne diyorduk?" dedim Will'e.

Bana hiçbir şey anlamamış gibi baktı. "Pardon?" Bira-sından bir yudum daha aldı.

"Şey diyorum, bahar tatili neredeyse bitti sayılır. Sense burada yalnızsın. Zaman boşa geçiyor."

"Nasıl..." Elindeki kupaya doğm baktı. "Zamanımı boşa harcıyor gibi mi görünüyorsunuz?"

"Biraz öyle."

Önce ağzı açık bir şekilde baktı bana, sonra ağzını kapattı ve sözlerimden iğrenmiş gibi başım iki yana salladı. "Buraya gelmek istedim. En azından öyle sanıyordum. Buraya gelmeden önce bu iş kolay gibi görünüyordu. Ama buraya gelip ortamı görünce... daha anlamlı bir şey yapmak istedim, anhyor musun?"

Başımı sallayarak anladığımı ifade ettim. "Aslında hayır, ama tahmin edebiliyorum."

Cep telefonu çaldı. "Ve sakın sana söylediklerimi John'a söylemeyesin," diye devam etti. "Erkekler bazı şeyleri birbirlerine anlatmazlar." Telefonunu cebinden çıkarıp ekranına baktı. "İti an çomağı hazırla." Düğmeye basıp telefonu açtı. "Evet, Sayın Vali?" Dönüp dikkatli dikkatli çevresine bakın-

dı. “Bizi mi izliyorsun? Neredesin?”

“Çok sinsice,” dedim.

Telefonu kapatıp tekrar cebine tıktı. “John on beş santim kadar sola kaymamı söyledi,” dedikten sonra plastik sandalyesini alıp ıslak kumların üzerinde kaydı. “Adam senden gerçekten hoşlanıyor.”

“Benim rahat ve güvende olmamı istemesi, benden hoşlandığını göstermez,” dedim. “Beni sahile de bu yüzden getirdi.”

“Ama bu iş ciddi,” dedi Will.

“Beni düşünüyor olabilir ama benden gerçekten hiçbir zaman hoşlanmadı. Mesela, Salı akşamı, araba kazasında ölen birinin cesedini özellikle görmem için elinden geleni yaptı. Benim çıkmaktan anladığım bu değil.”

Will midesi bulanmış gibi ürperip omuzlarını silktilti. “Polisliği çok ciddiye alıyor. Ama senden hoşlandığımı biliyorum, Meg. Seni McDonalds’ta gördüğüm o gece, beni Martini’den arayıp senden uzak durmamı söyledi, bunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Ben de o geceye kadar bilmiyordum.” Gördüğüm kadarıyla Will sarhoş olmaya başlamıştı.

“Dur bir dakika,” dedim. Will’in yüzüne karşı aval aval bakma sırası şimdi bana gelmişti. “Seni Martini’den aradı öyle mi? Bense bir bar kavgasını yatıştırmak için oraya gittiğimizi sanıyordum! Orada güvende olamayacağından korkmuştum bir de! Piç.”

“Evet, kavga bitmişti herhalde. Sadece bir iki saniyelğine müdürle konuşmuştur. Sonra muhtemelen köşede durup her zamanki gibi insanlara şöyle bir göz gezdirmiştir. Benimle konuşurken de sanki merkezle konuşuyormuş gibi yapıyordu.” Will bir an durdu, sonra ciddi ve yavaş tonda, John’un sesini taklit ederek, “Ben işim gereği kızın güvenliğinden sorumluyum ve en iyi arkadaşımın ona asılmasına izin veremem,” dedi.

“Will, işte sırf bu sözleri bile benden kesinlikle *hoşlanmadığını* göstermez mi?”

“Senden hoşlanıyor, inan bana. Ama senin bunu bilmeni istemiyor.”

“Neden?”

“Çünkü sen buradan ayrılıyorsun. O kalıyor. Angie ile yaşadığı sorun da buydu.” Bardağın üzerinde oluşan buğuya parmağıyla kalp çizerken devam etti. “Fikrimi soracak olursan, neden birlikte kalmadıklarını ben de anlamadım. Birmingham arabayla buradan sadece yirmi dakika uzaklıkta. John’un garip çalışma temposu ve düzensiz uyku programı yüzünden birbirlerini görmeleri kolay olmazdı, ama birlikte kalarak bunu başarabilirlerdi. Araya uzun mesafelerin girdiği ilişkileri yürütmek çok zordur. Ama sanırım John onunla bu işi daha ileri götürmek istemedi.” Bezgin bir ifadeyle gözlemini devirdi. “Onu kaçırılacak bir piyango gibi görmemiş olmalı.”

“Ama Angie ondan ayrılmış.”

“Doğru,” dedi Will, beni işaret ederek. “Ama şimdi ne-

dense onunla yeniden ilgilenmeye başladı.”

“Eğer ona karşı hâlâ bir şeyler duyuyorsa, kafasının karışık olması normaldir. John korkunç yakışıklı ve cool, ama aynı zamanda kendisini bir köprüye zincirlemiş, takıntılı bir adam. Bazen çok sıcak, bazen çok soğuk olabiliyor, kısacası bir kadının kafasını fazlasıyla karıştıracak biri.” Will’e doğru özellikle yaklaştım, John’un beni izleyip izlemediği umurunda bile değildi. Bu önemli bir bilgiydi. “Sen çocukken hiç *X-Files*’i izledin mi? Kahramanımız Mulder yakışıklı, sevimli, komik bir adamdı ve bir takım yaratıklara karşı savaş açmıştı, çünkü onların kız kardeşini çaldıklarına dair bir saplantısı vardı. Bu yüzden burnunun dibindeki kızıl afet Scully’yi görmüyordu...”

“John’un seni görmediğini düşünmüyorum. Bana göre bu mümkün değil. Gerçekten abartılı konuşuyorsun.”

“...ve adam ona ne zaman bir öpücük yollasa, kız hemen alıyordu. Eğer olur da onunla beraber olmak istiyorsa kız bu sefer ciddi ciddi kabul ediyordu. Ve ona, ‘Mulder, aslında bu bana hiç mantıklı gelmiyor ama kendimizi akışa bırakalım istersen,’ gibi şeyler söylüyor, sonra sırtını sıvazlayıp, yeniden birlikte olmak isteyeceği zamana kadar umutla bekliyordu.”

Will gözlerini kocaman kocaman açmış, bana bakıyordu. Onun bakır olduğunu unutmuştum. Onunla seks hakkında konuşmak Tiffany ile konuşmaktan farksızdı gerçekten de.

“Ama ben Scully değilim,” diye devam ettim. “John’un sırtını sıvazlayıp rahatlatamam. Ben ellerimi boynuna dola-

yıp silkelemek ve çığlık çığlığa ‘Sen ne yaptığını sanıyorsun?’ diye bağırarak istiyorum. O sürekli olarak beni hayal kırıklığına uğrattıyor ve sinirlendiriyor. Hayal kırıklığı ve öfke üzerine kurulan bir ilişkinin yürüyeceğine inanmıyorum. Sen inanıyor musun?”

Will başını ciddi bir şekilde iki yana salladı.

“O ancak yatmak konusunda iyi olabilir,” dedim gülererek.

“Ah, lütfen böyle konuşma.”

Will’in bir şey söylemeye çalıştığını görüp bekledim, ama o sadece bana bakmakla yetinmişti.

Sonra eliyle alına vurdu. “İnanamıyorum,”– etrafına bakındı – “bahar tatilinde Redneck Riviera’ya geldiğime ve buradaki bir partide bir kıızı en iyi arkadaşım ile düşüncesizce seks yapmaması için uyardığıma gerçekten inanamıyorum. Sanırım seninle aynı kafadayız.”

“Kesinlikle öyle,” dedim. “O yüzden denemeye bile gerek yok. Bizim John’la kalıcı bir ilişkimiz olamaz. Bizim ilişkimiz ancak geçici bir süre seks yapmaktan ibaret olabilir.”

“Ama sana John’un öyle düşünmediğini söylüyorum. O seninle kalıcı bir ilişki istiyor.”

“Ben ona başka bir şey veremem,” dedim. “O köprüye bu şekilde bağlı kaldıkça, veremem.”

Will derin bir soluk aldı ve geri verdi. “Keşke onu köprüden uzaklaştırmanın bir yolu olsaydı, o zaman asıl yeteneği olan sanata yönlenebilirdi. Yıllardır bunun için uğraşıp duruyorum.”

“Ben bir yol buldum aslında.”

Will dönüp bana bakarken, bir yandan da birasını içmeye devam ediyordu. “Nasıl bir yol?”

“Onu bu beladan kurtaracak bir yol. Eyalet başsavcısına bizim gibi yeniyetmelerin başını beladan kurtaracak bir proje gönderdim. Köprüye bir kamera yerleştirmelerini teklif ettim, polisin ekranına anında görüntüleri aktaracak olan bir kamera. Böylece birileri kanunları ihlal edip köprünün üzerinde tehlikeli girişimlerde bulunacak olursa, hemen polis tarafından enselenecekler. Tabii John’un da her dakika oraya gitmesine gerek kalmayacak. Ve en önemlisi de eyalet başsavcısı projeyi olumlu buldu ve böyle bir uygulamanın yapılabileceğini söyledi.”

Will sandalyesinde yanında duran ikinci birayı açıp büyük bir yudum aldıktan sonra bana baktı. “Üzgünüm. Buna ihtiyacım var, çünkü biliyorsun ben bakir bir adamım.”

Hâlâ orada mı kalmıştı? “Önemli değil,” dedim. Onun gibi birinin yanında bekaret hakkında konuştuğum için kendimi birden kötü hissetmişim, özellikle de en samimi arkadaşının kız arkadaşını becermesi hakkında. Erkek çocuklar genellikle bu konuda tuhaf denecek kadar fazla hassaslık gösterbiliyorlardı. Ve ben de bazen çeneme sahip olamıyordum.

“Peki John bu kamera teklifine ne dedi?” diye sordu Will.

“Ona söylemedim. Bugün kamerayı kuracaklarını sanıyorum. Ama işe yarayacağından şüpheliyim. Çünkü John, aklı sürekli kısa devre yapan biri. Mantık beyninin önemli bir bö-

lümüne değmemiş. Bu projeye inanması için birden fazla kameranın olması gerekiyor, ancak o zaman köprüden uzaklaşır.”

Will’in buna ne diyeceğini duymak istiyordum, çünkü bakışları endişeliydi ve çok hızlı içiyordu. O sırada John elinde bizim için hazırlattığı alkolsüz içkilerle geri döndü. Hindistancevizi, ananas suyu, kâğıt şemsiyeler ve maymun heykelticileriyle süslenip plastik bardaklara konmuş, tam da bahar tatiline yakışır bir görüntüydü.

Çıplak ayaklarımızla kıyıda oturup dalgalar ayaklarımızı yıkarken, bir yandan içkilerimizi yudumluyor, diğer yandan meşalelerin ışığında dans eden çiftleri seyreliyorduk. Bu arada, geçen dört gün boyunca yaşadıklarımızı, Rashad ve Skip’in kız arkadaş sorununu ve çoğunun üniversitede yeniden bir araya geleceği diğer liseli arkadaşlarını, özellikle Will’in edineceği yeni üniversite arkadaşlarını konuştuk. Sonra Will en yakın arkadaşı John’un seks moduna girdiğini düşünmüş olmalı ki, birden ayağa kalkıp, “Cumartesi günü Rashad’ın partisinde görüşürüz, tamam mı?” dedi ve ikimizden de evet cevabı aldıktan sonra tıpkı *Star Wars* filmindeki uzay gemileri gibi uçup gitti. İkimiz de bir süre onun kalabalığının arasında gözden kayboluşunu seyrettik.

Sonra John’a doğru sandalyemi yaklaştırdım. “Onun için endişelenmiyor musun?”

John başını iki yana salladı. “Odasına çıkıp film seyredecek, sonra da uyuyup kalacak. Rashad ve Skip sabah dörde doğru kız arkadaşlarıyla döndüğünde, onu kapı dışarı edecekler. O da gidip on beş mil koşacak. Will’in her zaman yap-

tığı şeyler bunlar.”

“Çok üzücü!” dedim ve bunu der demez pişman olup sözümü geri almak istedim. John’un yine benim Will ile ilgilediğimi düşünmesini istemiyordum.

Ay ışığında koyu renk gözlerine baktım. Orada bir an öfke ve kızgınlık gördüğümü sandım, ama hayır... şehvetti bu.

Meşaleli çemberin ortasındaki dansçıların gürültülü dansı birden yavaş bir tempoya dönüşmüştü. John ayağa kalktı. “Bahar tatilinde üzgünlük olmaz. Haydi gel dans edelim.”

Beni kumun üzerine doğru, kalabalığın arasına sürükledi. Bu kez, ortada dans eden kızın mavi saçlarına bakan şeytani gözler yoktu. Kızlar şu an sadece dans ettikleri çocuklara odaklanmışlardı ve danstan çok duygu patlaması yaşıyorlardı.

John ve ben bir defalık da olsa doğru bir şey yapmışa benziyorduk. Kollarını belime dolayıp çenesini omzuma koydu ve birlikte sallanmaya başladık. Şarkı devam ederken ellerini belimden yukarı doğru kaydırıyordu. Her şey yolunda gidiyordu. Elleri bir karış daha yukarı çıkacak olsa göğüslerime dokunacaktı.

Bir slow şarkı daha başladı. Göğüsler açısından bundan daha uygun bir şarkı olamazdı herhalde. Ama bir dakika. Birden ellerini göğüslerimden uzaklaştırmış, kollarımın iç kısmındaki hassas cildimi okşamaya başlamıştı. Bunlar çok iç gıcıklayıcı dokunuşlardı, ama bu eski moda romantizm hoşuma gitmiyordu, benim istediğim bu değildi, kanımı hare-

kete geçirecek bir şeyler yapmasını istiyordum.

Neden göğüslerime dokunmadığını merak etmiştim. Belki de bu gibi durumlarda Stockholm Sendromuna yakalandığımı düşünüp endişelenmişti. Belki de benden faydalanmaktan korkuyordu. Ya da bugüne dek onu tamamen yanlış tanımışım belki de. Benden sadece bir arkadaş olarak hoşlanıyor, o yüzden göğüslerime dokunmak istemiyordu.

“Neden göğüslerime dokunmuyorsun?”

Çenesini omzumdan kaldırıp bana baktı. “Burada mı?” Çevresindeki diğer çiftlere göz attı. “Ama biz sarhoş değiliz.”

“Doğru ya.” Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyordum. Ama havada seks kokusu vardı ve her şey bir kıvılcıma bakıyordu. Böyle bir ortamda eski zamandan kalma çiftler gibi aşırı ciddi ve temkinli olmanın anlamı yoktu.

“Üstelik bu çok sıradan bir hareket.” Ellerini belimden ayırmadan, başparmaklarını tişörtümün altından içeri sokup, yavaş yavaş tenimi okşayarak yukarıya çıktı ve tam göbek deliğimin altında durdu.

Tanrım. Benim tam olarak istediğim bu değildi ama onun ne istediği çok açıktı. Sonra tıpkı onu arabada öptüğüm gibi öpmeye başladı beni: çenemden başlayıp kulağımın arkasına kadar öpücükler konduruyordu.

Ne istediğini bilen biri olarak temkinli olmaya gerek duymuyordum. Ama aynı anda bedenimi klostrofobik duygular sarmaya başlamıştı, bir anda John’a karşı giderek artan ateşli hisler duyuyordum. En iyiyle en kötüyü aynı anda yaşarken bedenimin normal tepkilerine karşı koymaya çalışı-

yordum. Böyle giderse daha fazla dayanamayacaktım. Tan-
rım, keşke böyle değil de daha farklı hislere sahip biri olsay-
dım. Keşke şimdikinden farklı biri olsaydım. Ama hayatımın
geri kalanını bu kasabada kapana kısılmış gibi yaşayamaz-
dım. John'la birlikte bile olmazdı. Bu işi bitirmemiz gereki-
yordu.

“Gitmeye hazır mısın?” diye fısıldadım.

“Bahar tatili hoşuna gitmiyor mu?” diye mırıldandı,
kulak mememi hafifçe ısırırken.

“Çok hoşuma gidiyor. Ama gitmek zorundayız ve eğer
hemen yola çıkarsak, işe başlamadan önce seninle yalnız ka-
labileceğimiz iki saatimiz daha olacak.”

Beni kalabalığın arasından öyle bir hızlı çekti ki, gülme
krizine girdim. Evet, her şey yolunda ve mükemmel gidiyor-
du. Bir gecelik bir ilişki bizi bekliyordu. Sonra Rashad'ın
partisi biter bitmez, kaskımı başıma geçirip motosikletime
binecek ve Haziranda Birmingham'daki üniversiteye gidene
kadar köprüden uzak duracaktım. Ve John'u bir daha asla
görmeyecektim.

DÖNÜŞ YOLUNDA JOHN OMUZLARIMI OKŞARKEN,
arabanın içinde iyi bir uyku çektim. Bunu beni sakinleştir-
mek için yaptığını düşünüyordum, ama tabii ki bu hareket
bedenimin her parçasını uyarıp heyecanlandırıyordu.

O kadar yorgundum ki dayanamayıp uyumuşum. Hatta
onunla kumsalda geçen çılgın rüyalar bile görmüştüm.

Araba bir engebenin üzerinden geçerken hoplayınca
uyandım. Evden sadece yirmi dakika uzaklıktaki Chilton Co-
unty'ye gelmiştik. İlerdeki büyük su kulesi dev bir şeftali bi-
çiminde yapılmıştı. Ya da benim gibi uyku sersemliği içinde
olan bir kişinin görüşüne göre değişip devasa, pembe bir kış
olarak da algılanabilirdi. Bu sizin ne kadar uykulu olduğunuza
bağlıydı.

Tekrar uyumak üzere başımı onun bacağının üzerine
koydum. Ama bu kez temkinli hareket etmeyi bırakmıştım.
Elimi sert adaleli bacaklarının arasına koydum. Dahasına ce-
saret edemiyordum, çünkü bana hayır demesini istemiyor-
dum. Ama mahkumların polislere dokunmaması gereken
noktaya çok az kalmıştı.

Nefesini tuttu. Elimini oradan çekip uzaklaştırmasını bek-
liyordum.

Ama yapmadı.

Yeniden uyuyamıyordum. Onun bana, benim de ona ya-
pacaklarımla ilgili düşünceler o kadar yoğundu ki, uykum
iyice kaçmıştı.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Arabanın kapısı
birden çarpınca, yarı kapalı gözlerle hemen kalktım. Galiba
onun dairesinin bulunduğu sitenin önündeydik. Arabanın
çevresinden dolanıp kapımı açtı, iri bedenini kapıdan içeri
soktu. “Çok yorgun görünüyorsun,” dedi tatlı tatlı. “Haydi
içeri gel de uyu biraz.”

Lanet olsun, benimle olmamak için başından def etmeye
çalışıyordu. Ama en azından evime bırakmayı teklif etme-

mişti.

Başımı iki yana salladım. Gözlerimi açamıyordum ama bu fırsatı kaçırmak da istemiyordum. Çıkmak üzere koltuğun kenarına oturdum ama bacaklarımla onun kalçalarını sarıp bedenini üzerime doğru çektim. Parmaklarımı kısa saçlarının arasında dolaştırırken başımı başına dayadım ve onu öptüm.

Ve sonra kontrolü o ele geçirdi.

Vay. Vay. Vay. Beni tam hayal ettiğim gibi öpüyordu. Yavaş. Bütün bütün. Her anından zevk almaya dayalı.

Bu ana dek onun benim gibi olmadığını düşünmekle, fena halde yanıldığımı şimdi anlamıştım. Ellerini aynı şekilde saçlarımda dolaştırırken, ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissediyor ve onun da bunu yapmamı istediğini biliyordum.

Nefes nefese kalıp geri çekildiğimizde, beni arabadan alıp merdivenleri çıkarttı. Adımlarımız binanın içinde yankı yapıyordu. Saat sabahın dördüydü. Otobanın gürültüsü bile azalmıştı.

Kapıyı açtı ve ben içeri, salona girene kadar bekledi. Sonra kapıyı kapattı, kilitleyip sürgüyü çekti. Ve bana döndü.

İşte olmuştu. Yaklaşık bir haftadır ondan başka bir şey düşünemiyordum. Tabii daha köprüdeki o ilk akşamdan bir şeyler hissetmeye başlamışsam bir hafta değil, iki hafta olmuş demektir. Bugünse on dört saattir yavaşça ama yedire yedire, birbirimize yaklaştırmaya devam etmiştik. Ve sonunda o an gelmişti işte.

Arkamdan yavaşça gelip beni sıkıca kavradı ve dosdoğru odanın köşesine götürdü. Orta parmağını çenemin üzerinde dolaştırıp okşadı, sonra yukarıya, dudaklarıma doğru çıktı. Perdelerin arasından sızan, caddenin loş ışıkları altında bana dokunurken sanki gerçekten çok güzel olduğumu düşünür gibiydi. Ya da en azından iyi bir gösteri yapmaya niyetlenmişti. Koyu renk gözleri bana şefkatle bakıyordu ve ben ona inanmaya hazırdım.

Sonra beni tekrar öptü. Ağzımı kocaman açtım ve beni istediği gibi olabildiğince dolu dolu öpmesine izin verdim. Sonra elleri kalçalarıma doğru kayd ve o bölgede gezinmeye başladı; ben de istediği gibi gezinmesine izin verdim. Üzerimdeki daracık tişört yüzünden sıcağın patlayacak gibi olmam dışında her şey çok güzeldi. Göğsüm kalp krizi geçiriyormuşum gibi hızla inip kalkıyor, göz kapaklarımda kırmızı ikaz ışıkları patlıyordu.

Sonra onu birden ittim ama aynı zamanda geriye düşecek gibi olduğunu görünce tuttum.

Şaşkın bir halde dönüp bana baktı. Hâlâ nefes nefeseydi. “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Köşede olmaz,” dedim ben de nefes nefese. “Köşe olmasın da neresi olursa olur.”

Ağır kolunu omzuma doladı, birlikte odanın içinde yürüdük. Beni kanepeye götürdüğünü düşünüyordum. Kanepe? Kanepe? Kanepe? Hayır kanepede değildi. Oturma odasındaki kanepenin önünden geçip yatak odasının eşliğinde durduk. Bingo!

Telsizden Lois’in parazitli sesi duyuluyordu.

Birden kolunun altından süzülüp hızlı adımlarla yatağa doğru yürüdüm ve komodinin üzerinde duran telsizin düğmesini kapattım.

Sessizlik olunca büyük bir rahatlama hissetmiştim. Ama bütün gün açık olup sürekli bela sinyali veren telsizin birden kapanması ona çok garip gelmiş olmalıydı.

Sonra gidip yatağın üzerine oturdum ve bağdaş kurdum. Hâlâ kapının eşliğindeydi ve büyük köprü tablosunun yanında durmuş beni seyrediyordu.

Telsizini kapattığım için bana kızıp kapının önüne koyacağını düşündüm ama öyle yapmadı. Aslında ona şu köprü resmini de iki saatliğine hırdavat dolabına kilitlemesini teklif etmek istiyordum. Benim tam anlamıyla tadıma varması ve çok lezzetli bir meyveli pasta olduğumu anlaması için ortada konsantrasyonunu bozacak bir şey kalmamalıydı.

Bir dakika. Kendisinin de koca bir dilim meyveli pasta olduğunu düşünmüyordu herhalde, değil mi? O sadece köprü saplantısı olan sıkıcı biriydi.

Tamam, ama fırından henüz çıkmış meyveli pasta olarak sadece benim ona zevk vermeme değil, John’un da bana bir şeyler vermesini istiyordum.

Elimle işaret edip onu yanıma çağırdım.

Pencereden süzülen ay ışığı üzerine yansırken, bana temkinli bir şekilde yaklaştı. Belki de kaçıp gideceğimi düşünüyordu. Önüme oturduğunda ağırlığından dolayı yatak biraz aşağı çöktüğü için iyice ona doğru kaymışım. Sıcacık ellerini bacaklarımın üzerine bastırdı ve alınlarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. Sonra da duyarlı dudaklarını yanaklarımdan üzerinden başlayarak bütün yüzümde gezdirdi.

Bu, John’dan beklediğimden fazlaydı. Oysaki o kasarak kendisine işkence ediyordu. Bense onun kendisini kontrol ettiği kadar edemiyordum. Eğildim ve onu sert bir şekilde öptüm.

Bu oyunu oynamak için son bir buçuk saatimize giriyorduk. Bu ikimiz için de çok önemliydi. Bunu o da biliyor olmalıydı ki, beni dikkatle öptü. Sanki onun tablolarından biriymişim gibi, her türlü detaya özen gösteriyordu. Yavaş, bütünüyle içine alan, kendisine ıstırap verecek kadar mücadeleci, sevişmeye en mükemmel şekilde zemin hazırlayan bir öpüştü. Ardından tişörtümü ve blucinimi çıkartmaya çalıştı. Ama buna izin veremezdim.

Eğer izin verirsem, her şey çabucak olup bitecekti. Ben

de kendi payıma düşeni almalı, deneyimlerimle bu büyüün önemli bir parçası olduğumu ona hissettirmeliydim. Şimdiye dek onun gösterisi iri ve güçlü bir polis olmakla sınırlı kalmıştı, ama şimdi bana her şeyden önce normal bir erkek olduğunu kanıtlamalıydı. Adale abidesi genç adam önceden olacakları biliyordu ama hâlâ karşımda küçük bir çocuk gibiydi. Kulağına fısıldadığımda birden ürperdi. Ona dokunduğumda beni sıkıca kavradı. Yönetme sırası bana geldiğinde giysilerini çıkarmasına yardım ettim. İstedliğini hemen almak için güzel çıplak vücuduyla üzerime eğildi.

Bütün bir haftayı onunla sevişmenin heyecanı içinde geçirmiş ve hep bu anı hayal edip mutlu olmuşum, ama çok yakında her şey bitecek, restorana geri dönecektim. Asıl olmam gereken yere şimdiden konsantre olmak zorundaydım.

Dün Eric için aldığım prezervatiflerden bir tanesini cebime koymuştum. Aslında onu şimdi cebimden çıkarabilirdim, ama bunu yaptığım takdirde, her zaman bu işe hazır bir orospu izlenimi verecektim. Nasıl olsa John sorumluluklarının fazlasıyla bilincinde ve aşırı temkinli biriydi. Onlardan özellikle benim için temin etmese bile, mutlaka burada bir yerlerde bir tane olmalıydı. Nitekim yatağın yanındaki komodeye doğru kendimi yuvarladım, çekmeceyi çekip elimi içine daldırdım. “Ne şans,” diye mırıldandım. Orada onlardan adeta bir seri vardı. Seçim yapması için hepsini yatağın üzerine yaydım.

“Meg, bunu yapmamız gerektiğini düşünmüyorum.”

Fısıltı halinde çıkan bu şefkatli ve yumuşak sözlerinin

karşısında dayanabilmek, bıçak yarası kadar işkence vericiydi. Yatak çarşafının hışırtılı sesinden başka bir ses duyulmazken ikimiz de soluk soluğa birbirimize baktık. Birden aşırı sessizlikten rahatsız olmuş, eyaletler arası otobandaki gürültüyü özlemiştim... hatta sürekli cazırdayan telsizi bile. Bu kibar sözlerin ardından nelerin gelebileceğini tahmin edebiliyordum.

“Beni baştan çıkartmak istiyorsan tam zamanı,” dedim.

“Öyle düşünüyorum. Elbette ki, öyle düşünüyorum. Ben ce ortada bir yanlışlık var; benimle seks yapmak istiyorsun, ama giysilerini çıkartmıyorsun.”

Ellerimi blucinimin fermuarına götürdüm. “Bunu sen de yapabilirdin.”

“Büyük olasılıkla ayakkabıların da hâlâ ayağındadır.” Kontrol etmek için yatağın ucuna doğru baktığımda, ben de dönüp baktım ve onun çıplak ayaklarını gördüm. “Evet, yanlışlamışım işte, ayakkabıların hâlâ ayağında. Her an kapıdan dışarı çıkıp kaçacak gibisin.”

“İstersem bunu yapmamı kimse engelleyemez.”

“Peki, o halde,” dirseğinin üzerine abanıp bana baktı, “neden giysilerini çıkartmıyorsun?”

Birden ürperdim ve ikimizin ısıttığı sıcak yatağın içine girmek istedim. “Çünkü bunu yaptığım takdirde kendimi çıplak hissedeceğim.”

“Zaten çıplak olman gerekiyor.”

“Kesinlikle öyle.”

Loş ışıkların altında kaşlarının arasında beliren çizgileri

seyrettim. Bir elini yatak örtüsünün altından çıkarıp saçlarımı okşadı, ama yüzümde beliren sert ifade onu durdurmuş olmalıydı. Elini indirdi. “Seni köşeye sıkıştırıp öpmeme de izin vermiyorsun.”

“Beni *kimsenin* köşeye sıkıştırıp öpmesine izin vermem ki.”

“Bu durumda sen kimseye güvenmiyorsun demektir. O halde ben de bana güvenmeyen bir kızla seks yapmak istediğimden emin değilim.”

“Emin değilsin demek. Dur da emin olmana yardım edeyim.” Yatak örtüsünün altından sıyrılıp iki ayak üstünde yere atladım. Ayağımda ayakkabılarım da olduğu için yere indiğimde oda sallanmıştı.

Kocaman, ateş gibi yanan eliyle bileğimden yakalayıp sımsıkı tuttu. “Seninle sevişmek istemiyor değilim ama öncelikle bana güvenmeni istiyorum.”

Gözümün gerisinde yine kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. “*Sakin bana dokunma.*”

Kırmızı ışıklar söndükten tahmini olarak birkaç saniye sonra dönüp John’a tekrar baktığımda koyu renk gözlerinin şaşkınlıktan kocaman açıldığını gördüm.

“Yatağına kum taşımamışımdır umarım.” Kendimi yataktan aşağı atıp odadan dışarı fırladım.

Oturma odasını hızla geçtim, daire kapısından dışarı çıkıp merdivenleri süratle indim. Asfalta ayağımı değdirdiğim anda deli gibi koşmaya başladım, otoparkı geçip otobana çıktım. Eggstra! Eggstra! ya yaklaşık iki kilometre kalmıştı. Ve

bu koşu bana çok iyi gelmişti. Dün koşamamıştım. Büyük olasılıkla lösemi nüksetmişti.

Ağaçlıklı yoldan geçtim; erken saatte Birmingham’a giden abonelerden dolayı trafik çoktan başlamıştı, eyaletler arası yolun sesi kulağıma geliyordu. Sonra arkamdan gelen bir takım ayak sesleri duydum. Birden durdum ve aynı anda onu tam önümde buldum. Koşu ayakkabılarını ve blucinini ayağına geçirmişti, üzerinde tişört yoktu. Beyaz tenli göğsü caddenin ışıkları altında parlıyordu.

Derin bir soluk aldı. “Çok hızlısın.”

“Öyle derler.” Onun çevresinden dolanıp tekrar koşmaya başladım.

“Hey!” Arkamdan koşup birkaç adımda kolumdan yakaladı beni.

Durdum ve çığlık çığlığa bağırdım. “Bana dokunma demiştim sana!”

“Tanrı aşkına, Meg! Kırk yıllık karı kocalara benziyoruz!”

“Kimin yüzünden acaba? Tişörtünü de çıkartmışsın.”

Eğilip çıplak göğsüne baktıktan sonra şaşkın bir halde bana döndü. “Çıkartmışsam ne olmuş?”

Ellerimi belime koyup, soluk soluğa ona cevap verdim. “Tamam, John. Aptala mı yatmak istiyorsun? O zaman sana açıklayayım. Kızlar kendileriyle seks yapmak istemeyen erkeklerden kesinlikle hoşlanmazlar.”

“Ben...”

“Erkekler hormonları onlara yeterince yardım etmediği için olsa gerek, ille de burunlarının dibinde bir çift meme

başı ya da o biçim bir şey görmek ister. Bana karşı en ufak istek dahi duymadığın için ayağımda ayakkabılarım olduğunu bahane ettin. Bu çok saçma. Çünkü sen aslında başka birine aşıksın.”

“Angie’yi kastediyorsan, ona kesinlikle aşık falan *değilim*,” diyerek elleriyle onu çoktan dışladığını işaret etti. “Sana gerçeği söyleyeyim, benden ayrıldığı için çok rahatladım. Aslında bu ilişki çok daha önce bitecekti, ama o bende alışkanlık yapmıştı. Kötü bir alışkanlık.”

“O halde şu ölü kıza aşıksın.”

Ellerini aşağı indirdi. “Ah, yapma Meg,” diye bağırdı bana. “Neden hep aynı kısır döngünün içinde dönüp duruyorsun?”

“Doğru. Neden acaba?”

Elcrini öfkeyle havaya savurup ensesine götürürken şişkin pazıları ortaya çıkmıştı. Tanrım, *kahretsin* ben ondan ne kadar kaçarsam o kadar yakışıklı görünüyordu gözüme.

“Seninle ilk gece köprüde karşılaştığımızda bana onu hatırlatmıştın,” dedi. “Duymak istediğin bu olmalı. Evet hatırlatmıştın, ama o kadar. Daha sonra sana ondan söz ettiğimde bile en ufak bir şekilde hatırlatmadığını hissettim. Şimdi ise kimseyi hatırlatmıyorsun.” Gözlerini kısarak bana baktı, derin bir nefes aldı ve bütün cesaretini toplayarak söyledi: “Ben *sana* aşık oldum.”

Birden gözlerime yaşlar dolduğunu hissettim. Ağlamak için kendimi zor tutuyordum. “Doğru, bana o kadar aşık oldun ki, beni evine davet edip süprüntü gibi davrandın. As-

lında bu da hep kontrol saplantının yüzünden. Beni tutukladığın yetmedi. Seninle birlikte abuk sabuk yerlere girip çıkmaya zorladım beni. Bahar tatilimin içine ettiğin de yetmedi. Bunun için ağzıma bir parmak bal çalmayı yeterli buldun, nasılsa yularım elindeydi. Benimle doğru dürüst seks yapmaya da tenezzül etmedin.”

Bana doğru birkaç adım attığında, nefesimi tuttum.

“Bunun için sana yalvarmamı istiyorsun,” dedim, sesim öfkeden boğulur gibi çıkmıştı. “Sırf olmaz deyip beni tersleyebilmen için.”

Bunun doğru olmamasını diliyordum. Ama sessiz kalmasına bakılırsa, sözlerim etkili olmuştu demek ki. Belki de bunu kendisi bile ilk defa fark ediyordu.

Ama çok geçmeden. “Bu çok aptalca. Hayır diyorum, çünkü sen *beni sevmiyorsun*,” dedi.

“Seni *seviyorum*,” diye haykırdım.

“Buna inanmak mümkün değil! Bu duygudan o kadar uzaksın ki. Sadece yatmaktan söz etmenden belli.”

Bir süre gözlerini benden kaçırıp yanımdan geçen otodaki arabalara baktı. Bunu fırsat bilip koşmaya başladım.

Yine beş saniye içinde beni yakaladı ve önümü kesip, “Böyle ayrılamayız,” dedi. Elimi tutmak için fırsat kolluyor, ben direndikçe sinirleniyordu, sonunda kolunu belime dolaşmayı başardı. “Delilik krizimiz geçip aklımız başımıza geldiğinde bunu konuşalım. Bugün daha sonra seni arayacağım.”

Gözyaşlarımı dışa vurmamaya çalışıyordum. “Ben bugün daha sonra da deli olmaya devam edeceğim.”

“O zaman deli olmadığın bir zaman ararsın beni.”
 “Ben kimseyi aramam,” diyerek uzaklaştım ondan.
 Bu kez önümü kesmeyip gitmeme izin vermişti.

YAKLAŞIK BİR BUÇUK KİLOMETRE KOŞTUKTAN sonra, daha fazla devam edemeyecek kadar yorulduğumu fark ettim. Yavaşlayıp ağaçlık bir yerde durdum, ellerimi dizlerimin üzerine koyup soluklandım. Bunun lösemiyle ilgisi yoktu. Tamamen farklı bir yorgunluktu bu.

Ay ışığında saatime baktım. Yürüyerek gidersem yine sorun yaşayabilirdim. Hiçbir zaman restorandaki sıkıcı işime başlamadan önce zamanında karavanda olup duş yapamamıştım. Oysaki öncelikle duş alıp iyice bir yıkanmaya ihtiyacım vardı, kumdan, okyanusun tuzlu suyundan ve de John’dan kurtulmak istiyordum. Burnuma hâlâ onun parfümünün kokusu geliyordu, adeta tenime sinmişti.

Ama koşamıyordum. İki yanımı da ağaçların kararttığı yolda yürümeye devam ettim. Birkaç gün içinde otların hepsi nasıl da boy atıp birden bire uzamışlardı, sanki hayata geri dönmüş gibiydiler. Normal olarak böyle ağaçlıklı bir yolda yürürken korkmam gerekiyordu; genç bir kız otobana paralel yolda, sabahın 5:30’unda, üzerinde hoppa bir tişörtle, yalnız başına yürüyordu. Ama korkmuyordum. Ortalıkta korkmamı gerektirecek kimse yoktu. Otobanın bu tarafı çam ağaçlarıyla çevriliydi ve tamamen ıssızdı. John’un otobanın bu tarafına bir gece içinde belki on dokuz kez gelip gittiğini düşündüm,

hayatının geri kalanını böyle geçirecek olmalıydı.

Eğer eyalet savcısına sunduğum proje düşündüğüm gibi diğer gençleri de cesaretlendirecek olursa, sadece onlar değil, John da köprüden uzak duracaktı ve böylece geriye onu bağlayan bir şey kalmayacağı için kasabayı terk edebilecekti. Sonunda duygularının değişeceğini hissedebiliyordum ve benimle birlikte Birmingham’a gelmesini ümit ediyordum. Böylece aynı zamanda oradayken de daha rahat birlikte olabilecektik. Burada kendisini aşırı kontrol altında tutuyor, benimle yakınlaşmak istese de bunu yapamıyordu, ama oraya gittiğimiz takdirde ne kadar güzel şeyler olabileceğini tahmin edebiliyordum. Tabii sadece bu projenin onu köprü saplantısından uzak tutmaya yetmeyebileceğinin de farkındaydım. Muhtemelen o burada kalacak, ben gidecektim. Eğer böyle olursa, parkın duvarındaki ayak izlerinin de beni buraya bağladığını düşündüğümde, o zaman bir yarımın kesinlikle burada kalacağını hissediyordum.

Bu olmamalıydı, böyle olmamalıydı, ama oluyordu işte.

Derin bir soluk alıp koşmaya devam ettim. Rüzgârı arkama vermiş, son hızla koşuyordum. Restoranda mesaiden sonra, yatmaya gitmeden önce de yapacak bir yığın işim vardı. Lois’le veda konuşması yapmalıyım. Sonra trenle randevum vardı.

VE ERTESİ SABAH SAAT 6:01’DE ONU ARADIM.

“Selam!” dedi. “Ben de tam polis merkezine dönüyor-

dum.” Sesi oldukça uzak geliyordu. Belki de çok uzak değildi ama onu bu şekilde duymaya kendimi hazırlamıştım. “Neredesin?” diye sordu bana.

“Köprüdeyim.”

Telefonda birden siren sesleri duydum; hemen ardından otobanda aynısından başka sesler de geldiğini fark ettim. Köprüde, henüz sökmekte olan şafağın gri ışıkları altında ağaçların karanlık gölgesi koyu bir siluet oluştururken siren sesleri daha da çoğaldı.

“John!” diye bağırdım. “John, inan artık bunu yapmak zorunda değilsin. İnternette trenlerin sefer programına da baktım. Hatta iki kere kontrol ettim. Gelecek on beş dakika içinde buradan kesinlikle tren geçmeyecek.”

Siren sesleri kesildi.

“Benden iyi bir planlamacı olmazdı hani?” dedim şakayla.

John’dan da ses gelmiyordu şimdi. Adını ne kadar tekrarlayıp dursam da telsiz cızırtısı ve Lois’in parazitli sesinden başka bir şey duymuyordum. Telefonu kapatmadan, benim de oturduğum boş yolcu koltuğuna fırlatmış olmalıydı.

Çıt çıkarmadan dikkatle etrafı dinledim ve beklemeye koyuldum. Sonunda düşük volümde bir motor sesi duydum. Derken ağaçların arasından, mavi sinyal ışıklarıyla polis aracı göründü. Çakıl taşlarını etrafa sıçratarak son sürat gelirken birden durunca farların önünü bir anda yoğun bir toz bulutu kapladı.

Araçtan telaşla çıkıp doğruca köprüye doğru yürüdü ve

Geçmek Yasaktır yazısının önünde durdu. Kasaba yönetiminin oraya yeni bir işaret koyduğunun henüz farkında değildi. *Geçmek Yasaktır* yazısının hemen altında *GÜLÜMSEYİN!* işareti vardı. *Gülümseyin. Polis Merkezi Tarafından İzleniyorsunuz.* Dönüp çevresine bakındı ve sonunda ağacın tepesine monte edilmiş kamerayı gördü.

Ardından telefonu tekrar kulağına götürdü. “Bana sürprizin bu mu?” Aslında ses tonu oldukça duygusuzdu; sadece en sonda aldığı derin nefesten, sakinleşmeye çalıştığını çıkarabiliyordum.

“Bütün bir gece boyunca buraya yaptığın sayısız devriye sırasında kamerayı göremeyip daha yeni fark ettiğin için gerçekten çok şaşırdın herhalde.”

“Araçtan hiç çıkmadım ki.” Derin bir soluk aldı. “Şimdi bu kamera gerçekten polis merkezine görüntü mü yolluyor?”

“Evet. Lois şu anda bizi seyrediyor. Haydi ona merhaba de.” Kameradan görülsün diye abartılı hareketlerle el salladım.

“Meg, bak şu an kesinlikle seni ilk tutukladığımda yaptığın hareketin aynısını yapıyorsun.”

“Lois’e ne yaptığımı anında bildiriyorum, o yüzden beni aramaya gerek duymuyor. Bütün sorun dikkatli hareket edip kanunsuz bir şey yapmamak. Sana daha önce de söylediğim gibi sonraki on beş dakika içinde tehlike yok, her şey güvende.”

“Bunu eyalet başsavcısının pek ciddiye alacağını sanmıyorum.” Sözleri mantıklı olabilirdi ama ses tonundan ne

kadar gergin olduğu anlaşılabilirdi.

“Tabii canım. Aslında senden kaçıp üniversiteye başlamam, sensiz devam etmem gerekiyordu ama bunu bir kez olsun denemezsem her zaman bir pişmanlık yaşayacağımı düşünüp vazgeçtim.” Deri polis ceketini üzerime giyerken üzerindeki *Koru ve Kolla* yazısını uzaktan bile görebilmesini umuyordum. “Haydi gel, beni al. Trenin gelmesine daha on beş dakika var.” Saatime göz attım. “On iki.”

Hızlı bir şekilde solurken sesi durgun telefon hattına yansiyordu. Şafağın sönük ışıkları altında omuzlarının yükseleli alçaldığını görebiliyordum.

“Haydi, John. Sen tanıdığım en cesur insansın.”

Telaşlı bir halde, karşıya geçmek üzere hazırlandı ve ayağının birini köprünün üzerine koydu.

“Ayakkabılarını çıkarırsan bir yere takılmazsın,” dedim. “Senin güvende olmanı istiyorum.”

Telefonunu cebine koyup botlarını çözmek için eğilmeden önce lanet okudu. Tekrar küfür etti, sesi boğuk geliyordu, sanki botlarının bağlarını yeterince çabuk çözememişti. Ardından bana doğru gelmek için çoraplarıyla rayları geçmeye başladı.

Telefonu cebinden çıkartıp tekrar kulağına götürdü. “Senin şu anda işte olman gerekmiyor mu?” diye garip bir soru sordu sakince.

“Beş dakikam daha var. Ayrıca Purcell’e gecikebileceğimi, mesaisinin sonunda biraz kalmasını söyledim.”

“Purcell’le iyi geçinemediğinizi sanıyordum.” Şimdi

benden sadece birkaç metre ötedeydi ve rayların üzerinden ayaklarına bakmaksızın son hızla geliyordu.

“Bu iş daha önemli.”

“Sıkı bir plan yapmış olmalısın,” dedi garip bir ses tonuyla. Bana ulaşmasına birkaç adım kalmıştı. Koyu renk gözlerinde sevgi yoktu. Ama korku da yoktu.

İlk belirti kötüydü.

Bunu ne düşünerek yaptığımı ona açıkça anlatmalıydım, yoksa başım belaya girecekti. “Bak, bu kamera buradayken, senin buraya gelip köprüyü bizzat korumana artık gerek yok. Bu kamera her şeyi kayıt edecek ve sen de oturduğun yerden izleyeceksin. Bu yüzden içinin rahat etmesi için buraya gelip kendi gözlerinle görmenin daha iyi olacağını düşündüm. Ve de o ölen kızın neler gördüğünü görmeni istedim.”

Aslında o kızın neler gördüğünü asla bilemeyecektik. O gençler ezilip kremaya döndüğünde günün hangi saatiydi bilmiyordum, ama eğer içki içmişlerse, büyük olasılıkla gece olmalıydı. Köprünün manzarası akşam olunca olağanüstü güzeldi, ama etraf karanlık olduğunda hiç kimse bu güzelliği tüm detaylarıyla görme şansına sahip olamıyordu. O yüzden John’u şafak vakti, henüz güneş yeni doğarken buraya çağırıştım, her şeyi daha iyi görsün diye.

Ve haklıydım. Şafak vaktinin pembeliği aşağıdaki durgun nehrin üzerine yansımıştı. Koyu renk çam ağaçlarının yeni yaprakları yeşilin en taze tonunda açmıştı ve heybetli görünüşleri aşağıdaki vadiyle bütünleşmişti.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. John artık bana

iyice yaklaştığında, “Ve de onların hissettiklerini hissedeceksin,” dedim, uzanıp onun çıplak kolunu kavradım.

“Dokunma bana,” diye haykırdı.

Gözlerine baktım. Bu bakışı hatırladığımda, kalbim dışarı fırlayacak gibi hızla atmaya başladı. Bu bakış, o gece onu kontrol dışı bıraktığımda Eric’in gözlerinde beliren bakışın aynısıydı ve öfke saçıyordu.

“John,” dedim alelacele. “Özür dilerim, ben sandım ki...”

“Çok ama çok yanlış düşünmüşsün.” Elindeki kelepçeyi takmak için sert bir şekilde bileğimi kavradı.

Düşünmeden ona karşı koymaya başladım. Ona vurduğumun ve bir şekilde canını yaktığının bilincinde değildim. Sonra sırtımın köprünün o soğuk ve paslı demirine sert bir şekilde dayandığını hissettim. Gözümün önünde yine o kırmızı ışıklar uçuşurken pembe renkli nehre baktım, ikimizin de cep telefonu aşağıdaki sisin içine doğru düşüyordu.

Ben telefonların balıklara yem olacağını düşünmekle meşgulken John öbür bileğimi yakalayıp kelepçeyi geçirdi. “Memurun görevini yapmasına direnme.”

18

Bir iskeletten farkım yoktu. Meg’in hastanedeki yatağının üzerine eğildim. Uyuyordu. Uzandım ve yüzüne yapışmış pembeye boyalı saçlarını kenara çektim. Epey çoğalmışlardı, kemikli parmaklarımın altından kayıyorlardı.

“AFTER?” DEDİ LOIS.

“JOHN!” DEDİ LOIS.

İkinci kez sesini daha da yükseltmişti, bunun John’un gömleğinin cebine iliştiği telsizden geldiğini biliyordum. John şu an beni omzunda taşıyordu, belimden tutmuştu, onun her adım atışında burnum sırtına dayanıyor, terinin kokusunu duyuyordum. Ne garip bir şeydi ki, onu kokusundan bile tanıyordum. İçinde parfüm olmayan doğal kokusundan, benim

için sıradan birinden farksız olduğunda bile.

“Seni kameradan izledim, John” dedi Lois. “Ne yaptığını gördüm.”

YAVAŞ YAVAŞ NEREDE OLDUĞUMU ANLIYORDUM, polis aracının arka koltuğundaydım, karnımın üzerine yatırılmışım, yüzüm koltuğun muşambasına dayanmıştı. Birtakım adamlar dışarıda konuşuyordu, sesleri mırıltı halinde kulağıma geliyordu.

Arkamdaki kapı açıldığında konuşmalar daha net duyuldu. “Bu yüzden bayıldı.” Benim sağlık elemanı arkadaşım Quincy’nin sesini tanımışım. “Onun kelepçesini çözer misin?”

Kelepçelerin bileklerimden çıkarıldığını hissettim, ama hâlâ hareket edemiyordum.

“Neden böyle oluyor?” diye soruyordu Memur Leroy.

“Panik atak yüzünden.” Quincy’nin üzerime eğildiğini hissettim. “Buraya gel bakalım çakal seni.”

Yüzüm muşambadan kalktı. Ardından beni koltuğa dik olarak oturtup sırtımı geriye dayadı. Onun tişörtüne iki elimle birden yapışmışım.

“Bu işten artık vazgeçmelisin, tatlım,” diye mırıldandı. “Bu tamamen psikosomatik bir durum. Dört yıl önce de bu yüzden hastalanmıştın.” Bir şey almak için uzandığında beni ambulansın çamurluğunun üzerine dayayıp bir eliyle destek yaptı.

“Şey için değildi...” Burun deliklerimden içeri dolan tuz kokusu beynimin içine işliyordu. Ama en azından net olarak görebiliyordum artık. Quincy önümde duruyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı ve Memur Leroy da onun arkasındaydı.

“John nerede?” diye sordum.

“John nerede?” Memur Leroy mırıltıdanarak tekrarlarlarken parmağını bana doğru salladı. “John kendi panik atağını geçiştirmekle meşgul. Onu bu hale sokmayı başardığına göre epey hünerliymişsin küçük hanım. Biliyorsun, onun erkek kardeşi köprüde ölmüştü.”

Zorlukla yutkundum, nefes almakta da zorlanıyordum. “Erkek kardeşi mi?” diye sordum boğuk bir sesle.

İleri doğru atıldığımında Quincy kolumdan yakaladı. Omzunun üzerinden Memur Leroy’a döndü. “Ona bunu sonra söylesek daha iyi olmaz mıydı sence de?”

“John ölen kişinin, onların mahalleden bir kız olduğunu söylemişti,” diye feryat ettim.

“Doğru,” dedi Memur Leroy. “Onun erkek kardeşinin kız arkadaşıydı.”

“Ah Tanrım.” Zorlukla ayakta durmaya çalışıyordum ve Quincy beni arkadan tutarak destek veriyordu. “Sakin ol.”

“Şimdi anlatacaklarım aramızda kalsın,” dedi Memur Leroy. “Emniyetten çoğu arkadaş bunu bilmiyor, ya da neden John’un polis kuvvetlerine katıldığını anlayamıyorlar. Eğer şef gerçeği öğrenirse, büyük olasılıkla kovar onu. Bu John’un hayatını derinden etkileyen bir olay ve sen bu konuda o kadar

çok ısrar ettin ki, bir *şaka* gibi bu konuyu ona sürekli hatırlattın, öyle değil mi?” Memur Leroy sözleriyle beni daha fazla rencide etmemek için yanımdan uzaklaşma gereği duymuştu. Quincy elini kaldırıp Memur Leroy’a gelmesini işaret ettiğinde, Leroy gitmeden önce sesini yükselterek bana bağırdı. “Sakın oraya gitme. Yılanın deliğine çomak sokmaya kalkma. Eğer onun üzerine gitmeye devam edersen, bu kez seni ben kelepçelerim.”

Şimdi her şey ortaya çıkmıştı. Baba Colorado’ya taşınmıştı. Anne Virginia’ya gitmişti, çünkü olaydan sonra daha fazla burada kalmaya dayanamamıştı. On yıl öncesine ait aile fotoğrafındaki erkek kardeş kasabadan ayrılmıştı. Ama tabii John onun nereye gittiğini söylememişti. Bir de dokuz yaşındayken, parktaki renkli duvara vurulmuş bir el izi vardı.

Geçen hafta kulakları sağır eden kornasını ilk kez duyana kadar treni hep hafife almak gibi kötü bir alışkanlığım vardı, onun gelişini vızıltıya benzer bir ses olarak algılamaya alışmıştım. John köprünün önünde bize sırtını dönmüş halde duruyordu. Başını öne eğmişti. Trene bakmıyordu. Kulaklarını da kapatmamıştı. Son iki haftadır kulaklarımda uğuldayan sesin, John’un kafasından bir türlü atamadığı o trene ait olduğunu şimdi anlamıştım. Kollarımla bedenimi sarmaladım, ama boşunaydı. “Biz birbirimize ne yaptık?” diye fısıldadım.

LİSE İKİNCİ SINIFTAN BERİ YAPMADIĞIM BİR ŞEYİ, doktorun bana hastalığı yendiğimi söylediği zamanda yaptım

ğım bir şeyi yaptım. Ağladım.

Hem de o kadar çok ağladım ki, Quincy Eggstra! Eggstra!ya motosikletimle gitmeme izin vermedi. Bu durumda ambulansla kalmaktan başka çıkış yolum yoktu ve bu tabii polis otosuna binmekten daha iyiydi. Sonunda motosikletime beni bindirdi ama peşimden ambulansla takip etmek şartıyla, Memur Leroy da onun arkasından geliyordu. John’u köprüde tek başına bırakmıştık.

Karavanın kapısından içeri adımımı atar atmaz yine hüngür hüngür ağlamaya başladım. İlk iş, John’un polis ceketini ve aynı şekilde önünde *Koru ve Kolla* yazan tişörtünü yırtar gibi üzerimden çıkartmak oldu. Tabii ki, çalışmak için üzerime bir şey giymek zorundaydım, ama kirli çamaşırları yıkamak, geçen haftalarda yapmam gereken işler listesinde öncelik hakkına hiçbir zaman sahip olamamıştı.

Dolabıma gittim ve elime gelen ilk tişörtü üzerime geçirdim. Üzerinde Kurabiye Canavarı olanı. Bu tişörtü hep çok sevmiştim, çünkü üzerindeki kahraman hep ölecekmiş gibi yaşamaktan hoşlanan bir yaratıktı. Saçlarımı maviye boyadığımda artık onu giymekten vazgeçmiştim, çünkü Kurabiye Canavarıyla birbirimize çok benzediğimize karar vermiştim. Ama bu sabah ondan başka giyecek bir şey aramaya vaktim yoktu. Geç kalmıştım ve Purcell yine benim için bir saat fazla çalışmıştı.

Eggstra! Eggstra!nın kapısından içeri girince de aynı şekilde göz yaşlarına boğuldum. Purcell benimle büyük bir kavgaya tutuşmanın hazırlığı içinde görünüyordu ve müşte-

rilerin çoğu restorandan kaçır gibi gidecekti yine. Ama Corey'le birlikte beni görünce, ikisi de sparişleri ocağın üzerinde yanmaya bırakıp telaşla koşarak yanıma geldiler, neler olduğunu sordular.

Daha çok ağlamaya başladım. Onların öfkelerini alt etmeyi başarmıştım ama içimdeki acıya nasıl dayanacağımı bilmiyordum. "Ben iyiyim, bir şey yok," dedim, sesim boğulur gibi çıkmıştı. "Küçük bir gençlik travması işte. Birazdan geçer."

Corey koşup ızgaranın başına döndü, etleri ters yüz etti, sonra isteksizce onları dilimledi. Purcell hâlâ yanımda duruyordu. Yere bakıp bir şeyler mırıldandı. "Git biraz dinlen, ben bir saat daha kalabilirim"

"Ah hayır. Çalışmak bana iyi geliyor. Sen zaten yeterince kaldın." Gözlerimin altında biriken yaşları kuruladım. "Sana okumayı öğretmemi ister misin?"

O da benim kadar şaşırmıştı, dönüp bana hayretle baktı, doğrusu bunu söylediğim için ben de kendime şaşırmıştım. "Birisine okuma nasıl öğretilir bilmiyorum, ama bu konuda çok sayıda kitap var, senin için lisenin kütüphanesine de bakabilirim. Gelecek hafta işe geldiğin bir gün başlayabilir miyiz?"

Olur anlamında başını salladı.

"Okuldan sonra yapabiliriz, akşam yemeği kalabalığından önce sakın bir zamanda."

Yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama ben de elimi yumruk yapıp, onun yumruğuna dokundurdum. Doğru bir şey yapmış olmalıyım

ki keyifle önlüğünü çıkartıp kapıya yöneldi. Teklifim için müteşekkirdiğini tahmin ediyordum. Söylemesi zordu ama şu andan itibaren galiba onunla arkadaş olmuştuk.

Sabah saat 7'de araba fabrikasından çıkan işçi gürhunun yanı sıra bahar tatilinden dönen kalabalığa kahvaltı hazırlamak için Corey'le birlikte işe koyulduk. Ama tost makinesine yansıyan Kurabiye Canavarı tişörtümü ne zaman görsen saçlarımı çekip kökünden koparmak istiyordum.

Saatler geçiyordu, mesaimin sonuna doğru, öğle yemeğinden sonra kalabalık azaldığında Tiffany'yi çağırdım. Yine kimin daha çok şaşıracakını bilememiştim. Tiffany mi onu çağırdığım için şaşırmıştı, ben mi onu çağırdığım için kendime şaşırmıştım. Çok geçmeden geldi ve tezgahın arkasındaki taburelerden birine oturdu. Ona bir fincan kahve doldurdum. "Bahar tatilinin son hafta sonunda seni buraya çağırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Nasılsa geride atlatmak zorunda kaldığım için üzüleceğim bir erkek arkadaşım yok. Perşembeden beri uyuyup duruyorum." Kahvesine baktı. Krema ve şeker koyması için kavanozları ona doğru ittim. Bana baktı, yüzümdeki ifadeyi görünce, "Ah, Tanrım, Meg ne oldu?" diye sordu.

Ne *olmamıştı ki*? Ona önce John'un beni sahile götürüşünü anlattım, orada güya seks yaptığımızı, sonrasında ise farkında olmadan çok sinir bozucu bir olay yaşadığımızı, bu yüzden sinir krizi geçirip panik atağımın nüksetmesine sebep olduğumu söyledim.

Bitirdiğimde bana birkaç saniye kadar gözünü bile kırp-

madan baktı. Sonra birden çılgılık attı. “*Sen Johnafter’la seks mi yaptın?*”

Restoranın içine şöyle bir göz attım, kimsenin bize bakmadığından emin olmak istemiştım. “Sana yapmadığımızı söyledim ya,” dedim sessizce. “Ama vaat edilmiş toprakları gördüm işte.”

Gözlerimin içine baktı. “İyi öpüşüyor mu?”

“John *her şeyi* iyi yapıyor,” dedim. Sonra elimi farkında olmadan tezgahın üzerinde dolaştırıp kuruladım. “Çarşamba günü sana telefonda bir şeyden söz etmişim. Brian’la seks yapmak için ona geri dönmenin hiç iyi bir fikir olmadığını söylemişim. Ama seks konusunda benden tavsiye almak istediğin o günden beri seksin iyi bir şey olmadığı yönündeki düşüncemi tekrar gözden geçirmek istedim. Eric’le birlikteyken aynı anda başka şeyleri de düşünebiliyordum. John’la birlikteyken ise John’dan başka bir şey düşünemez oldum. Anlayacağın yetersiz olduğu için bana hep yanlış sinyaller veren beynimin ön lobları yerine, en güvenilir olan arka loblarını çalıştırmam gerektiğini daha yeni anladım. Bütün mesele doğru nefes almak,”...derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim... “ve dokunmakmış. Şimdi seksin ne kadar gerçek bir olay olduğunu net olarak görebiliyorum, eğer karşıdaki erkek yavaş, sakın ve şefkatli ise ve de sana değer veriyorsa, en önemlisi de ona aşıkıysan, seks yapmak gerçekten harikula-de bir şey.”

“Peki ona nasıl geri dönmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Tiffany.

Burnumu çektim. “Seni o yüzden çağırdım aslında. Saçlarımı doğal rengine boyamak istiyorum. Tabii ki *doğal renk* göreceli bir kavram. İşim bittiğinde, bir dakikalığına cadde-nin karşısındaki eczaneden benimle birlikte boya almaya gelir misin? Saçımın eskiden hangi renk olduğunu pek hatırlamıyorum da.”

“Vay be,” dedi Tiffany. “Saçımın doğal rengini hatırlamak benim için de kolay olmayacak. Koyu kahverengi değil miydi? Mavi gözleriyle çok çarpıcı olacaksın demektir. Vay be.” Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Johnafter’a geri dönebilmek için saçını boyamanın yeterli olacağını mı düşünüyorsun?”

Tost makinesinin üzerindeki yansıma baktım. “Bunun onunla yeniden bağlantı kurmama yardım edeceğini düşünüyorum. Biliyorsun, John sonsuza dek bu kasabada yaşamak istiyor. Ve bu benim hayatta en son istediğim şey. Ama onunla burada üç katlı müstakil bir evde yaşamayı, o isteyen polis telsizini dinleyip gelmesini beklerken, onun için yaptığım meyveli turtayı ılık tutmayı istemiyor da değilim.”

Tiffany’nin içtiği kahve boğazına kaçmıştı. “*Sen mi?*”

“Hayır, bu kesin bir karar değil. Ama olabilir. Tabii ki amacımdan asla vazgeçmeyeceğim. Ancak böyle bir şey olacak olursa annemle babamın tepkisinden de çok korkuyorum. Ve saç değişikliğimin buna bir anlamda ön hazırlık olup John’la bağlantı kuracağını hissediyorum. Eğitimimi bir kalemde göz ardı edemem. Bu çok *uygunsuz* olur. Ayrıca bundan asla vazgeçmek niyetinde değilim. Üniversiteye gitmek

istiyorum. Key West'te yaşamak istiyorum. Dünyayı görmek istiyorum. Ama bunda ısrar edecek olursam, burayı tek başıma terk edeceğim, dünyayı tek başıma göreceğim. Key West'e tek başıma taşınacağım, orada tek başıma yaşayacağım. Ama öte yandan orada tek başıma ne yapacağımı da bilemiyorum. Saçlarıma bir baksana. Bu kasabada yaşamaya alıştım, çünkü insanlar saçlarım ne renk olursa olsun her zaman beni tanıyor. Oysaki üniversiteye gittiğimde kimse beni tanımayacak. Hiç tanımadığın birinin saç renginin manadaki karakterlerden esinlenip bir zamanlar mavi olduğunu ve mavi renk bir saçın anlamının *benden uzak dur* anlamına geldiğini bilemezsin, sence de öyle değil mi?" Aşağı sarkan saçlarımdan bir parça tuttum ve onu gözlerimin önüne doğru çekip incelemeye çalıştım. "Ama John'la yaşanan bunca şeyden sonra bunları koyu kahverengiye boyarsam, onunla tekrar bir araya gelebilmeye can atıyormuş gibi görünmez miyim sence de?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Bence sonunda ne kadar güçlü olduğunu ve lösemiden ölmemeye karar verdiğini kanıtlamış olacaksın."

Ah.

Buna en çok annemle babam sevinecekti.

Graceland'e giderlerken babama dönüşte bana kızarmış muz ve fıstık ezmesi sandviçlerden getirmesini söylediğimde, sırf mavi saçlarım yüzünden bir bok getirmeyeceğini söylemişti. Annem ise büyük olasılıkla üzerine Elvis tişörtü geçirilmiş bir oyuncak ayı ya da ona benzer sevimli bir şey

getirecekti. Ama yarın gece geri döndüklerinde beni kahverengi saçlarımla göreceklerdi, evet. O zaman bana sırtında Graceland'in arması olan blucinin bir ceket getirmediikleri için pişman olacaklardı. Bunu biliyordum. Ve onlarla oturup samimi bir sohbet yapacaktım, onlardan özür dileyecektim. Her şey için.

Tiffany kahve fincanını öteye iteledi. "Peki John'u tekrar ne zaman görmeyi düşünüyorsun? Bunun için banka falan mı soyacaksın?"

"Hah. Belki bu gece Birmingham'daki partiye gelir. Seni çağırmamın bir nedeni de bu. Benimle birlikte oraya gelmeni istiyorum."

"Bu mümkün değil," dedi. "İçki içmek istemiyorum."

"İnan bana içki içmeni ben de istemiyorum. Bir daha asla. İçki içmek zorunda değilsin. Bir üniversite partisi o kadar gözünde büyüteceğin bir parti değil ki. Liselilerin partisinden hiçbir farkı yok. Çocuklar hâlâ aptal. Sadece boyları uzamış o kadar, bir de likörü en iyi içki sanıyorlar."

"Neden seninle gelmemi istiyorsun?"

"John'un orada olacağını sanmıyorum. Beni görmekten kaçıyor olabilir. Ayrıca Eric de orada olabilir. O yüzden, yanımda biri olursa, kendimi daha güçlü hissedeceğimi düşünüyorum."

"Meg, eğer John orada olmaz da sadece Eric olursa o zaman senin için kötü olur, o yüzden John'un ilgisini çekebilmek için banka soyman bana çok daha iyi bir fikir gibi geliyor."

Başımı iki yana sallayınca gözümün önüne düşen mavi bir tutam saçı bikkınlıkla kenara ittim. “Will Billingsley de orada olacak. Onunla konuşmam gerek. Onunla John ve köprü hakkında biraz laflamıştık ama beni John’un erkek kardeşi hakkında hiç uyarmamıştı.”

“Will Billingsley mi?” Birden canlanıp ileri doğru eğildi. “Bir ara Will Billingsley’e ufaktan aşkıttım. Bir münazarada onunla birlikte aynı ekipteydik.”

Bezgin bir şekilde gözlerimi yuvarladım. “Yemin ederim Tiff, kışım okulda iyi notlar alsa, sen onunla da çıkmak istersin.”

“Hey!” Elini tezgaha vurdu. “Sürekli suç işleyip hapse giren sensin. Senin gibi oraya girip çıkan bir keşle flört eden de sensin, sonra onları hapse koyan herifle çıkan da sensin. Bense hep kaliteli çocuklarla çıkıyorum. Şimdi söyle bakalım, hangimizinki daha sağlıklı acaba?”

“Haydi sakınleş,” dedim. “Bu gece birlikte erkek avına çıkıyoruz. Belki de bu son seferkinden çok daha iyi bir hareket olur.”

“Bu benim ilk üniversite partim olacak,” dedi Tiffany ve sonra eliyle çenesine destek yapıp beni inceledi. “Bu yaz üniversitenin yakınında bir daire kiralayacak mısın? Bir oda arkadaşın var mı? Benim yok.”

Tansiyonumun aniden yükselmesiyle oluşan ensemdeki sertleşmeyi ovuşturup geçiştirmeye çalıştım. “Yani seninle ortaklaşa daire kiralayalım mı diyorsun?”

“Ne kadar eğleniriz, bir düşünsene!” dedi keyifle. “Bir-

likte alışveriş yaparız. Dansa gideriz. Takıldığımız çocuklarla neler yaptığımızı kıkırdayarak birbirimize anlatırız. Yine sen benim başımı belaya sokarsın. Ben seni beladan kurtarıyorum. Her şey mükemmel olacak!”

“Plan yapmak konusunda iyi değilim,” dedim. “Bu sabah bilmeden çok kötü bir şey yaptım. Güya John’u köprüye çekip onu bu saplantısından kurtarmayı planlamıştım, böylece sana bu işi nasıl başardığımı da gösterecektim, ama olmadı.”

“Ama bu senin ilk deneyimindi, ilk deneyimler genellikle iyi sonuç vermez.”

Homurdandım. “Anlaşılan bugün senin için ilklerin günü. Az önce yaptığın da seksle ilgili ilk şakan olmalı. Tebrikler.” Elimi uzattım.

O da tokalaşmak için bana elini uzattı. “Oda arkadaşım,” dedi.

Bir tarafım elimi iğrenerek geri çekmemi istiyordu, ama bu kibarca bir şey olmazdı. Ve diğer yanım ağır basıyordu... bir arkadaşım olması için. “Oda arkadaşım ha, olabilir tabii. Evet, tamam, oda arkadaşım.”

“Yaşasın!” Elimi bırakıp iki kolunu havaya kaldırdı. “Eğer sen ve John bu geceki partide tekrar görüşürseniz, bunun bahar tatilinin son günleri için hiç de fena bir şey olmayacağını düşünüyorum.”

“Bense onun kesinlikle gelmeyeceğini düşünüyorum,” diye yineledim. “Ama her şeye rağmen gelecek olursa, onunla karşılaşmak istemiyorum.”

Tiffany heyecanını yatıştırmak için Five Points'e inen yolda sık sık durup soluklanıyordu. Üzerimizde gece gezme giysileri ve genelde yetişkinlerin giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla, 1920'lerden kalma süslü cepheleriyle tarihi binaların önünden geçiyorduk. Serin gecede iki taraflı sıralanan ağaçlar tomurcuklanıp bahar çiçeklerini gözler önüne sermeye başlamışlardı.

Her durup kalkışımızda soğğun içime işlediğini hissediyordum. John'un da partiye gelip beni bu son halimle görmesini umut ediyor, beni beğeneceğini düşünüyordum. Ve köşeyi döndüğümüzde birden onun pikap kamyonetini gördüm. Aslında Rashad'ın dairesine giden merdivenleri *koşarak* çıkmak istiyordum. Ama soğukkanlı davranmaya karar vermiştim.

Sonra gecenin sessizliğinde John'un kamyonetinin olduğu yerde bir uğultu duydum, dönüp baktığımda sesin Eric'in

BMW'sinden geldiğini anladım.

Rashad bizi kapıda karşılayıp içeri davet etti. Tiffany'ye içten bir merhaba dedikten sonra kaşlarını kaldırıp saçlarına baktı ve her zaman kahverengi saçlılara karşı bir zaafı olduğunu söyledi. Evin duvarları Jimi Hendrix'in büyük boy posterleriyle kaplıydı. Oda kapılarında renkli boncuklardan perdeler asılıydı. Pencere içlerinde Noel mumları yanıyor, müzik setinden Kanye West'in sesi duyuluyordu. Flört eden çiftler köşelere çekilmişler, diğerleriye gruplar halinde bir araya gelip neşceyle sohbet edip gülüyor, biralarını yudumluyorlardı.

Tiffany'nin önderliğinde kalabalığın arasından geçerken, gözlerim John'u arıyordu. Bu arada liseden tanıdığım birkaç tanıdık yüz gözüme çarpmıştı. Daha önce genelde blucinle görmeye alıştığım bu tipleri bu kadar kısa etekler içinde ilk kez görüyordum. Saçlarını acayip derecede kabartmışlardı, üniversiteye başlamadan önce şehir yaşantısını öğrenmek için bu partinin onlara güçlendirici serum etkisi yapacağını düşünüyordum. Kasabada düzenlenen partilerde aynı tipler geyik muhabbeti yapar, Target'taki rimel fiyatlarının yarıya indiğinden falan söz ederlerdi. Şimdi ise yüksek völümlü müzik sesinin arasında kulak misafiri olduğum kadarıyla Harper Lee'den, Birmingham, Alabama'da yetiştiği bilinen eski vali Condoleeza Rice'tan söz ettiklerini duyuyordum. Oldukça felsefi bir üniversite muhabbeti içindeydiler.

Çok cool!

John'un bu partiyi kaçırmamasını ümit ediyordum.

Tiffany ile birlikte mutfağa yöneldik. Buzdolabının açık kalan kapısı kapandığında karşıma birden John'un çıkmasını hayal ettim. Ama Will'di. Elinde bir termos vardı.

"Tiffany Hart!" diye bağırdı.

"Will Billingsley!" diye karşılık verip başını yana eğdi. Bu başı yana eğme hareketini John'a yaptığında bana çok sinir bozucu gelmişti ama şimdi biraz sevimli bile bulmuştum.

Will elindeki termosu işaret etti. "Kendime biraz buzlu çay koyacağım. Sen de ister misin?"

Tiffany yüzünü buruşturdu. "İçinde alkol var mı?"

Will termosu baktı. "Hayır, sadece çay var. Bu gece sünger gibi içmeye hiç niyetli değilim. Pazartesi gününe yetişecek iki ödevim var. Sömestr için verilen ev ödevi. Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır!" diye bağırp onna doğru iyice yaklaştı Tiffany. Sanki ben değişik lezzetleri tatmak anlamına gelen *Çiftleşme* konusundaki ev ödevimi çoktan yaptım der gibiydi. "Evet, biraz çay alabilirim."

Will sonra bana döndü. "Şey... çok özür dilerim... peki ya arkadaşın çay..." Onunla bakışlarımız karşılaşıncaya geriledi. "Meg! Seni tanıyamadım." Kaşlarını çatıp termosu benden uzaklaştırdı. "Sana çay yok. John'a nasıl böyle bir şey yaparsın? Bu sabaha karşı saat dörtte sahilinden eve döndüm. Henüz uyumuştum ki, saat sekizde dairemin kapısında bitti. Son derece öfkeliydi, üzerinde üniforması ve silahı da vardı!"

Tiffany sanki çok korkunç bir şey duymuş gibi iki elini birden ağzına götürdü, sonra "Aman Tanrım" demek için el-

lerini açtı, sonra tekrar ağzına götürdü.

“Onun erkek kardeşinin öldüğünü bilmiyordum,” diye fısıldadım. John etraftaysa duymasını istemiyordum. “Neden bana bunu daha önce söylemedin?”

“Ama sen onun erkek kardeşinin öldüğünü biliyordun!” dedi Will. “Seninle sahilde bir konuşma yapmıştık. Hatta sen John’u, kayıp kız kardeşini arayan Mulder’la karşılaştırmıştın. Bunu çok iyi hatırlıyorum. *O kadar* sarhoş değildim.”

“Ben o gece *The X-Files*’ı anlatıyordum. Bu sadece bir benzetmeydi, sadece bir benzetme!”

“Ah,” dedi ve omuzları gevşedi. “Oldu. Bu sabah onu ikna edip sakinleştirmeye çalıştım. Aynı zamanda senin ortalığı karıştıran düzenbaz bir orospu olduğuna inanması için de epey bir dil döktüm. Kusura bakma.”

Ben de Will hakkında ne düşündüğümü söylemeye hazırlanırken Eric beni arkamdan yakalayıp mutfak tezgahının üzerine oturttu, sonra da bacaklarımı açıp baldırımı arasına yerleştirdi. Bunu çok kolay yapmıştı, çünkü üzerimde kısa etek vardı. Bana öfkeli gözlerle bakarak eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Artık John’la takılmıyor musun?”

Bana yeniden takılmayı isteyip istemediğimi soracaktı. Eğer bana bunu soracak olursa, onun suratına okkalı bir tokat indirecektim.

“Eğer yeni bir...”

Elimi kaldırdım.

İki bileğimi de kavrayıp ellerimi sıktı. Canımı acıtmıştı. Eğilip, “Tiffany,” diye seslendim, sesimdeki umutsuz-

luğu hissettirmemeye çalışarak. “Seni neden buraya getirdiğimi hatırlıyor musun?”

“Onu rahat bırak, geri zekâlı,” diye bağırdı Will.

Will’e yan gözle bakan Eric, bileklerimi serbest bırakıp geriledi.

“John’la aramızdaki her şey bitmiş değil,” dedim kibirli bir tavırla.

Eric alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Yani bir polisle birlikte olduğunu mu söylüyorsun?”

“Henüz değil. Ama yakında.” Hâlâ bacaklarımın arasında olduğu için son birkaç saattir kafamı kurcalayan bir soruyu sormanın tam zamanı diye düşündüm. Bunun için öncelikle benim keyfimin yerinde, onun da kafasının kıyak olması gerekiyordu, belki o zaman doğru bir cevap alabilirdim.

“Köprüde ölen çocuğun John’un erkek kardeşi olduğunu biliyor muydun?”

Eric omuz silkti. “Elbette. Bunu herkes biliyor. Öldüğünde üçüncü ya da dördüncü sınıftaydık.”

“Ve bunu bildiğin halde köprüye gitmemiz için ısrar ettin, çünkü John’un bizi orada bulacağını ve bu yüzden kafayı sıyracağını biliyordun.”

“Başta bilmiyordum,” dedi. “Yani o bölgeyi sürekli olarak dikizlediğini bilmiyordum. Ama seninle birlikte oraya gidip park ettiğimizde, evet.” Bakışlarım onunla karşılaştığında, gözlerinde zerre kadar utanç olmadığını fark ettim.

Küçük mutfakta birden üşüdüğümü hissettim; bitişik odadan gelen müziğin sesi de çok yüksek gelmeye başlamış-

tı. Eric'le birbirimize benzediğimizi düşünmekle bu kadar büyük bir hata yaptığıma inanamıyordum. "Bu çok büyük kötülük," dedim.

"Sen kötülük nedir görmedin henüz."

Kasıklarımı avuçlayacağını ya da bana kötü bir şey yapacağını düşünüp talihsiz bir olayı önlemek için alelacele tezgahın üzerinden aşağıya atladım. Ama böyle bir şey yapmayı denemedi. Sadece mutfaktan çıkıp gitti.

"Meg, yeni dairemizi ne zaman turalım sence?" diye sordu Tiffany. "Senin her zaman Haziran ayı gelir gelmez ya da mezuniyet akşamı kasabayı terk etmek istediğini biliyorum. Ama Will bunu Temmuz ayının ilk haftasında yapmanızın daha iyi olacağını düşünüyor." Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Çay termosu ise tezgahın üzerinde yapayalnız bekliyordu.

Onlara doğru yürüyüp olur anlamında başımı salladım. "Tamam. Birkaç hafta daha kasabada dolaşabilirim. Böylece lisenin son birkaç haftasının tadını çıkarabilirim. Hatta kendime bir flört bulursam, baloya bile gidebilirim."

Will'e bakarken Tiffany'nin gözlerinin parladığını görüyordum, sanki düşündüğü doğruysa, eğer şu an sohbet ettiği üniversiteli çocuğu tavlamaı başardıysa, baloda onun flörtünün kim olacağını çoktan biliyormuş gibiydi.

Will sırtını dolaba dayayıp sırtıttı. "Hangi branşı seçeceksin?"

"İngilizce ya da pratisyen hekimlik."

"İngilizce ya da pratisyen hekimlik," diye tekrarladı

Will. "İkisi de çok revaçta. Ama sana şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, gelecek sonbahar insanlar senin İngilizceyi mi yoksa pratisyen hekimliği mi seçtiğini artık sormayacaklar. Hangisini seçersen seç, birinci sınıf öğrencisi olacaksın."

"Ah, evet. Peki ya sen hangi branşı seçtin?" diye sordum araya girip.

"Kimya," dedi meydan okur gibi. "Ya da dansla ilgili bir şeyler." Tiffany'ye göz kırptı.

Tiffany güldü. "Ben aslında İngilizceyi seçecektim," dedi, "ama başımdan geçen bir olay yüzünden tıbbı da ciddi ciddi düşünmeye başladım. Bir haftadır bir ambulansla birlikte dolaşıp duruyorum."

Will eğilip sinsice sordu. "Sen de köprüde yaramazlık yapanlardan biri misin?"

Tiffany imalı bir şekilde gülümsedi.

"Sen yaramaz birine *benzemiyorsun*," dedi Will. Beni işaret etti. "Hadi bunu anlarım da sen? Not ortalaman kaç?"

"4.0," dedi.

"Sen okul birincisi misin yoksa?" diye bağırdı Will.

Tiffany gülümsemekle yetindi. "Senin not ortalaman kaç?"

"Şu an 3.75, ama bu sömestr onu 3.85'e çıkartmaya çalışıyorum," dedi, başını üzgün bir şekilde iki yana sallayarak. "Ama üniversite birinci sınıf öğrencileri arasında başarısız olanlar sürekli olarak çıtayı yükselttiğim için beni suçluyorlar. Geçen sömestr sadece matematikten B aldığım için..."

Dayanamayıp araya girdim. "Siz ikiniz yaptığınız bu iş-

renç konuşmaya hemen son verip sesinizi kesin. Züppece sohbetinizle midemi bulandırılıyorsunuz. Madem ikiniz de not yükseltme konusunda bu derece üstün yeteneğe sahipsiniz, neden gidip emeklilik vakfı fonunda çalışmıyorsunuz?”

İkisi de dönüp hayretten kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Tiffany bundan böyle benimle hiçbir zaman oda arkadaş olamayacağını söylerken, Will homurdandı. “Johnafter’la ilgili mesele moralini bozmuş.” Güya teskin eder gibi kolunu omzuma koydu. “Keşke ikiniz için güzel bir şeyler olabileceğini söyleyebilseydim, bir şeyler yapabilseydim. Ama bu sabah konudan haberim olmadan önce, sen ne yaptysan kendi ellerinle yapmışsın. Ve korkarım onun öfkeli zamanına denk gelmişsin.”

“Ne öfkesi?” diye sordum düşünmeden. Oysaki John’la birlikte bir hafta boyunca aynı aracın içinde dolaşıp durmuş, şüphelilerle burun buruna yaşamış, onların küfürlerine ya da suç işlemiş mavi saçlı bir yeniyetmeye karşı ne kadar sabırlı olduğuna şahit olmuştum. Ama sonra Brian’la Eric’e köprüde nasıl bağırıldığını hatırladım. Yine aynı şekilde, polis aracının içinde bana dönüp, *Eğer Eric’i arabadan ben çıkaracak olsaydım, ona ne yapacağımdan korkardın*, derken öfkeden parmaklarının boğumlarındaki kanın çekilip beyaza döndüğünü de hatırlıyordum.

“Bunu yapma John.” Angie’nin kulak tırmalayan sesi bitişik odadan duyuluyordu. “Eric senin damarına basmaya çalışıyor.”

John mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. Onu nedense

hep polis üniformasıyla görmeyi beklediğim için ama solmuş bir blucin ve yeşil renkte göğsünü saran bir tişörtle görmek şaşırtmıştı beni. Belki de tişörtünün rengi yansıdığı için olsa gerek, bu gece gözleri kestane renginden daha açık görünüyordu. Koyu lacivert üniforması içinde gözlerinin tam olarak ne renk olduğuna pek dikkat etmemiştim. Ama şu an kesinlikle yeşil görünüyordu.

Arkasından Angie çıktı ortaya, çaresiz bir halde onu bir şey yapmaktan vazgeçirmeye çalışır gibi bir hali vardı.

John beni gördü ve dönüp bir kez daha baktı. Ama yeni görüntümün henüz farkında değildi. Bakışları Will’e odaklandı, gözlerinde tehlike işareti vardı, ölü gibi sabit bakıyordu. Will’in kolu omzumdayken, onun gözlerine, koyu renk saçlarına, kısa tıraşına baktım.

“Ah, işte sözünü ettiğin öfke bu olmalı,” dedim.

Will dönüp korkuyla John’a baktı ve hemen Tiffany ile benim yanımdan uzaklaşıp geriledi. “Rashad!” diye bağırdı sonra. Rashad onun arkasında duvara dayanmış duruyordu. Ne kaçacak ne de müdahale edecek durumda değildi.

John odayı hışımla geçip hızla Will’in yanına geldi. Tiffany ile onları ayırmaya çalışmak için hemen aralarına girdik, çünkü yapacakları şeyin hiç akıllıca bir şey olmayacağını tahmin edebiliyorduk. En azından geçici olarak John’u uzaklaştırıp Will’e vurmasını engelleyebilirdik. John birden Will’in tişörtünden yakalayıp onu yukarı kaldırdı, sonra yere yatırdı.

“Bırak beni, After,” diye kükredi Will; yüzü kıpkırmızı

olmuştu. “Sen aklımı yitirmişsin. Rashad!”

Bu iri yarı adamlar için küçük mutfakta kaçacak yer yoktu, ama Rashad bir şekilde içeri sızıp, “Ağır ol koca oğlan,” diye seslendi ve John’u bir kolundan tuttu. Ardından John’un diğer kolunu da tutmayı başarıp, “İşin bitti,” dedi şakacı bir aksanla.

John biraz sakinleşmiş olmalıydı ki, onu dışarıya sürüklemelerine izin verdi. Sonra ellerinden kurtulup tekrar Will’in yanına koştu. Ama hepsi birden birbirlerinin üzerine çullanıp yerde yuvarlanmaya başladılar. Sonunda Tiffany ayağını yere vurup ciyak ciyak bağırdı. “John, o Meg’e asılmıyordu ki. Asıl bana asılıyordu! Doğru değil mi Will?”

“Doğru!” Will’in acı içindeki sesi yerdeki öbeğin en dibinden geliyordu.

“Ama Eric dedi ki...” John’un boğuk sesi duyuldu. Derken öbeğin altından çıkıp bana kısa bir bakış attı ve mutfığa yöneldi. Sonra arkasında Angie olduğu halde Eric kapı eşiğinde göründü.

“Hâlâ dövüşmek istiyor musun?” diye seslendi Eric. “Sen polis teşkilatını arkana almış korkak bir tavuksun.”

“Kapa çeneni Eric,” diye bağırdı John. Sert bir şekilde kapanan kapı Kanye West’in sesini bastırmıştı.

Deli gibi herkesi itip kalabalığın arasından kendime yol açmaya çalışırken Will’in soluk soluğa kalmış nefesini arkamda duymuştum. “Ne yapacağız şimdi?” Rashad’ın dairesinin kapısından çıkıp merdivenleri hızla indik, gecenin soğuşunu içimizde hissediyorduk. “Onu arabamla mı takip

edeceğiz?”

“Eğer yakalanmak istemezse kimse onu yakalayamaz.” O sırada Will merdivenlerin tepesinde belirmişti. “Kamyoneti hâlâ burada.”

“Peki nereye gitmiş olabilir?” diye bağırdım, boş caddeye aşağıya ve yukarıya bakıp.

“O Five Points’deki çeşmeyi çok sever,” dedi Will. Bunun üzerine hepimiz koşarak köşeyi döndük ve tekrar durduk.

Çeşme ilerideydi. Daire şeklindeki bir su havuzunun ortasındaki duvarın üzerine oturmuş koçun elinde bir kitap vardı ve çevresine sıralanmış tavşanlarla kurbağalar onun anlattığı şeytani hikâyeleri dinliyorlardı. John’un yüzünü göremiyordum ama onu yeşil tişörtünden tanımıştım. Çeşmenin ortasına, şeytanın kucasına oturmuştu.

“O gerçekten çeşmeyi sever,” dedi Will.

“Aman ne seviyecek yermiş!” dedi Tiffany.

“Çok,” dedim. “Sanırım benim aklım başıma geldi ama bu sefer de John keçileri kaçırdı.” Will’e döndüm. “O görev sırasında olmadığı zamanlarda da üzerinde kelepçe taşıyan büyük polislerden değil, öyle değil mi? Gerçi Perşembe akşamı üzerinde kelepçe falan yoktu.”

“Şimdi de yoktur,” dedi Will. “Ama ondan korkuyorsan, seninle birlikte gelirim.”

John’a baktım, hâlâ hareketsiz bir şekilde çeşmede oturuyordu. “Hayır, teşekkürler.” Caddeyi geçerken, omzumun üzerinden ona seslendim. “Ben asıl ondan çok kendimden korkuyorum.”

John benim geldiğimi görmüştü. Çeşmenin yanında durup ona baktım. Kollarını kavuşturmuş bir halde koçun kucağından bana parlayan gözlerle bakıyordu. Kurbağa heykelciklerinin ağızlarından püskürttüğü sudan dolayı blucininin paçaları ıslanmıştı. Dudaklarının ucunda yanmamış bir sigara duruyordu.

Ellerimi megafon gibi yapıp ona seslendim. “Şeytanın kucağından kalk, sesime doğru gel.”

Yüz ifadesi değişmemişti. Dudak ucuna iliştiirdiği sigara düşmeden, “Senin gibi düşünmeye çalışıyorum,” dedi.

Güldüm. “Benim gibi düşünmeye çalışıyorsan geri dön-meli, şeytandan arkana bakmadan kaçıp uzaklaşmalısın.”

“Veya Will gibi,” dedi. “Ya da Eric gibi.”

Benimle Eric’i bir tutunca mideme yine kramp girmişti. John hâlâ Eric’le ilişkimin aynı heyecanla devam ettiğini ya da Will’le yeni bir ilişki yaşadığını düşünüyordu. Ve daha ilk gün ona söylediğim gibi Eric’le birbirimize çok benzediğimize inanıyordu.

“Erkek kardeşinden haberim yoktu.”

İrkildi. Onun canını acıtmaktan nefret ediyordum. Yine. Ama en azından öfkesi geçmişti.

Sigarasını ağızından aldı ve elleriyle dizlerini tutarak öne doğru eğildi. “Fikrin olmasa bile, bunu bana nasıl *yapabildin*, Meg?”

İrkilme sırası bana gelmişti. Çeşmenin duvarına iyice yanaşıp ona seslendim. “Bu kasabada kalamam John. Ama seni seviyorum ve seni burada bırakıp gidemem.” Tekrar du-

vara yanaştım. “Sana yemin ederim, erkek kardeşin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Eğer bilseydim, yanımda patlayıcı bir şeyler getirir, köprüyü havaya uçururdum.”

“Hım,” dedi. “Bilmediğini biliyordum. Ama Will bana...”

“O yanlış yaptığını kabul etti,” dedim çarçabuk. “Bu yüzden hem çok üzgün hem de kendisine çok kızgın.”

“...ama daha sonra Leroy’la akşam yemeği yedik,” diye devam etti John, “ve o bana senin gerçekten bilmediğini söyledi. Ben de bunu duyunca çok sevindim, seni görmek ümi-diyle Rashad’ın partisine koştum. Son birkaç saattir ikimizle ilgili büyük planlar yapmıştım. Bunları sana söylemek için sabırsızlanıyordum. Ama sonra Eric bana senin Will’le birlikte olduğunu söyledi.” Başını iki yana salladı. “Eric yıllardır bu konuda beni alt etmek için uğraştı durdu. Ve sonunda beni yendi.”

Çeşmenin ona en yakın yeri olan tavşan heykelciğine doğru hızla yürüdüm. John’a çok yaklaşmıştım, aramızda sadece küçük bir set vardı. “İkimizle ilgili ne tür planların var?”

Gözlerini kısıp başını iki yana salladı, sonra koyu renk gözlerini tekrar açıp bana baktı. Gözleri yeşil değildi artık. Çok yakından tanıdığım, kahverenginin o güzel tonuydu. “Hayatımda böyle bir gelişme olduğu için çok mutluyum. Yani daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Ama sonra böyle bitecekse, keşke olmasaydı diye düşündüm. Bu olay bir takım şeyleri görmemi sağladı. Bugüne kadar insanları koruduğumu düşünüyordum. Seni orada kelepçelediğim zaman artık köprüyü insanların başını yiyen bir canavar olarak gör-

mekten vazgeçtim ve bunun bende gerçekten bir saplantı olduğunu anladım. Bu kasabadan gitmek, benim için en doğru karar olabilir.”

Birkaç saniye kadar ağzım açık bir halde bakakaldım, doğruyu söylemek gerekirse bunları ondan duyduğuma inanmıyordum. Sonra bir kahkaha patlattım. Gerçek bir kahkaha. “Yok ya! İnanmıyorum,” dedim alaycı bir ifadeyle.

Sırıttı. “Bu yaz buradan ayrılacağıma göre, Will’e bundan söz etmeyi planladım. Üniversitenin koşu takımına da katılacağım. Sen de istersin diye düşündüm.”

Korkuyla yutkundum. “Katılmak mı? Takıma mı?”

“Nasılsa günde beş kilometre koşuyorsun,” dedi. “Takıma sen de katılabilirsin, böylece daha fazla burs parası alırsın.”

“Bu hoşuma gitti. Eğlenceli olabilir.”

“Daire kiralayıp karnımızı doyurmak için paraya ihtiyacımız olacağını biliyorum. Ama her şeye rağmen yeterince para biriktirebilirsek bu yaz ya da gelecek yaz, belki seninle birlikte Avrupa’ya bile gidebiliriz. Sana oralarda neler yaptığımı göstermek istiyorum; ayrıca birlikte yeni yerler de keşfedebiliriz.”

“Yeni yerler keşfetmek derken umarım düşündüğüm şeyi kast etmiyorsundur.” Bir gün içinde bu kadar ağlamak yeterliydi; akmaya hazır bekleyen gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kapattım.

Sahilde oturduğumuzda Will bana fikirlerimizin aynı doğrultuda olduğunu söylemişti, bu gerçekten doğru muydu?

Etrafıma bakındığımda, çeşmenin arkasındaki vitray camlı büyük kiliseyi gördüm. Tiffany ile Will çiçeklerle bezeli bir ağacın altında oturmuş konuşuyorlardı. Koyu lacivert gökyüzü sonsuza uzanıyordu.

John yerinden kalktı ve derin bir soluk aldı. “Planımı beğendin mi?”

“Planını beğendim,” dedim. “ben içinde biz olan her planı beğenirim. Haydi şimdi o şeytanın yanından bir an önce uzaklaş. Hem kanunları da çiğniyorsun.”

Koçtan tavşana atladı, sigarasını kaplumbağanın ağzına düşürmemek için birkaç saniye durup dengesini sağlamaya çalıştı, sonra ağzından su fışkırtan kurbağalardan birinin sırtına bastı, oradan önce önümdeki set şeklindeki duvara, ardından da yanıma zıpladı.

Ve o sırada giderek bize yaklaşan bir uğultu duydum. Çevreme umutsuzca baktım. Mavi ikaz ışıklarını ve siren seslerini fark ettiğimizde polis arabası neredeyse dibimize kadar gelmişti bile.

“Bırak ben konuşayım,” diye bağırdım, siren sesleri arasından sesimi duyurmak için. “Polislerin dilinden iyi anlarım.”

“Evet, biliyorum” diye homurdandı. Ama polis otosu yanımdan geçip tepceye doğru yönelmişti. “Benim peşimde değiller. Çeşmede oturan öğrenciler için sireni açmak gerekmiyor. Ama beni savunmaya çalıştığın için yine de teşekkürler.” Kolunu belime dolayıp beni kendisine doğru çekti, sonra parmaklarını saçlarıma geçirdi. “Sen bu dünyada tanıdığım en cesur insansın,” dedi. Koyu renk gözleri aşkla bakıyordu.

Bu uzun zamandır özlemimi duyduğum bir bakıştı.

Tepemden ayak tırnağıma kadar ürperdim. “Saçlarımı nasıl bulduğunu söylemedin.”

Dönüp bir daha baktı ve parmağını saçlarımın arasında dolaştırdı. “Ben ispirto mavisini daha çok seviyordum.”

“Gerçekten mi? O zaman altı dolar doksan dokuz sentim boşa gitti.”

“Hayır, hayır kesinlikle gitmedi,” dedi gülerek. “Şaka yaptığımı anlamadın mı? Benim en başından beri gördüğümü artık herkes görecek.”

Güçlü kollarıyla beni sıkıca sarmalayıp eğildi. Onun parfüm kokusunu duyuyordum. Ve sıcak, duygu dolu dudakları dudaklarımla birleşti.

Geriye sonsuza dek John’la birlikte mutlu olmayı dilemek kalıyordu.

ERTESİ GECE JOHN RESTORANA ON CİVARI GELDİ. Polis aracını park edişini seyrederken tezgahın arkasında mümkün olduğunca soğukkanlı ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum. Ama Rashad’ın partisinden sonra da aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. İçeri girip deri ceketini askılığa astığında geri zekâlı gibi sırtıttım. Dönüp çevresine baktı, sonra o da bana sırtıttı, gamzeleri göründü.

Demek bu polis çocuk benim erkek arkadaşımdı. Ne tuhaf!

İki taburenin arasına bedenini sıkıştırıp tezgahın üzerin-

den bana doğru eğilerek dudaklarını uzatınca ben de ayak parmaklarımın ucunda yükselip onu öptüm. Dudakları dudaklarıma değer değmez şehvetli bir şekilde karşılık vermişti. Birden ürperdim. Bonita’nın mesaisi bittiği için içerde giyindiğini biliyordum ve Prenses Diana’nın masasında oturan iki müşteri dışında restoranda başka kimse yoktu ama John’u üniforması içinde görünce kendimi rahat hissedemiyordum. Neyse ki o da benim kadar tedirgin oluyordu bu durumdan.

Çenesini alnıma dayayıp bir süre öylece durdu, sonunda geri çekildi. “Mesain bitmedi mi? Seni burada bulamayacağımdan korktum.”

“Ben de senin mesain başlamadan önce geleceğini düşünmüştüm. Seni daha fazla özlemek istemiyorum.”

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. Tezgahın üzerinden uzandı ve yüzüme düşen saçlarımı kenara çekip onları okşadı.

Kıkırdadım. Tanrım! “Beni o kadar tahrik ediyorsun ki, sana söyleyecek tek bir alaycı kelime bile bulamıyorum.”

“Bu da benim ne kadar güçlü ve adam gibi adam olduğumu gösteriyor. Ama üzülme. Sen yine de diyecek bir şey bulursun mutlaka.” Tabldot tahtasına tebeşirle yazılmış yemeğin adına baktı. “Meg’in spesiyali nedir?”

“Meyveli turta,” dedim. “Otur da bekle, ben onu pişirirken sohbet ederiz.”

Onu Elvis’in masasına doğru yönelttiğimde birden silkinip omzunun üzerinden bana baktı. “Üzgünüm. Buraya oturamam, sırtımı pencereye dönmüş olacağım.”

“Sana otur dedim.”

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “*Otur demişmiş, hıh?*”

“*Ben buradan dışarıyı görebiliyorum,*” dedim onu rahatlatmak için. “*Şimdi için rahat olsun diye orada birileri olup olmadığını kontrol edeceğim.*” Omzunun üzerinden uzanıp pencereden dışarıya, otoparka baktım. Bir araba polis aracının yanına park etmeye çalışıyordu.

Benim ne söyleyeceğimi sabırsızlıkla bekliyordu. “*Dayanamıyorum. Kim var orada?*” diye sordu.

“*Annemle babam,*” dedim. Her zamanki gibi güya ben uyanmamayım diye karavanın uzağına park ediyorlardı, çünkü içlerindeki şüphe onları öldürecekti. Onlar yokken restoranı bırakıp gitmediğimden emin olmaya çalışıyorlardı her zamanki gibi. Bana güvenlerinden dolayı teşekkürler. Baş parmağımı kaldırıp pencereden babama her şeyin yolunda gittiğini işaret ettim.

Bana gözlerini ayırmadan bir süre baktı. Annem arabanın içinde onun böyle ağzı bir karış açık nereye baktığını soruyordu *Ne? Ne var?* O ise hiç cevap vermeksizin bana bakmaya devam ediyordu. Kahverengi saçlarım onda beklediğimden de büyük şaşkınlık yaratmıştı. Gülümsedim ve ona el sallayarak, “*Evinize hoş geldiniz,*” dedim.

Elleriyle gözlerini kapattı. Sonunda iyileştiğimi anlamıştı.

AŞK SON SÜRAT ÜZERİNE GELİRKEN... ...FAZLA UZAĞA KAÇAMAZSIN.

Esas kız Meg tam bir başbelası. Asi ruhlu, sivri dilli ve başına buyruk. Ailesinden, okulundan ve bir karabasan gibi üzerine üzerine gelen küçük kasabasından kurtulup üniversiteye gitmek için gün sayıyor.

Esas oğlan John tam bir kanun adamı. Kuralcı, disiplinli ama bir o kadar da gizemli. Parlak öğrencilik hayatının üzerine bir çizgi çekecek kadar çok seviyor kasabayı. Ama onu buraya bağlayan başka bir neden daha var.

Birbirlerine neredeyse siyahla beyaz kadar zıt görünen bu iki karakterin yakınlaşmasından ortaya, aşkın tuhaf kimyasına dair romantik ve ister istemez eğlenceli bir hikâye çıkıyor.

En uzak mesafenin iki insan arasındaki mesafe olduğuna inananlardansanız bir kez daha düşünün.

AŞKTAN KACIS YOK

Jennifer Echols

format

9.50TL

ISBN 978-605-5420-26-0

